

3 ESOTEERINEN ELÄMÄNKATSOMUS

ELÄMÄNKATSOMUS

3.1 ELÄMÄNKATSOMUS

¹Maailmankatsomus on kokonaistietomme todellisuuden aineaspektista. Maailmankatsomukseen kuuluvat luonnontieteet ja niiden sivuhaarat. Elämänkatsomus koskee olemassaolon tajunta-aspektia ja esittää yhteenvedon ihmisen asenteesta elämään, sen tarkoitukseen ja päämäärään sekä hänen näkemyksensä ihmiskunnasta ja inhimillisistä ilmiöistä.

²Ilman maailmankatsomusta, tietoa todellisuudesta, elämänkatsomukselle tarpeellinen pohja puuttuu. Mielekäs todellisuuskäsitys on sitäkin tärkeämpi, koska elämänkatsomus on merkitykseltään perustava, korvaamaton. Elämänkatsomuksesta ihminen hakee perusteita arvioilleen, näkökohtia arvosteluilleen, vaikuttimia toimintoilleen. Elämänkatsomukseen kuuluu oikeuskäsitys ja se, mikä sisältyy kulttuuri-käsitteeseen.

³Esillä oleva elämänkatsomus tahtoo olla suunnannäyttävä elämän viidakossa, olla Ariadnen lanka elämän labyrintissa. Koskaan ei sellaisen katsomuksen tarve ole ollut suurempi, sillä koskaan ei harhautuminen ole ollut suurempaa kuin nyt. Yhä selvemmin aletaan oivaltaa, että perityt katsomukset ja historialliset katsantotavat ovat fiktiivisiä ja illusiivisia, että ne ovat tietämättömyyden mielivaltaisia rakennelmia. Kaiken hävittävät voimat, jotka vimmatusti työskentelevät barbaariasteelle paluun puolesta, ovat riittävän selvästi paljastaneet turmiollisen tarkoituseränsä. Yleinen harhautuminen on johtanut yleiseen laittomuuden ja mielivaltaisuuden tunteeseen kaikilla elämän aloilla, myös aineellisen todellisuuden maailmassa. On puuttunut sellainen työhypoteesi, joka yhdistää luonnontieteilijän realistisen näkemyksen olemassaolosta ja kulttuurinetsijän pyrkimyksen löytää synteesi. Sellainen hypoteesi sisällyttäisi kaiken olennaisen ihmiskunnan yleisestä elämänkokemuksesta yhdessä Platonin puolustaman korvaamattoman idealismin kanssa.

⁴Isiltä perittyinä esiintyy esoteerisia elämää koskevia selviöitä, jotka tietämättömyys on väärintulkinnut. Nämä helmet voi nykyisin palauttaa alkuperäiseen kehykseensä. Ideat ovat siten jälleen saaneet merkityksensä ja tulleet ymmärrettäviksi.

⁵Elämänkatsomusta nimitetään esoteeriseksi sen vuoksi, että se perustuu esoteeriselle maailmankatsomukselle ja elämän päämäärää koskeville esoteerisille tosiasioille. Mikään katsomus ei sovi kaikille kaikilla kehitystasoilla. Yhteistä on tieto elämänlaeista, joita jokainen soveltakoon oman elämänymmärtämyksensä mukaan. Joka tämän lisäksi toivoo soveltavansa kaikenlaisia sovinnaisääntöjä, tehkoon sen mielellään omalta osaltaan.

⁶Lakeja esiintyy kaikessa: luonnon- tai ainelakeja olemassaolon aineaspektissa, elämän- tai tajunnanlakeja tajunta-aspektissa. Todellisuudentajua ja elämänymmärtämystä on sillä, jolla on tietoa laeista. Ennen kuin voidaan sanoa, kuinka asioiden pitäisi olla, täytyy tietää, kuinka ne ovat. Elämänlait antavat vapautta. Elämänlait eivät ole kieltoja. Tieto ja oma arvostelukyky puuttuvat niiltä, jotka tarvitsevat ohjeita. Elämänlakeja ymmärtämällä saamme mahdollisuuden omien elämänongelmiemme järkipäiseen ratkaisuun. Täten selviävät yksilöllisen kehityksen edellytykset.

⁷Esoteeriset elämänkatsomukset tyydyttävät älyllisyyden ja ihanteellisuuden oikeudet vaatimukset. Jokainen päättäkään omalta osaltaan. Kukaan vastuun tarkoituksen ymmärtävä ei ota vastuuta toisten neuvomisesta. Voihan aina sanoa: tämä on minun näkemykseni. Ennemmin tai myöhemmin yksilön on muodostettava oma hänen elämänymmärtämyksensä soveltuva käsitys. Jokainen on itse vastuussa omasta elämänäkemyksestään. Vastuu tarkoittaa yksilön tilitystä luonnonlaeille ja aiheuttaa seurauksia tulevissa inkarnaatioissa.

Yksilön täytyy itse kehittää oikeuskäsitteensä, etsiä itse ihanteensa. Viisas luopuu sepittämästä oikeuskäsitteistä toisille. Jokainen oleskelee jossakin kehityksen asteikolla oman oikeuskäsityksen, joka vastaa hänen tasoaan.

⁸Jonkun toisen elämäkatsomus voi olla mielenkiintoinen yksilöllisen kokemuksen synteinä. Sen arvo toisille on mahdollisesti siinä, että se osoittaa yksilöllisen, lamauttavista perinteisistä katsantotavoista vapaan elämännäkemyksen ja voi antaa virikkeitä oman elämänasenteen muodostamiselle. Mikään ei tietenkään estä toisen elämänkäsityksen hyväksymistä. Useimmilla ei liene riittäviä mahdollisuuksia tai tilaisuuksia muodostaa omaa näkemystä. Mutta tämä on tilapäinen hätäkeino. Jossakin elämässä tulee se päivä, jolloin yksilö joutuu välttämättä selvittämään itselleen oman käsityksensä.

⁹Inkarnaatioissa toisensa jälkeen, kehdesta hautaan, elämä on sarja ongelmia. Ensimmäisiä horjuvia askeleita lukuunottamatta jokaisen on ratkaistava ongelmansa ilman apua, ongelmat, joita ei voi ratkaista toisen avulla ainoalla oikealla tavalla. Viisas huomaa ongelmat ja löytää niihin ratkaisut. Useimmat eivät näe ongelmia eivätkä ratkaisuja, monet eivät niistä välitä tai keinottelevat niistä erilleen auktoriteettien avulla.

¹⁰Kirjailija toivoo ennen kaikkea lukijoita, jotka tahtovat ymmärtää myös silloin, kun hän epäonnistuu tekemään itsestään ymmärrettävän. Vanhoilla sanoilla ja ilmaisutavoilla on sovinnaiset merkityksensä. On selvästikin hankalaa yrittää kuvata uusia asioita tavanomaisilla sanoilla, antaa uusi sisältö vanhoille ilmaisuille. Useimmiten vasta kokonaiskäsitys antaa mahdollisuuden ymmärtää tarkoituksen.

ELÄMÄNLAIT

3.2 ELÄMÄNLAIT

¹Laki on vapauden edellytys. Laki on ykseyden edellytys. Laki on ykseys, jota ihminen on aina etsinyt.

²Mitään universumia ei rakenneta ilman lakia. Lainmukaisuus on tunnusomaista niin aineen kuin tajunnan maailmalle. Lainmukaisuus on edellytys elämän mahdollisuudelle, synnylle, kehittymiselle ja jatkumiselle.

³Lain käsite sisältää muuttumattomuuden ja persoonattomuuden kahtena arvokkaimpana määritteenä. Lakikäsite on tulkoon valkeus mielivaltaisuuden ja oikeudettomuuden kaaoksessa. Lainmukaisuus on kallio, jolle voimme rakentaa luottamuksemme elämään. Se mahdollistaa järkevän käsityksen todellisuudesta. Se mahdollistaa elämäntarkoituksen järkevän toteuttamisen. Olkoonkin, että luonto osoittautuu kylmäksi ja kovaksi. Se on kuitenkin tosi, oikeudenmukainen ja lahjomaton. Siten se suo meille tiedon, vapauden ja vallan edellytyksen. Se lahjoittaa inhimilliselle järjelle sille kuuluvan aseman. Pelkkiä korvaamattomia tosiasioita, mahdollisuuksia ja oikeuksia.

⁴Lakien lukumäärä vaikuttaa rajattomalta. Mitä enemmän tajuntamme rajat laajenevat, mitä suuremmaksi tietomme todellisuudesta kasvaa, sitä useampia lakeja löydämme. Tämä taas antaa meille yhä suuremman luottamuksen elämän mielekkyyteen. Jos lakeja ei olisi, olisimme mielivaltaisuuden uhreja. Jos tietoa laeista ei ole, meistä tulee fiktioiden ja taikauskojen uhreja. Niin kuin tieto luonnonlaeista antaa meille valtaa luontoon, osoittaa tieto elämänlaeista meille, kuinka voimme hahmottaa elämämme.

⁵Elämänlait ovat elämän oikeuslainsäädäntö. Ennen kuin ihmiskunta oivaltaa tämän, se tulee suunnittelemaan enemmän tai vähemmän epäonnistuneita oikeusjärjestelmiä saavuttamansa kehitysasteen mukaisesti.

⁶Kaikki elämänlait ovat yhtä olemuksemme kanssa. Siinä määrin kuin löydämme itsemme ja toteutamme itseämme, löydämme toteuttamista edellyttäviä lakeja. Me tulemme näiksi laeiksi vapautumalla tietämättömyytemme fiktioista ja illuusioista.

⁷Lait ilmaisevat, että voimat toimivat sekä ne tavat ja ehdot, joiden alaisina voimat toimivat. Olemassaolon kolme aspektia huomioonottaen voidaan kaikki lait saattaa kolmeen pääryhmään: aineen, tahdon ja tajunnan lait. Seuraavassa luetellaan vain ne, jotka ovat tarpeen esitetyn elämänkatsomuksen käsittämiseksi.

⁸Peruslailla, dynaamisen ikiaineen lailla, varsinaisella luonnonlailla, josta kaikki muut lait voidaan johtaa ja josta kaikkien lakien muuttumattomuus johtuu, on useita nimityksiä, kuten tasapainon, sopusoinnun, palautuksen tai muuttumattomuuden laki.

⁹Syyn eli kausaalisuuden laki sanoo, että kun kaikki ehdot ovat olemassa, seuraa vääjäämättä jokin tapahtuminen, että annetut syyt perustuvat manifestoituneille voimille, että vaikutus tai tapahtuminen on lukuisten voimien resultantti.

¹⁰Korjuun laki, kylvön ja korjuun laki, on myös eräs tajunnan laki.

¹¹Kehityksen laki on eräs tarkoituksenmukaisuuden laki. Se sanoo, että kaikki elämä alimmasta korkeimpaan kehittyy, että voimat vaikuttavat tietyillä tavoilla tiettyjä päämääriä kohti. Jokainen ikiatomi on potentiaalinen jumala ja tulee kerran manifestaatioprosessin kautta aktuaaliseksi jumalaksi (= tajunnan korkeimmaksi muodoksi).

¹²Muodon laki sanoo, että elämänmuoto on sopeutettu sisäisen elämän kehitysasteelle, että jokainen korkeampi tajunnanlaji vaatii korkeamman elämänmuodon, tarkoituksenmukaisemman mahdollisuuden hankkia laajempi tajunta.

¹³Muuntumisen laki sanoo, että elämänmuoto alituisesti muuttuu ja hajoaa vain uudistuakseen.

¹⁴Uudelleenmuodostumisen laki sanoo, että muotoa uudistettaessa jokainen olento saa samantapaisen elämänmuodon siihen saakka, kunnes sen tajunnanekspansio vaatii seuraavaa korkeampaa lajia olevan muodon.

¹⁵Kohtalon laki sanoo, minkä voimien on määrä vaikuttaa yksilöön jokaisessa uudessa elämänmuodossa ja ottaen huomioon omalaadun välttämättömien kokemusten tarpeen sekä pyrkimyksen hankkia vaadittavat ominaisuudet ja kyvyt.

¹⁶Vapauden laki sanoo, että jokainen olento on oma vapautensa ja oma lakinsa, että vapaus saavutetaan lain kautta. Vapaus on oikeus omalaatuun ja toimintaan kaikkien samanlaisen oikeuden rajoissa.

¹⁷Erottamisen eli eristämisen laki sanoo, että jokaisen olennon on omalaadun itseluottamusta ja itsemääräämistä kehittääkseen tultava tietoiseksi itsestään kaikesta muusta täysin erillisenä olentona. Ihmisaste merkitsee kehitysvaihetta, jolloin atomitajunta on eristetty muiden olentojen tajunnasta.

¹⁸Ykseyden laki sanoo, että kaikki olennot muodostavat ykseyden ja että jokaisen olennon on yli-yksilöllistä tajunnanekspansiota varten toteutettava ykseytensä kaiken elämän kanssa.

¹⁹Itsen toteuttamisen laki sanoo, että jokaisen olennon on itse hankittava kaikki kaikkietävyys ja kaikkivaltiuuden tarvittavat ominaisuudet ja kyvyt, itse toteutettava jumalallisuutensa.

²⁰Aktivoimisen laki sanoo, että elämä on aktiivisuutta, että elämä kehittyy aktiivisuudesta, että yksilöllinen kehitys on mahdollinen vain oma-aloitteisen tajunnanaktiivisuuden kautta.

VAPAUDEN LAKI

LUOVUTTAMATON JUMALALLINEN VAPAUS

3.3 Vapaus ja laki

¹Tietämättömyydelle vapaus on mysteeri. Sillä jos vapaus käsitetään mielivallaksi, se kumoaa itsensä sekä yksilössä että kollektiivissa. Jos vapaus kumoaa itsensä, se osoittaa siten olevansa illuusio.

²Elämästä tietämättömille korkein olento on korkeinta mielivaltaa. Tuskin he aavistavat lain ja tarkoituksenmukaisuuden välttämättömyyttä, sitä että yksi ainoa mielivaltainen tahto tekisi kaiken kehityksen, kaikki elämänlait mahdottomiksi. Ehdoton vapaus olisi mielivaltaa ja kumoaisi itsensä.

³Ilman tietoa aineellisen todellisuuden maailmoista ja näitä vastaavista tajunnan maailmoista sekä elämänlaeista on ”mielekäs” eli tarkoituksenmukainen toiminta elämässä mahdotonta.

⁴Vapaus on laki. Täysi vapaus on ykseyden laki. Ennen ulkoista vapautta täytyy olla sisäinen vapaus (spontaani lainmukaisuus).

⁵Ilman lakia ei ole vapautta. Ilman vapautta ei ole lakia. Vapaus ilman lakia olisi mielivaltaa, kaaosta. Laki ilman vapautta olisi vapautta vastuusta, yksilöllisyyden tappavaa mekaanisuutta. Vapaus ja laki ovat yhtä tarpeellisia.

⁶Vapaus on kaikkietävyttä ja kaikkivaltaa, koska se on kaikkiviisas ja erehtymätön lainsovelluksessaan. Epävapaus on tietämättömyyttä ja voimattomuutta.

⁷Tajunta tuntee itsensä vapaaksi, kun mikään ei estä sen aktiivisuutta. Manifestaation kautta se oppii vähitellen, että esteetön aktiivisuus johtaa sekasortoon. Hankittuaan kaikkietävyyden se tietää, että laki on vapauden edellytys, koska vain kaikkiviisaasti elämänlakeja soveltamalla voi saavuttaa korkeimman mahdollisen vapauden, että lainmukaisuus on edellytys kosmokselle, joka ei rappeudu kaaokseen.

⁸Ihminen saavuttaa vapauden löytämällä ja soveltamalla elämänlakeja itse.

⁹Yksilö on potentiaalisesti vapaa potentiaalisena jumaluutena. Täysi vapaus on aktualisoitua jumalallisuutta.

3.4 Vapaus oivalluksen ja ymmärtämyksen kautta

¹Tietämätön intellektualismi uskoi, että ihmisen voi pikaisesti uudistaa yksinomaan valistamalla tai muilla tempuilla. Tämä on kardinaalivirhe. Oivalluksen, ymmärtämyksen ja kyvyn edellytykset voi hankkia vain hitaasti lukuisten inkarnaatioiden kautta.

²Ennen kuin lainkaan voi puhua oivalluksesta ja ymmärtämyksestä, täytyy ihmisen hankkia laaja yleinen elämäkokemus pohjaksi, jolle rakentaa. Tämä pohja rakentuu barbaariasteen 400 kehitystasolla.

³Ei ole olemassa synnynnäisiä ideoita, synnynnäistä tietoa, synnynnäisiä kykyjä. Mutta on suurempia tai vähäisempiä taipumuksia, edellytyksiä tiedon tai kyvyn hitammalle tai nopeammalle omaksumiselle.

⁴Näistä tosiasioista lähtien ymmärtää, mitä Platon tarkoitti antaessaan Sokrateensa muotoilla selviöt: ”Hyve on tietämistä. Joka tietää mikä on oikein, tekee oikein.” ”Tietämisellä” Platon tarkoitti riittävää elämäkokemusta, oivalluksen ja ymmärtämyksen ja toteuttamisen kyvyn edellytyksiä. Sille, joka edellisissä elämässään on hankkinut tiedon ja kyvyn, riittää vihjaus. Hän huomaa välittömästi vihjeen, oivaltaa itsestään selvän ja tekee sitten automaattisesti oikein.

⁵Näillä lauseilla Platon on muotoillut hyvyyden lain: ihminen seuraa aina korkeinta, minkä hän todella oivaltaa ja ymmärtää, siksi, ettei hän muuta voi, siksi, että hänen on tarve ja ilo saada tehdä niin. Se laki pätee kaikilla kehitystasoilla.

⁶Tietämättömyys saarnaa kaikille samaa oikeuskäsitystä. Mutta on mahdotonta noudattaa olemukselle vieraita tai kohtalon vastaisia tai mielivaltaisesti valittuja ohjeita, mahdotonta opettaa ymmärtämään tasoa, joka on aivan liian korkea, jotta se voitaisiin käsittää tarkoituksenmukaisena.

⁷Tietämätön ja kykenemätön on epävapaa tietämättömyytensä ja kykenemättömyytensä alalla. Yksilö on vapaa siinä määrin kuin hän on hankkinut oivallusta, ymmärtämystä ja kykyä. Jokainen oivalluksen, ymmärtämyksen tai kyvyn raja on vapauden raja. Kaikkivapaus edellyttää kaikkietävyyttä ja on samamerkityksinen kaikkivaltiuden ja kaikkilain kanssa.

⁸Kaikkiin toimiimme liittyy ainainen valinta, vaikka olemmekin tietämättömiä siitä. Useimmat oleskelevat tasoilla, joilla tietoisien valinnan korvaavat toistaminen ja matkiminen, tavat sekä erilaiset kompleksit.

⁹Yksilön korkein järki on hänen oma terve järkensä, joka kehittyy sovelluksella. Vapaan valinnan mahdollisuudet lisääntyvät jokaisen korkeamman tason myötä. Korkeimmalla tasolla valinta on aina vapaa.

3.5 Valinnanvapaus

¹Nimitys "tahdon vapaus" on harhauttava. Sillä tarkoitettiin tajunnan mielivaltaista valintaa eri toimintojen välillä. Mutta kysymys ei koske toiminnan valintaa, vaan vaikuttimen valintaa. Sillä toiminnan määrää vahvin vaikutin.

²Ongelma on yhteydessä tajunnan (ajatus- ja tunne-elämän) vapauteen. Vapaa on jokainen, joka voi aina määrätä, mitä ajatuksia hän haluaa ajatella ja mitä tunteita hän haluaa tuntea. Epävapaa on jokainen, joka ajattelee hallitsemattomia ajatuksia ja tuntee hallitsemattomia tunteita. Useimpien ajatukset ja tunteet tulevat ja menevät niin kuin tahtovat paitsi silloin, kun tarkkaavaisuutta askarruttaa, kiehtoo tietty tajunnan sisältö. Mutta kun keskittyminen lakkaa, tapahtuu tajunnan sisällön kontrollointi vain satunnaisesti.

³Tajunnan vapauden määräävät elämänlait, erityisesti kehityksen laki, korjuun laki ja aktivoimisen laki.

⁴Valinnanvapaus riippuu todellisuustiedosta, oivalluksesta ja ymmärryksestä. Epävapaus tai voimattomuus tuo ilmi joko alhaisen kehitystason tai huonon kylvön.

⁵Metodisesti menetellen voi mistä tahansa vaikuttimesta tehdä vahvimman. Tietämättömällä vahvin motiivi määräytyy aavistamatta näennäisistä sattumista, joita itse asiassa korjuun lain tekijät ovat aiheuttaneet.

⁶Barbaariasteella vahvimmat vaikuttimet ovat yleensä emotionaalisia virikkeitä, sivilisaatioasteella vahvimmat alitajuiset tunnekompleksit. Valinnanvapauden kyky kasvaa korkeampien kehitystasojen myötä. Kulttuuriyksilön itsemääräämiskyky on kaukonäköisyyden tulos, tarkoituksenmukaisia komplekseja muodostamalla suoritettuna, vaikuttimia vahvistavan menetelmällisen työn tulos.

⁷Alkukantainen ei etsi eikä löydä valintamahdollisuutta. Järkevä valmistelee valintansa. Viisas on ainiaaksi ennakolta määrännyt vaikuttimen.

3.6 Vapaus ja vastuu

¹Niin kuin olennainen tieto aineellisesta todellisuudesta on tietoa luonnonlaeista, on tieto elämänlaeista elämän tiedon kooste. Luonnon- ja elämänlait ovat olemassaolon järkkymättömän lainalaisuuden samankaltaisia ilmentymiä.

²Vain ihmiset anastavat itselleen valtaa ja asettavat kieltoja. Sitä ei voi mikään elämänmahti tehdä, sillä se olisi ristiriidassa vapauden lain ja yksilön jumalallisen

riippumattomuuden kanssa. Vapaudenlaki antaa ihmiselle oikeuden olla oma vapautensa ja oma lakinsa, niin kauan kuin hän ei itse loukkaa kaikkien olentojen oikeutta samaan loukkaamattomaan vapauteen. Tämä yksilön oikeus on korvaamaton ja jumalallinen. Kaikella elämällä on vapautensa oman vastuun kovilla ehdoilla. Kun ihmiset käyttävät väärin sanaa vastuu, he osoittavat olevansa aavistamattomia sen merkityksestä. Kuinka verrattoman paljon helpompaa olisi välttävästi mukautua keuhkoihin käskyihin. Jokainen erehdys elämänlakien (sekä tunnettujen että tuntemattomien) suhteen aiheuttaa vääjäämättömiä seurauksia tulevissa elämissä. Inkarnaatioiden lukumäärä on rajaton, kunnes kaikki huono kylvö on korjattu viimeistä jyvää myöten. Kukaan ei välty itsemuovaamaltaan kohtalolta. Useimmat jatkavat huolelta päivittäistä vihankylvöään ajatuksillaan, tunteillaan, sanoillaan ja teoillaan. He tarvitsevat armoa voidakseen huolehti jatkaa vapauden väärinkäyttöä. Kukaan ei ole kertonut heille totuutta, ainoastaan tuudittanut heidät järjettömään uskoon seurauksien välttämisen mahdollisuudesta. Yksinkertaisimman järjen pitäisi sanoa heille, että vastuuvapaus kumoaisi vapauden, että mikä tahansa mielivalta kumoaisi kaiken lainmukaisuuden.

³Filosofit laativat siveyslakeja ja moralistit yhä enemmän kieltoja. Elämä ei tiedä siveyslaista eikä kiellosta. Käskyjä kierretään jesuiittamaisella kasuistiikalla ja mielivallan armolla. Elämä ei tunne armoa, se tuntee vain erheettömän oikeudenmukaisen lain. Kiellot ovat moralistien psykologisia erehdyksiä, avuttomuuden epäonnistuneita yrityksiä pakottaa haluttomat tottelevaisuuteen. Elämäntietämättömyydessään moralistit erehtyvät muuntamaan inhimilliset keksinnöt jumalallisiksi käskyiksi, mikä on sukua jumalanpilkalle. Jumalat eivät ole diktaattoreita, vaan elämän järkkymättömien lakien lahjomattomia hoitajia. Moralistien verrattomasti suurin elämäntyhymys on kuitenkin heidän omaksumansa tuomio-oikeus. Ylimielisyydessään he luulevat voivansa vapauttaa ja langettaa tuomion, mihin edes itse jumalilla ei ole oikeutta. Ja nämä sokeiden sokeat johtajat, jotka päivittäin ristiinnaulitsevat ihmisen, nämä elämäntietämättömät mestaroijat, jotka yhtenäen tekevät mitä kohtalokkaimpia erehdyksiä elämänlakien suhteen, nimittävät itsensä ihmiskunnan tiennäyttäjiksi.

⁴Yksilöllinen kehitys etenee samalla kun vapautta ja lakia tasapainotetaan. Vapauden väärinkäyttö rajoittaa, kumoaa vapauden. Vapauden oikea käyttö antaa yhä suurempaa vapautta. Yksilön vapauden turvaa kaikkien vapaus ja se täydellistyy, kun yksilö toteuttaa ykseyden.

⁵Ihmiset luulevat olevansa vapaita, mutta eivät tiedä, että he jo kauan sitten ovat elämäntyperyksillään menettäneet oikeuden ja mahdollisuuden vapauteen monien tulevien elämien ajaksi. Kovien elämänolosuhteiden pakossa piilee salattu tarkoitus, joka hitaasti pettämättömällä varmuudella opettaa eniten elämää uhmaavaa. Ihmiset saavat oppia yhä kovemmissa elämänolosuhteissa, kunnes he ovat oppineet, ettei vapautta ole tarkoitettu omavaltaisuuden mielivallan harjoittamiseen. Jokaisella on oikeus omakohtaiseen mitä virheellisimpään elämäkäsitykseen ja jokainen saa tietenkin ottaa kaikki seuraukset elämän suhteen. Siinä tapauksessa ihmiskunta ei ole koskaan kysynyt, mitä se on itselleen suonut. Mutta ihmiset ovatkin kehittäneet uskomattoman nurinkurisen valinnanvaiston tehden melkein pä erheettömästi vaikka ainoan väärän valinnan. Vieläkään he tuskin tekevät muuta kuin vaikeuttavat toistensa elämää ja omaansa. Ihmisen kyky aiheuttaa kärsimystä eläville olennoille on ilmiömäisen kehittynyt. Hänen kyvyttömyytensä levittää ympärilleen viihtyisyyttä, iloa, onnea on yhtä silmiinpistävä. Ihmiskunnan menneisyyteen liittyvät tihutyöt ovat kasaantunut kauhistuttava kylvö, joka on korjattava. Ihmiset ovat tuskaisen tarkkoja siitä, että "oikeutta jaetaan". Jos he aavistaisivat, kuinka tehokkaasti tämä tapahtuu, huolestuisivat he sen sijaan omista typeryyksistään. Yli satatuhatta ihmistä kuolee päivittäin, useimmat lähimmäistensä murskaksi tallemina ja itsemuovaamansa kohtalon armottomien ruoskaniskujen musertamina. Ei ole elämän syy, että ihmiset pitävät parempana oppia vain kivuliaista kokemuksista.

⁶Elämäntietämättömydessään ja ylimielisyydessään ihmiskunta on pitänyt parempana vihan tietä. Seurauksena on ollut, että ”ihminen on ihmisen susi”, elämä kaikkien sota kaikkia vastaan. Kaikki loukkaavat alinomaan toisten oikeutta loukkaamattomaan vapauteen ja kaikki ovat osasyllisiä, myös ne, jotka puoleettomasti katselevat vapauden loukkaamista. Vasta sitten kun yksilön vapautta ei enää loukata, kehitys voi edetä rauhallisesti ja tasapainoisesti ja elämä lahjoittaa jokaiselle olennolle suurimman mahdollisen ilon ja onnen. Ainoa tapa saada menetetty oikeus onneen takaisin on, että tekee toiset onnellisiksi eikä lisää kenenkään elämänvaikeuksia. Ihmisillä on vielä pitkä matka itsestään selvään elämänymmärtämykseen.

3.7 Vapaus ja kehitys

¹Olemassaolon tarkoitus ja päämäärä on atomien potentiaalisen tajunnan aktuaalistuminen sekä atomitajunnan aktivoiminen, subjektivoiminen, objektivoiminen ja ekspansio. Tässä prosessissa atomitajunta hankkii tietoa kaikkien eri maailmojen ainelajeista ja näitä aineita vastaavista eri tajunnanlajeista sekä elämän laeista.

²Tiedon suhteen prosessi merkitsee kehittymistä tietämättömyydestä kaikkitietävyyteen, tahdon suhteen kykenemättömyydestä kaikkivaltiuteen, vapauden suhteen epävapaudesta lainvapauteen, elämän suhteen eristyneisyydestä ykseyteen kaiken elämän kanssa.

³Kehityksen tie on nimeltään itsen toteuttaminen. Atomin on joka suhteessa itse aktualisoitava potentiaalinen jumaluutensa. Itsen toteuttaminen on kokemusten hankkimista ja niistä oppimista. Kokemuksella hankitaan omalaatu, tieto, oivallus ja ymmärtämys sekä kaikki vaadittavat ominaisuudet ja kyvyt.

⁴Tietämättömyyden tiedonhankinta on etsintää, joka merkitsee aioneja kestävästä harhailusta, kunnes oivallus ja ymmärtämys lopulta löytävät tavan soveltaa tietoa todellisuudesta ja elämästä tarkoituksenmukaisesti.

⁵Tietämättömyyden elämä on fiktioiden ja illuusioiden elämää. Fiktiot ovat tietämättömyyden yrityksiä selittää todellisuutta. Illusiot houkuttelevat yksilöä hankkimaan tarpeellisia kokemuksia. Tie tietoon on jatkuvaa todellisuusarvoltaan alempien fiktioiden ja illuusioiden vaihtamista toisiin todellisuusarvoltaan korkeampiin. Kärsimystä aiheuttavat illusiot osoittautuvat lopulta niin ilmeisen kelpaamattomiksi, että ne hylätään ilman kaipuuta.

⁶Kielteisessä merkityksessä vapaus on vapautta fiktioista ja illuusioista. Myönteisessä merkityksessä vapaus on tietoa laeista ja virheetöntä lain soveltamisen kykyä. Tämän tavoitteen saavuttamiseen saakka vapaus on ”oikeutta hankkia kokemuksia” kaikkien yhtäläisen oikeuden rajoissa.

3.8 Vapaus ja johdatus

¹Minä inkarnoitu saadakseen kokemuksia ja oppiakseen niistä, hankkiakseen tietoa maailmasta ja elämästä, hankkiakseen ominaisuuksia ja kykyjä. Alemmissa luomakunnissa yksilöatomi saa tässä johdatusta ryhmäselun yhteisvaistolta. Ihmiskunnassa yksilön on itsen toteuttamisen lain mukaan itse kehitettävä oma elämänvaistonsa ja yritettävä sen avulla mukautua oloihin. Välttävän johdatuksen hän saa tietenkin ihmiskunnan kokemuksista. Mutta omat kokemukset ja näiden itsenäisen muokkaaminen ovat kuitenkin hänen kehitystään määrääviä tekijöitä. Tuhansissa persoonallisuuksissa (inkarnaatioissa) minä kerää yhä enemmän kokemuksia. Nämä tallentuvat kahdella tavalla. Osaksi ne säilyvät piilevinä minässä itsessään. Osaksi kokemusten olennainen osa ylevöityy kausaaliseksi ylitajunnaksi. Kun tämä aktivoituu, se on aluksi pettämätöntä vaistoa, sen jälkeen johdatusta mielijohdeiden kautta, lopulta se on suoraan saatavissa valvetajunnasta.

²Tie on pitkä ja kulkee eri kehitysasteiden kautta. Alimmalla asteella yksilö oppii hitaasti omista kokemuksistaan, niin hitaasti, että ulkokohtaisesta arvostelijasta nämä involvoitumiset

vaikuttavat suurin piirtein epäonnistuneilta yrityksiltä. Mutta vähitellen muodostuu elämäkokemusten varasto, joka on harkintakyvyn kehittymisen edellytys ja siten mahdollisuus omien kokemusten omaan muokkaukseen. Tällä asteella yksilö ei tarvitse muuta johdatusta kuin halunsa. Seuraavalla asteella alkaa yksilön ajatus olla hänen tiennäyttäjänsä. Harkintakyky kasvaa yhä voimakkaammaksi, ja järjen saavutukset vahvistavat luottamusta omaan ajattelukykyyn. Vasta sitten, kun hän alkaa kiinnostua elämästä ongelmana, elämän tarkoituksesta ja päämäärästä, hän alkaa aavistaa elämäntietämättömyytensä, oivaltaa kyvyttömyytensä ja tuntee johdatuksen tarvetta. Ensi alkuun yleisen mielipiteen auktoriteetit ovat tiennäyttäjiä. Vähitellen näiden hypoteesit ja teoriat näyttävät aivan liian lyhytikäisiltä ja epävarmoilta sekä kykenemättömiltä antamaan vastauksia peruskysymyksiin. Eri uskonjärjestelmät, jotka joutuvat yhä ilmeisempään ristiriitaan tutkimuksen lopullisesti vahvistamien tosiasioiden ja tarkoituksenmukaisen elämänjärjen kanssa, eivät voi enää tyydyttää hänen metodista periaateajatteluaan. Kun yksilö saavuttamallaan kulttuuriasteella pyrkii jalostamaan persoonallisuuttaan, osoittautuvat hänen oma elämänvaistonsa ja tiedostamattomasta tulevat mielijohteensa yhä luotettavammiksi. Hän alkaa hankkia omaa elämäkäsitustään, suurten humaniteettinerojen elämäkäsituksen mukaisesti.

³Olennot, jotka ovat jättäneet ihmiskunnan jatkaakseen kehitystään korkeammassa luomakunnissa, eivät johda ihmisiä. Sen sijaan he ovat elämänlakien hoitajia. Siten he pitävät huolen siitä, että kaikkien osaksi tulee leppymätön oikeus. Elämän epäoikeudenmukaisuus, jota tietämättömyys valittaa, on yksilön omia epäoikeudenmukaisuuksia, huonon kylvön huonoa korjuuta. Korkeammat olennot eivät ota vastuuta ihmiskunnan elämäntyhmyyksistä ja tihutöistä. Siten he eivät voi tehdä mitään sille ahdingolle, johon ihmiset ovat itsensä saattaneet. Lain mukaan he voivat auttaa vain niitä, jotka ovat hankkineet oikeuden tulla autetuiksi. Yksilö saa apua korjuun lain mukaan. Se on hänen hyvän kylvönsä hyvää korjuuta.

⁴Oppi rukouksesta tavanomaisessa merkityksessä on oppi mielivaltaisuudesta ja ihmeestä (jumalallisesta erityisestä asiaanpuuttumisesta). Se, mitä erehdytään pitämään rukouksen kuulemisena, on toiveiden täyttymystä. Mutta toive täyttyy aina, jos jokin toinen voima ei vaikuta vastaan, esim. huonon kylvön pystyttämä este. Palavan rukouksen hellittämätön toive on huomattava voima ja yhdistyneen seurakunnan yhteinen emotionaalivoima voi hyvinkin "määrätietoisensa tahdon" johdattelemana aikaansaada näennäisesti selittämättömän nk. ihmeen vaikutuksen.

⁵Meidän ei tarvitse pelätä elämää, vaikuttipa se kuinka uhkaavalta tahansa. Sillä elämän tarkoitus, niin kuin loppukin, on aina hyvä. Joka ei luota elämään, riistää itseltään voiman, joka syntyy luottamuksesta elämänlakeihin. Ihanteet ovat johtotähtiämme elämän rannattomalla merellä. Ne ovat elämän voimia, jotka ohjaavat oikeaan jokaisen, joka niiden kehotusta seuraa.

YKSILÖ JA KOLLEKTIIVI

3.9 Ihanteellinen laki ja oikeus

¹Ihanteellinen oikeus on yksilön oikeus. Sen tuleminen yleisesti ymmärretyksi ja tunnustetuksi vasta tulevaisuuden kulttuureissa ei kumoa sen ehdotonta pätevyyttä.

²Elämänlait antavat vapautta. Sillä vain vapaus suhteessa elämänlakeihin voi tuoda mukanaan täyden vastuun erehdyksistä elämänlakien suhteen. Elämänlakeihin ei voi koskaan vedota vapautta rajoittavien toimenpiteiden yhteydessä.

³Jumalallinen oikeus on yksilöllistä täysivaltaisuutta. Ihminen on potentiaalinen jumaluus. Millään vallalla ei ole oikeutta riistää yksilöltä vapautta, jonka elämä yksilölle antaa. Yksilöllä on luovuttamaton, jumalallinen oikeus ajatella, tuntea, sanoa ja tehdä niin kuin hän

hyväksi näkee, niin kauan kuin hän ei siten loukkaa kenenkään oikeutta, ei rajoita kaikkien yhtäläistä oikeutta samaan loukkaamattomaan vapauteen.

⁴Valtiolla (yhteiskunnalla, yhteisöllä, kansalla) ei ole enempää ihanteellista oikeutta kuin yksilöllä. Valtio, kollektiivi, uskonto, moraali, tiede jne. eivät ole korkeampi oikeuslaitos. Valtio on olemassa yksilön oikeuden turvaamista varten. Valtiolla ei ole oikeutta määrätä yksilöä. Yksilö voi vaatia valtiolta vain oikeusturvaa. Valtiolla ei ole ihanteellista oikeutta kriminalisoida muuta kuin kaikkien samanlaisen oikeuden loukkauksia. Yksilöllä ei ole velvollisuutta uhrautua yhteiskunnalle käskystä. Yksilöllä on oikeus ratkaista itse, mitä hän pitää hyödyllisenä tai onnea tuottavana.

⁵Valta on vapauden vihollinen, kun sitä käytetään johonkin muuhun kuin ihanteellisen oikeuden puolustamiseen. Kaikki valta, joka ei perustu ihanteelliselle oikeudelle, on vailla oikeuspohjaa ja on vallan väärinkäyttöä. Kaikki lait, jotka eivät ole yhtäpitäviä ihanteellisen oikeuden kanssa, ovat oikeutta loukkaavia. Vallan väärinkäyttöön kuuluvat kaikki valtiolliset toimenpiteet, jotka eivät hyödytä kaikkia, jotka eivät ole kaikkien etujen mukaisia, jotka eivät koidu kaikkien hyväksi. Kaikenlainen holhous on vallan väärinkäyttöä.

⁶Molemminpuolisuusperiaate (sama samasta) on oikeamielisyyden oikeusperiaate. Kaikki oikeudet ja velvollisuudet, kaikki yksilöiden väliset suhteet nojaavat molemminpuolisuuden perustalle, jota ei voi koskaan asettaa kyseenalaiseksi. Velvollisuus on oikeuksien velvoitteita. Kukaan ei voi vaatia oikeuksia, joita eivät vastaa yhtä sitovat velvoitteet. Kenelläkään ei ole oikeutta vaatia valtiolta tai muilta enempää kuin sen, mikä vastaa omaa panostaan.

3.10 Yksilö ja valtio

¹Yksilöistä rakentuvana kollektiivina valtio on yhteinen suoja ulkoisia ja sisäisiä vihollisia vastaan, turvaa yksilön vapauden suhteessa toisiin yksilöihin ja kollektiiveihin, järjestää olosuhteet, joiden hallintaan yksilöllä ei ole mahdollisuutta, mahdollistaa sivilisaatioyksilön sivilisaation, kulttuuriyksilön kulttuurin, humaniteettiüksilön humanismin ja idealiteettiüksilön idealismin synnyn ja ylläpitämisen.

²Valtion tehtäviin kuuluu yhteiskunnallisen ykseyden edistäminen, hajaannuspyrkimysten, lahjomisen ja vallan väärinkäytön ehkäiseminen. Sivilisaatioasteella lahjomisen vaara on aina suurempi kuin mitä tietämättömyys luulee. Lahjomista ehkäistään antamalla takeita turvattomuutta ja mielivaltaa vastaan. Lahjomattomuus ja oikeamielisyys on huomattavin valtiollinen hyve. Valtion tehtäviin kuuluu työskennellä kansainvälisen ykseyden hyväksi. Nationalismi vastakohtaisuutena muille kansoille on yhtä vähän puolustettavissa kuin valtiollinen väkivalta politiikka. Vain laki on oikeutta, valta ei koskaan. Ihminen ihanteena on enemmän kuin valtio. Jos valtio ei täytä ihanteellisia vaatimuksia, sitä hallitsevat elämästä tietämättömät yksilöt. Valtion perustehtävät ovat annettuja, muuttumattomia ja riippumattomia ajan hengen vaatimuksista.

³Valtion tehtäviin kuuluu tarjota yksilölle koulutusmahdollisuuksia, suojata häntä hyvinvointijärjestelyillä avuttomalta kurjuudelta, taata yksilölle suurin mahdollinen vapaus kaikkien saman loukkaamattoman vapauden rajoissa. Valtiolla ei ole oikeutta (barbaarivaltioiden aina loukkaama ihanneoikeus) puuttua yksilön mielipidevapauteen, yrittää ”parantaa” muutoin lainkuuliaisia kansalaisia, ylenkatsoa mahdollisten ”vähemmistöjen” tarpeita ja oikeutettuja vaatimuksia, vaatia yksilöiltä enempää kuin mikä valtion jatkuvuudelle ja toimintakelpoisuudelle on välttämätöntä, käyttää yksilöä aiheettomasti hyväkseen. Tietenkin olot voivat muuttua niin monimutkaisiksi, että epäillään, mikä on tarpeellista ja mikä aiheellista. Mutta periaatteet pitävät.

⁴Valtio ei ole mikään ”korkeampi olento”. Olisivathan ne kummallisia korkeampia olentoja, jotka kautta koko maailmanhistorian ovat tehneet niin uskomattoman määrän tyhmyyksiä ja tihutöitä. Kollektiivit, jotka ovat sivilisoituneen valtion laillisia valtatekijöitä,

koostuvat hyvin epätäydellisistä, rajoittuneen oivalluskyvyn, sovinnaisen oikeuskäsityksen, idiosynkrasioita, ennakkoluuloja, ristiriitaisia pyyteitä omaavista yksilöistä, joilla ykseydentahto on heikosti kehittynyt. Elämäntietämättömydestä ei tule tietoa kerrottiinpa se kuinka suurella luvulla tahansa tai liittämällä siihen arvonimiä ja kunniamerkkejä. Valtio on hyvin epätäydellinen laitos. Valtion olemus on sen lait. Mikään valtio ei ole lakiensa yläpuolella. Mikään valtio ei ole vielä antanut aihetta nimitykselle kulttuurivaltio. Ennen sitä täytyy kaikkien ihanneyhteiskunnan rakentamiseen tähtäävien yritysten epäonnistua. Jokainen sellainen yritys aiheuttaa vain tarpeetonta kärsimystä huomattavalle osalle valtion jäseniä. Muutos ei merkitse samaa kuin kehitys. Ykseyden tahto pilataan vallan väärinkäytöllä.

⁵Sivilisaatioasteella olevia massoja aina hallitseviin iskusanoihin kuuluvat meidän aikamme demokratia ja tasa-arvo. Demokratia edellyttää ihanneihmisiä. Tasa-arvoa ei voi koskaan olla. Luokat ovat luonnon järjestys kaikissa sekä alemmissa että ylemmissä luomakunnissa. Luontoluokat merkitsevät eri ikäluokkia. Inhimillisten yksilöiden ikäero voi nousta seitsemään aioniin. Huikea elämäkokemusero on suurempi kuin mitä tietämättömyyden on mahdollista käsittää. Se, että kukaan ei todella usko tasa-arvoon, ilmenee siinä, että ylimielisyys kieltäytyy tunnustamasta kenenkään ylemmyyttä, mutta halveksunta näkee aina lukemattomia alapuolellaan. Tasa-arvoperiaate merkitsee kehityksen kieltämistä, eron kieltämistä potentiaalisen ja aktuaalisen jumalan välillä. Demokratia ehkäisee kehitystä alentamalla jatkuvasti kaikkia tiedon, taidon ja ymmärtämyksen kyvyn vaatimuksia, sallimalla verrattoman paljon suuremman, nuoremman osan ihmiskuntaa sortaa kulttuuri-, humaniteetti- ja idealiteettiasteella olevia. Demokratia ei ole vapauden takuu, yhtä vähäinen takuu vallan väärinkäyttöä vastaan kuin joku muu valta: yhden miehen, klinin, luokan tai enemmistön valta. Vapaus on vaarassa kaikkialla, mihin valta kasaantuu. Mitä alempi kehitystaso on, sitä suurempia riskit ovat. Äärimmäistä takuuta sortovaltaa vastaan ei tietenkään ole, mikäli lahjonta saa syövyttää yhteiskuntahengen. Mutta suurimman takuun antavat kuitenkin yhteiskuntajärjestelmät, joissa eri yhteiskuntaluokkien poliittiset vaikutukset tasapainotetaan toisiaan vasten ja korkein valtaporras on laajatiетoinen, vastuuta vaativa virkavalta, jolla on ehdoton veto mielivaltaista lainsäädäntöä vastaan.

⁶Normaaleina aikakausina yksilöt syntyvät yhteiskuntaluokkiin, jotka vastaavat heidän kehitystasojaan. Siten työnjako yhteiskunnassa helpottuu ja sosiaalinen tasapaino ehkäisee ikuisen tyytymättömyyden ja kapinallisuuden elementtejä purkamasta vihaansa. Mutta hajaannuksen aikakauden repeilytilassa, joka on luonnehtinut maailmanhistoriaa viimeisten kahdentoistatuhannen vuoden ajan, ovat kastit sekoittuneet toisiinsa ja tietämättömyyden mielivalta on hallinnut tunnetuin tuloksin.

⁷Kansalaisena yksilöllä ei ole muuta synnynnäistä oikeutta kuin lainturvaama vapaus. Jokainen muu oikeus täytyy hankkia vastaavalla velvollisuudella. Oikeudet ilman velvollisuuksia on periaatteessa yhteiskunnallinen virhenäkemys, joka aiheuttaa vain alituisesti kasvavia uusien oikeuksien vaatimuksia. Mitä enemmän yhteiskunta tekee yksilön hyväksi, sitä suurempaa vastasuoritusta sillä on oikeus vaatia. Tämä pätee tietenkin yhtä hyvin yksilöön hänen suhteessaan yhteiskuntaan.

3.11 Yksilö ja lait

¹Lakikäsite on tärkein kaikista käsitteistä. Laki on kaiken elämän edellytys. Laki on välttämätön vapaudelle, ykseydelle, kehitykselle, yhteiskunnalle, kulttuurille. Valtio rakennetaan laeilla. Lait ovat ihmiskunnan nykyisellä kehitysasteella niin tarpeellisia, että jos valtiota ei olisi, se olisi muodostettava vain lakien vuoksi. Mikään kasvatusta ei ole nimensä veroinen, jos se ei tähdennä lain välttämättömyyttä. Vain laki ehkäisee mielivaltaa ja kaaosta.

²Lait osoittavat kansallisen kehitysasteen sivistyksen, kulttuurin ja humanitaarisuuden suhteen. Kansainvälisen oikeuskäsityksen edellytyksenä on ymmärtää, että ylivaltio on suurempi kuin valtio.

³Kansalla on lait, jotka se ansaitsee. Lait, joita elämästä niin tietämättömät olennot ovat säätäneet, eivät suinkaan ole loukkaamattoman pyhiä. Voidaan väittää, että todella tarkoituksenmukaisen lainsäädännön edellytykset yhä puuttuvat. On herjausta yrittää ympäröidä voimattomuuden tuotteet jonkinlaisella pyhyydellä. Joka tahtoo ylläpitää lainkunnioitusta ei saa myötävaikuttaa mielivaltaiseen lainsäädäntöön eikä mielivaltaiseen laintulkintaan. Lait ovat aivan liian usein vallantäydellisyyden väärinkäyttöä. Sen lisäksi ne ilmaisevat lainsäätäjien idiosynkrasioita ja elämäntietämättämyyden dogmeja. Jos lait ovat epäinhimillisiä ja muutosten aikaansaaminen on mahdotonta, uhmatkoon yksilö lakeja ja kantakoon halukkaasti seuraukset. Kaikkien lakeja jalostavien mahdollisuuksien hyväksikäytön laiminlyönti merkitsee laiminlyötyjä tilaisuuksia vahvistaa hyvää ja heikentää pahaa (siis kylvää hyvää kylvöä), ja aiheuttaa osallisuuden kollektiiviseen vastuuseen huonoista laeista.

⁴Liian monet lait ovat omansa vähentämään solidaarisuuden tunnetta ja lisäävät haluttomuutta lakien noudattamiseen. Kieltoamentaliteetti turmelee oikeuskäsitteitä, aiheuttaa oikeuden halveksuntaa, uhmaa, vahingonhalua ja ehkäisee sosiaalisen vastuuntunnon kasvatamista. Uhma ilmenee taipumuksessa toimia vastoin lakia, kun jälkilaskua pidetään epätodennäköisenä. On sitäpaitsi psykologisesti väärin yrittää hillitä barbaariyksilöiden kaikkia ajateltavissa olevia edesottamuksia laeilla (joista sellaiset yksilöt eivät koskaan välitä) ja tästä syystä kiusata lainkuuliaisia kansalaisia tarpeettomilla ja ärsyttävillä säännöksillä. On varmempaa ehkäistä ”laittomuutta” valistamalla ja kasvattamalla. Erilaiset propogandaelimet ja erityisesti laiminlyöty koululaitos ovat valtiolle lojaalin yhteiskuntahengen herättämisen ja kehittämisen keinoja. Ei näy ymmärrettävän, että se henki tuhotaan vihamielisesti saattamalla poliittisesti toisinajattelevat epäilyksenalaisiksi. Yksinkertaisimmat säännöt kitkatonta yhteiselämää varten ja kunnioitus kaikkien yhtäläistä oikeutta kohtaan voidaan joka tapauksessa opettaa tehokkaammalla tavalla kuin tähän mennessä.

⁵Lakeja voi huomattavasti yksinkertaistaa, erityisesti rikoslakeja. Toisten oikeuksia loukkaavat tarvitsevat erityistä sosiaalista kasvatusta, jonka tulee jatkaa kunnes koulutus on tuottanut konkreettisen tuloksen. Kyvyttömyys yksilöiden erilaisen asosiaalisuuden ja kasvatusmahdollisuuksien tarpeelliseen huomiointiin on silmiinpistävä. Kömpelö rangaistuksen täytäntöönpano lisää usein vihaa sisältämällään tarkoituksettomalla sielullisella piinalla. Kun yritetään kiertää kohtuuttomia rangaistuksia selittämällä niin monet kuin mahdollista mielisairaksi, levitetään psykiatrasta taikauskkoa, jonka mukaan kaikki ovat hulluja. Se, että ketään ei pidetä täysin syyntakeellisena, on selvä todiste elämäntietämättämyyden täydellisestä ymmärtämättämyksen puutteesta omalaadun suhteen.

⁶Todella järkevät lait ovat mahdollisia vasta kulttuuriasteella. Lait tulevat silloin olemaan sopusoinnussa elämänlakien kanssa. Siihen saakka on lakien jalostamisen mahdollisuutta koskeva, jatkuvasti etenevä periaatetutkimus aina tarpeen.

⁷Välttämättömät lait ovat sellaisia, joita tarvitaan yksilön suojelemiseksi ja valtion jatkuvuuden turvaamiseksi ja jotka edistävät kunnioitusta lakia ja oikeutta kohtaan. Tarpeettomat lait ovat sellaisia, jotka voitaisiin paremmin korvata valistuksella, järjestysvallan säätämällä yleisillä määräyksillä ja ohjeilla.

⁸Oikeudenmukaiset lait takaavat yksilölle vapauden valtiollista vääryyttä (myös lainmukaista) vastaan. Sellaisia epäoikeudenmukaisuuksia ei voi koskaan puolustaa jonkinlaiseen kollektiivin korkeampaan oikeuteen vetoamalla.

⁹Hyvät lait samaistuvat yleisesti katsoen tarpeellisiin lakeihin. Niitä on mahdollisimman vähän ja ne ovat mahdollisimman yksinkertaisia. Ihanteellisen oikeuden kanssa ne ovat niin yhtäpitäviä kuin mahdollista. Ne ovat tarkoituksenmukaisia, periaatteellisia, yleisiä ja ilmaise-

vat lain henkeä ja tarkoitusta. Siten ehkäistään muodollisuutta ja helpotetaan lain tulkintaa. Tämä asettaa tietenkin hyvin korkeat vaatimukset tuomioistuimen suorituskyvyille ja edellyttää täysin nykyisestä poikkeavaa, erityisesti terveeseen järkeen tähtäävää lainopillista koulutusta.

¹⁰Huonoja lakeja ovat: liian monet lait, kiireellä tekaistut, huonosti harkitut, mielivaltaiset, alituisesti muutetut lait; sellaiset, jotka ovat ristiriidassa yleisen oikeuskäsityksen kanssa, vaikuttavat raaistavasti ja ehkäisevät kasvatusta humanisuuteen; sellaiset, jotka tarpeettomasti loukkaavat yksilöllistä vapautta, ehkäisevät yksilöllistä aloitekykyä ja yksityistä yritteliäisyyttä, vaikuttavat muuttavasti aikaansaamatta todellista parannusta, kumoavat oikeutettuja erilaisuuksia, antavat oikeuksia ilman velvollisuuksia, antavat valtaa ilman vastuuta, tyydyttävät yhteiskunnallista kateutta, suvaitsemattomuutta, kiihkomieltä, kieltäymystä, ovat enemmistön vähemmistön sortamiseen käyttämiä aseita; sellaisia, jotka antavat tietämättömyydelle arvovaltaa ja kyvyttömyydelle valtaa, ehkäisevät kehitystä, vaikuttavat ykseyttä vastaan. Lainkuuliaisuus edellyttää molemminpuolisuutta. Huonot lait tai mielivaltaisesti tulkitut lait turmelevat lainkuulaisuuden, herättävät vastenmielisyyttä ja halveksuntaa lakia kohtaan. "Huono laki on pahempi kuin säätämättä jätetty laki" pitäisi olla lainsäätäjien motto.

3.12 Yksilö ja yhteiskunnallinen vapaus

¹Laissa taatut oikeudet ovat näennäisiä, jos lain henki ei niitä kannata. Sen osoittavat liberalismiin erilaiset vapaudet. Ajatuksenvapautta ehkäisevät kaikilla elämänaloilla hallitsevat dogmit. Sananvapaus on usein vaarallinen suvaitsemattomuuden ja kiihkomielisyyden röyhkeyden ja hyökkäävyyden tähden ollen suositeltava vain, jos yksilön takana on vahva puolue tai jos hän on halukas marttyyriuteen mielipiteidensä puolesta. Painovapautta ei ole yksilöllä, jolla ei ole kustantajaa tai omaa pääomaa. Sen lisäksi hän on suojaton "painajien" vainolle, jos hän on joutunut heidän pahansuopuutensa kohteeksi. Ilman yleistä oikeamielisyyttä ovat niin vapaus kuin oikeus vain tyhjää ulkokuorta. Koko yhteiskunnallinen ulkokultaisuus ja elämänvalheellisuus eivät olisi niin perinpohjin läpivietyjä, jos vapaus olisi olemassa.

²Lakiasäätävissä kokouksissa hallitsevat kieltäjät ja holhoojat. Mieluiten he näkisivät kaiken olevan kiellettyä. Jokainen uusi kieltö vahvistaa kieltämistäipumusta. Koska on olemassa barbaariasteella olevia mielipuoilia, joiden riemuna on vapauden väärinkäyttäminen, on kaikkia muitakin kansalaisia kiusattava kaikenlaisilla naurettavilla kielloilla. Lakeja säädetään lainkuuliaisille, jotka eivät tarvitse säännöksiä, ilman, että ne vähintäkään vaikuttavat laittomiin elementteihin, jotka tekevät mitä haluavat ilmeisestä uhmamielisyydestä kaikkia lakeja vastaan. Kieltojen haittapuolet ovat kyllin usein suurempia kuin niiden edut. Kieltovimman psykologisen nurinkuruisuuden oivaltaa parhaiten, jos ottaa huomioon, että lukuisat kiellot vain yllyttävät laittomia vielä enemmän, mutta lamauttavat lainkuuliaisten aloitekykyä ja yrittäjäniloa, mikäli ne eivät epätoivoisissa ruoki halveksuntaa niin lakeja kuin lainsäätäjiä kohtaan.

³Lisääntyneestä yleisestä laittomuudesta täytyy syyttää pääasiallisesti pedagogeja, kasvattajia, kouluja, gangsterikirjailijoita ja poliitikkoja. Nykyinen hemmottelupedagogia, joka typerästi jankuttaa komplekseista ja muista naurettavista subtiiliuksista, on niin täydellisesti lamauttanut vanhempien arvostelukyvyn, etteivät he enää uskalla kasvattaa lapsiaan, vaan antavat heidän kasvaa villimykseksi. Alkukantaisia tyypejä, joista useimmiten on kysymys, ei niin helposti vaivaa kohtalokkaat estokompleksit, mutta sitäkin helpommin omapäisyyskompleksit. Arvostelukyvyyden pedagoginen terävänäköisyys osaa havaita oireita, joita ei ole, mutta on yhtä usein sokea silmäänpistävimmän suhteen. Tiettyjen psykoanalyttikoiden mielikuvituspekulaatiot julkaistaan lopullisesti vahvistettuina

tieteellisinä tuloksina. Nämä tarpeettomat pedagogiikan löpöttelijät, jotka kilvan levittävät kaikenlaisia fiktioita, ovat olennaisista asioista täydellisen tietämättömiä. Heillä ei ole aavistustakaan ihmisen tajunnankehityksestä, ihmisen kehitysasteista eikä yksilöiden välisistä suunnattomista psykologisista eroista. Typerrytetyinä kaikkien tasa-arvoa koskevasta puheesta he luulevat, että barbaariasteen yksilöitä saa kohdella pedagogien itsensä harvoin omaamalla hienostuneisuudella, jota tarvitaan kulttuuriasteella olevia poikkeusyksilöitä varten. Mitä kouluun tulee, on se täysin laiminlyönyt kaiken, mikä kuuluu luonteenkasvatukseen, eikä se ole opettanut nuorille edes yksinkertaisinta oikeuskäsitystä, vaan pikemminkin historian julmuuksia ja salajuonia ihannoimalla tehnyt voitavansa sekoittaakseen heidän ajatuksensa oikeasta ja väärästä. Viettelijäkirjallisuus rikollisine hulluineen, kaikenlaisine laittomuuksineen ja sadismeineen kantaa osuutensa vastuusta. Poliitikot ja lehdet ovat myrkyttävällä vihan propagandallaan toisinajattelevia ja muita yhteiskuntaluokkia vastaan myötävaikuttaneet villiintymiseen.

⁴Barbaariasteella ei ole yksinkertaisimpiakaan vapauden käsitteitä. Sellaiset sivilisoituneisiin kansoihin syntyneet yksilöt käsittävät paljon puhutun vapauden oikeutena itsevaltaan ja laittomuuteen. He eivät olisi koskaan edes tunteneet ”vapauden” tarvetta, jos demokraattinen tasa-arvopropaganda ei olisi syöttänyt heille kaikkeen korkeampaan kohdistuvaa vihaa. Koko uskonnollinen, psykologinen, pedagoginen ja oikeudellinen kasvatusjärjestelmä on riittävästi paljastanut järjettömyyttään ja kelpaamattomuuttaan. Asosiaalisen kasvattajien antamaa erityiskäsittelyä ja tehokasta kasvatusta. Heille pitää sopivin keinoin opettaa toisten yhtäläisen oikeuden kunnioittamisen välttämättömyys, kunnes he selkeästi ovat oivaltaneet tämän oikeuskäsityksen vääjäämättömyyden ja mielekkyyden. Näillä kasvattajilla tulee olla riittävästi arvostelukykä oivaltaakseen vallitsevien psykologisten fiktioiden illusiivisuuden, ja omattava laaja elämäkokemus, joka vapauttaa nykyisten kompleksikiikhoilijoiden idiotisoinnista.

⁵Vapaus on kehittymiselle välttämätön. Ilman vapautta yksilöt eivät opi oivaltamaan, mitä vapaus on, mikä suunnaton merkitys sillä on, eivätkä koskaan opi käyttämään vapautta oikein. Ilman vapautta ei voi myöskään olla mielekästä oikeuskäsitystä. Vapauden ja oikeuden rajat kulkevat siellä, missä ymmärtämys ja kunnioitus kaikkien yhtäläistä oikeutta kohtaan loppuu. Schopenhauerin mukaan oikeuden käsite saa suorastaan oikean sisältönsä, kun se asetetaan vastakkain vääryyden käsitteen kanssa. Vääryys on yksinkertaisesti jonkun vahingoittamista jollakin tavalla ja inhimilliset oikeudet ovat jokaisen oikeutta tehdä kaikkea, mikä ei voi vahingoittaa ketään.

⁶Valtion velvollisuus on suojella kansalaisia esivallan edustajien laittomuuksilta. Heillä on suuremmat mahdollisuudet aiheuttaa yksilöille vahinkoa. Heidän vaikuttiminaan on usein tukahduttaa ei-toivotut, epämieluisat mielipiteet. Siksi on tärkeää, että valtio järkkymättömillä peruslaeilla takaa mielipiteenvapauden, on itse puolueeton kaikissa mielipidekysymyksissä eikä suosi mitään tiettyä mielipidettä. Tästä seuraa mm. tunnustuksettomuus.

⁷Kaikkea valtaa väärinkäytetään. Sen tähden on kaikki vallanpitäjät asetettava lain alaisiksi, lain, joka vaatii heiltä todellista vastuuta, sitä tehokkaammin, mitä suurempi heidän valtansa on. Jos tätä ei noudateta, on mielivalta väistämätön myös yhteiskunnissa, jotka pitävät itseään korkeasti sivilisoituneina. Valtaan on kypsä vain se, joka käyttää vallan vapauden puolustamiseen.

⁸Valta ja vapaus ovat toistensa vihollisia. Vapauden vihollisia ovat olleet uskonto, morali, valtio, kasti, rikkaus. Ne tulevat aina osoittamaan tämän uudelleen, niin pian kuin ne toistamiseen saavat luvattoman vaikutusvallan, mikä järkevien perustuslakien täytyy estää.

⁹Valtion tulisi olla yksilön turva myös sisäisiä vihollisia vastaan. Vain rikollisten aineiden suhteen valtion voidaan sanoa täyttävän tehtävänsä. Mutta se ei tee mitään suojatakseen yksilöä toisten yksilöiden vihalta. Se tekee tuskin mitään kauhistuttavan yksilöiden

uhraamisen ehkäisemiseksi. Usein se tukee yhteiskunnan valtatekijöitä, jotka sortavat yksilöitä tai saattavat heidät vararikkoon.

¹⁰Vapaus on elämän suurin lahja ihmisille. Sitä väärinkäytetään riistämään vapaus toisilta. Kun näkee, kuinka helposti ja halukkaasti ihmiset uhraavat oman vapautensa kaikenlaisten haaveiden puolesta, ymmärtää, että he pitäisivät parempana orjuutta, kunhan heille vain taattaisiin lihapadat. Myös tämä kuuluu parantumattomiin elämän illuusioihin. Vapauden menetettyään he menettävät vähitellen kaiken muunkin.

YKSEYDEN LAKI

3.13 YKSEYDEN LAKI

¹Ykseyden laki, itsestään selvin kaikista elämänlaeista, on viimeisin, jonka löydämme, koska ei ole lakia, josta ihmiset itsekkäissä itseylistyksessään vähemmän välittävät. Kaikki muu tuntuu heistä tärkeämmältä kuin ainoa olennainen. Ihmisen kehitykselle, sopusoinnulle, onnelle ykseyden laki on verrattomasti tärkein. Ykseyden laki on pelastuksen, palvelun, veljeyden laki. Ykseys on kaikkien vapaus, kaikkien laki, kaikkien päämäärä. Siinä määrin kuin yksilö toteuttaa ykseyttä, hän lähestyy lopullista päämäärää, yli-ihmistä, joka on yhtä kaiken kanssa. Laki merkitsee, että hyvää on kaikki, mikä edistää kaikkien ja jokaisen kehitystä. Pahaa on kaikki, mikä ehkäisee yksilön, ryhmän, ihmiskunnan sekä kaiken muun elämän kehittymistä ja jalostumista. Kaikki, mikä yhdistää, on korvaamattoman arvokasta. Kaikki tähän kuuluvat tekijät ovat suuntaa antavia. Suurin panos, jonka ihminen voi antaa, on koota ja yhdistää, suurin vahinko hajottaa ja rikkoa. Joka etsii omaansa, ei tiedä, mitä ykseys on.

²Ykseyden perusta on kaiken elämän potentiaalinen jumaluus. Ainoa yksilöiden välinen eroavuus on siinä, että heidän tiensä potentiaalisesta jumaluudesta aktuaalistuneeseen jumaluuteen ovat eripituisia. Mutta kaiken elämän lopullinen päämäärä on annettu. Elämällä, jonka tässä alimmassa ja normaaliyksilölle kaikista ainemaailmoista ainoassa näkyvässä näemme, on sama tehtävä: kehittyä. Itse tosiasia, että elämä on olemukseltaan jumalallista, turvaa jokaisen yksilöllisen elämän jumalallisen ja ikuisen oikeuden jokaista aliarvioimisen yritystä vastaan. Ykseys ei perustu tasa-arvolle, joka on kateuden fiktio. Koko maailmankaikeudessa ei ole tasa-arvoa ennen kuin kaikki ovat saavuttaneet korkeimman jumaluuden.

³Pakollisten sovinnaisääntöjen vaatimukset vaikuttavat siten, että me keskitymme niihin kuin johonkin olennaiseen, vaikka ne ovat vain tilapäisiä ja enemmän tai vähemmän epäolennaisia. Tällä virheellisellä asennoitumisellamme vahvistamme kaikkea, mikä hajottaa ja erottaa, emmekä enää kykene arvostamaan yksilön hyveitä. Ilman niitä yksilöstä ei olisi koskaan voinut tulla ihmistä. Viha ei voi koskaan huomata mitään hyvää, ainoastaan kieltää ja turmella ykseyden. Pakollisilla sovinnaisäännöillä olkoon tehtävänsä alkukantaisella asteella, jos muita keinoja ei ole ja jos hyökkääväinen epäsosiaalisuus loukkaa toisten oikeuksia. On kuitenkin väärin julistaa moraalilakeja korkeamman tyypin ihmisille. Niin kutsuttu siveyslaki on tietämättömyyden fiktio. Korjuun laki pitää huolen niistä, jotka väärinkäyttävät vapautta. Rakkautta ei voi koskaan vaatia, ei ulkoisessa eikä sisäisessä suhteessa, sen voi vain rakastaa esiin. Toimintaohjeet ovat parhaimmassa tapauksessa arvosteluperusteita orientoitumiselle elämässä, eivät imperatiiveja. Kun järki omaksuu diktaattorin elkeet, se on väärällä tiellä. Kun vaatimukset ja määräykset ehkäisevät välitöntä viettä tehdä oikein oman korkeimman näkemys mukaan, oikea vaihtuu vastakohtaansa.

⁴Olemme kaikki ykseyttä ja se, joka erottaa jonkun ykseydestä, on erottanut siten vain itsensä, kunnes hän elämän katkerista läksyistä on oppinut oivaltamaan ykseyden lain universaalisuuden. Ei ole vakavampaa elämänvirhettä, kohtalokkaampaa tuleville elämillemme täällä maapallolla, kuin pidättää joltakin hänen jumalallinen oikeutensa sydämeemme. Sulkemalla pois toisensa ihmisistä tulee osallisia siihen vihan sotaan, joka jatkuvasti riehuu tällä surun planeetalla. Kuinka suunnattoman kaukana ykseydestä olemme ilmenee siinä, että toisten silmissä yksilöllä on tuskin oikeutta olla olemassa. Ykseyden pyrkimystä ehkäisee aina valtaenemmistön massiivinen vastarinta, hitaus ja hajaannuksen tarve. On paljon ihmisiä toisistaan erottavaa. Alimmalla kehitystasolla kaikki on erottavaa. Ylimmällä mikään ei voi erottaa. Ykseyden tuntemuksemme ja ymmärtämyksemme sitä kohtaan, pyrkimyksemme toteuttaa sitä, ilmaisee kehitystasomme. Ykseydenpyrkimys on

meille tapa saavuttaa päämäärämme ihmisinä lyhyimmässä ajassa. Ykseyden tahto ilmenee mm. tahtona asialliseen, tehokkaaseen apuun siellä, missä apua tarvitaan. Sillä ei ole tekemistä peiteltyyn itsekkyyden tunteilevuuden kanssa.

⁵Ykseys on niin yksilön kuin yhteisön suurin elämäntehtävä. Mikään ykseyttä ehkäisevä elämäntehtävä ei ole nimensä arvoinen.

⁶Ihmiskunta on kollektiivinen ykseys. Myötävaikuttamalla ykseyteen yksilö hankkii oikeuden suotuisiin edellytyksiin nopeampaa kehitystä varten. Jos emme yritä toteuttaa ykseyttä, emme pääse pitkälle itsemme toteuttamisessa. Jos ihminen ei tunne ykseyttänsä kaiken elämän kanssa, hän jää ulkopuoliseksi ja tuntee vastakohtaisuutta ja pelkoa kaikkea kohtaan elämässä. Ykseyden laki pääsee oikeuksiinsa yhteisöllisessä vastuussa. Muodostamme ykseyden, tiesimmepä sen tai emme. Lisäämme päivittäin menneiden elämien suurta velkatiliä nk. totuuksillamme, välinpitämättömyydellämme epäinhimillisten, sosiaalisten, taloudellisten jne. olosuhteiden edessä, kaikenlaisella levittämällämme vihalla.

⁷Yksi askel inhimillisen ykseyden tuolla puolen on yhdeksituleminen kaiken elämän kanssa. Ensimmäinen askel tällä pitkällä tiellä on tahtopäätös, että kaikesta huolimatta luottaa ykseyteen elämän voimana. Kutomalla tämän luottamuksen tajuntaansa ja siten vähitellen myös tiedostamattomaan ajatus- ja tunne-elämäänsä yksilö pääsee yhä lähemmäs todellisuutta. Mitä enemmän luottamusta hankkii, sitä useammin elämys vahvistaa luottamuksen voiman. Joka on tullut yhdeksi olioiden kanssa, ei voi vahingoittua niistä. Mutta merkityksettömmästä poikkeuksesta voi tulla Balderin misteli tai Akilleen kantapää. Jos meidän elämännäkemyksemme olisi tosi, olisi ykseys jo kauan sitten selkeästi oivallettu tosiasia eikä yhdeksituleminen olisi niin kuin nyt järjetön ja eriskummainen ajatus. Yksilö, joka ryhtyy työskentelemään ykseyden puolesta omalta osaltaan, ottaa suorittaakseen kaikki Herakleen työt. Mutta tämä on tie yli-ihmisen ja jumalten luo.

⁸Yksilö on korvaamaton osa ykseyttä. Ykseyden laki osoittaa yksilön äärettömyysarvon. Kautta koko historian ihminen on ollut alin arvo (uskonnossa, ei teoriassa, mutta aina käytännössä). Mielettömät ideat vallasta, kunnian, rikkaudesta ym. ovat hallinneet. Ja ihmiset ovat ideoidensa s.o. taikauskajensa orjia. Täten ihmisarvoon asennoituen historia tulee väijäämättä aina olemaan kärsimyshistoriaa.

⁹Tajunta on yksi, ainoa, ykseys, kaikkien ykseys. Tajunnan näkökulmasta kehitys merkitsee tajunnanekspansiota siten, että yksilöllinen minä itseidentiteetin säilyttämällä yhtyy yhä suurempiin tajunnallisiin ykseyksiin, kunnes se on hankkinut kosmisen tajunnan. Ykseys ei merkitse yksilöllisen vapauden kumoamista. Päinvastoin se merkitsee kasvavaa vapautta. Sillä yhtyminen yhä laajempiin tajunnallisiin ykseyksiin merkitsee kasvavaa tietoa aineellisen todellisuuden maailmoista, kasvavaa ymmärtämystä elämää ja sen ilmaisuja kohtaan, kasvavaa tietoa laista.

¹⁰Ykseys on tietenkin "mysteeri" niille, jotka eivät ole sitä kokeneet. Advaiti kuvittelee, että minä sulautuu ja hukkuu "valtamereen". Mutta minä on katoamaton. Universumin kanssa yhdeksi tuleminen tarkoittaa, että yksilöstä itsestään on tullut universumi.

3.14 Individualismi ja kollektivismi

¹Yksilö on perusyksikkö ja individualismi on kollektivismin edellytys. Individualismi on välttämätön yksilölle yksilönä ja kollektivismi yksilölle kollektiivin osana. Niin individualismi kuin kollektivismi ovat yksilön käsityksiä. Kollektivismi on ihanne ja todellisuus. Tietämättömille se pysyy ihanteena. Alkukantaisista se vaikuttaa haaveelta, jonka voi toteuttaa vain diktatuurilla. Esoteerikolle se on väistämätön todellisuus, ihmiskunnan päämäärä, yli-ihmisen ja onnen valtakunta.

²Kaikki me olemme ykseyttä. Ihmiskunta on tajunnallinen kollektiivi, johon kuuluu eri kehitystasoilla olevia yksilöitä. Ihminen on samanaikaisesti yksilö, ryhmäolento ja osa

ihmiskuntaa. Yksilö kuuluu ryhmään, tiesipä hän siitä tai ei. Yksilönä hänellä on oma eristetty minätajunta, ryhmäolentona potentiaalinen ryhmätajunta ja inhimillisenä kollektiiviolentona ihmiskunnan käsittävä kollektiivitajunta. Kehityksen kuluessa tämä ryhmä- ja kollektiivitajunta aktuaalistuu. Ykseyden perusta on yksilön toisminän kollektiivi. Yksilön tie toisminän maailmoihin, yli-ihmisen valtakuntaan, kulkee toteutetun kollektiivitajunnan kautta.

³Siinä määrin kuin yksilö oivaltaa osallisuutensa kollektiiviin ja toteuttaa yhteenkuuluvuuttaan, kasvaa hänen vapautensa niin kuin myös hänen vastuunsa. Hän joutuu vastuuseen kollektiivistaan, toisten oivalluksesta ja pyrkimyksestä riippumatta, eikä kukaan voi estää häntä toteuttamasta kollektiivisuutta omalta osaltaan. Hän ei voi myöskään vapautua vastuusta tai osallisuudestaan kollektiiviseen kohtaloon, vaikka hän omalta osaltaan on tehnyt voitavansa.

⁴Individualismi varmistaa yksilön oikeuden kollektiivin suhteen. Yksilöllä on aina oikeus yksilöllisyyteen, vapauteen kollektiivissa vastoin kaikkien muiden itsekieltäymykseen tähtääviä vaatimuksia, vastoin yksilön oikeutta loukkaavia vaatimuksia. Kollektiivi ei voi koskaan puolustaa kollektivismia vastoin ihanteita, jolloin korkeammat ihanteet ovat aina etusijalla mahdollisiin alempiin nähden. Kollektiivisuuden peruseriaate on ihanteellisuus, joka on aina korkein oikeus. Muuten kollektivismi kumooa itsensä. On yksilöitä, jotka ovat korkeammalla kehitystasolla, koska he joko ovat vanhempia veljiä tai ovat määrätietoisuudellaan kiiruhtaneet toisten edelle. Monet ihanteet torjutaan mieleenjohtumina, haaveina, mielikuvituksen tuotteina ja niitä kohdellaan kollektiivinvastaisina illuusioina. Mutta vaikka haaveksijat todellisuustajun puutteesta erehtyvät luulemaan mieleenjohtumia ihanteiksi, on se kuitenkin heidän oma asiansa, jos he eivät loukkaa toisten oikeutta. Ei kollektiivillakaan ole yksinoikeutta olla erehtymätön. On aina yksilöitä, jotka voivat olla oikeassa vastoin suurimpia kollektiiveja. Tietämättömyydelle ihanteet ovat aina hulluutta. Ihanteet, jotka tienviittojen tavoin ovat merkinneet kehityksen tietä, ovat aina vaikuttaneet tietämättömistä epätodellisuuksilta.

⁵Individualismi on oikeutettu, kunnes yksilö on hankkinut tietyn määrän itseluottamusta ja itsemääräävyyttä. Tämä koskee myös itsekkyyttä tietyissä suppeammassa rajoissa. Ilman sitä yksilö voisi luopua yksilöllisyydestään eikä kykenisi hankkimaan itsenäisyydelle tarpeellisia ominaisuuksia. Mutta kun yksilö on kehittänyt omalaatunsa, tulee itsekkyydestä itsetehostusta toisten kustannuksella. Jos hän ei aseta kykyjään kollektiivin palvelukseen, hän ehkäisee ykseyttä ja omaa tajunnankehitystään. On niitä, joille yksilöllisyys on ainoa olennainen asia, ja jotka periaatteellisesti työskentelevät kaikin keinoin ykseyttä vastaan. He muodostavat vähitellen oman ryhmänsä.

⁶On kahdenlaista kollektivismia: epävapaa ja vapaata.

⁷Pakkoyhteisö kumooa individualismia, vaikuttaa ehkäisevästi ja alentavasti. Itsekäs ryhmäkollektivismi, joka tahtoo eheyttä hyötyäkseen yhteiskunnan tai toisten ryhmien tai yksilöiden kustannuksella, ehkäisee ykseyttä ja vaikuttaa tuhoisasti. Sellaisessa kollektiivissa saattavat vihan tunnuslauseet päteä, vihan psykoosit aikaansaada väärin suuntautuvan uskollisuuden, pakottaa järkevimmät ja jaloimmat jäämään saamattomiksi niiden toimenpiteiden edessä, joita he vapaina sivullisina paheksuisivat ja jotka he tuomitsisivat.

⁸Todellinen kollektivismi perustuu individualismille, vapaudelle, ykseydelle ja ihanteellisuudelle, joka ymmärtää kollektiivin tarpeellisuuden.

⁹Yksilön yhä suurempi ymmärtämys toisia kohtaan on merkinä siitä, että hänen aktivoitunut ylitajuinen kollektiivitajuntansa alkaa tulla tietoiseksi hänelle itselleen, jolloin askel kohti todellista kulttuuria on otettu.

¹⁰Yksilö uhraa aina jotakin kollektiiville, mm. jotakin riippumattomuudestaan. Mitä korkeammalla tasolla kollektiivi on, sitä vähemmän se tätä riippumattomuutta loukkaa, koska kaikki pakko ehkäisee toimintaa ja aloitekykyä ja koska jokainen on oman panoksensa paras

arvostelija. Mitä aatteellisempi kollektiivi on, sitä enemmän yksilö asettaa kollektiivin tavoitteet omien tavoitteidensa ja etujensa edelle. Mitä enemmän yksilöt kollektiiville elävät, kaikki palvelevat kaikkia, hyväntahtoisuudella, ymmärtämyksellä, mielenkiinnolla, myötätunnolla, keskinäisesti toisia kunnioittaen, sitä suuremman merkityksen yhteistyö yhteisen asian hyväksi saa. Tulos riippuu yhteishengestä. Kollektiivi, jonka emotionaalisuus ja mentaalisuus ovat läheisesti yhteen sulautuneet, voi tehdä lievimmin sanoen hämmästyttäviä tekoja. Valitettavasti sellaisen oivalluksen edellytykset ovat olemattomat alemmilla kehitysasteilla.

¹¹Ryhmä on sopusointuinen joukko yksilöitä, joita yhdistää yhteinen kutsumus johonkin annettuun elämäntehtävään. Ryhmäjäsenten ylitajunnat lisäävät ymmärrystä, selkeyttä, jokaisen ryhmään kuuluvan voimaa ja korvaavat yksilölliset puutteet. Myös itsen toteuttamisen työ helpottuu ryhmätyöllä. On suuri elämäntyö etsiä oma ryhmänsä, auttaa sitä muotoutumisessa, tavoitteen määräämisessä ja sen toteuttamisyrityksessä.

3.15 Kollektiivit

¹Korkeimmasta näkökulmasta katsoen kaikki elämä on yksi ainoa kollektiivi. Kehityksen edellytys on ykseys moninaisuudessa. Kollektiiveja onkin mitä erilaisimpia. Ihmiskunta on kollektiivi, niin myös jokainen rotu ja kansa. Kaikkien tehtävänä on myötävaikuttaa yleiseen kehitykseen. Neljännen juurirodun tehtävä on jalostaa emotionaalisuutta. Viidennen juurirodun tehtävä on äyllistää emotionaalisuus ja suunnata mielikuvitus ihanteellisuuteen. Kuudennen juurirodun tehtävä on toteuttaa ykseys yhteiskunnallisissa muodoissa. Myös kansojen edellytetään tuovan oman lisänsä. Keskinäisissä suhteissaan ne ovat tähän mennessä tuskin nähneet muuta tarkoitusta kuin hallita, sortaa, hyväksikäyttää. Ihmiskunta on ainoa eristyneiden yksilöiden luomakunta. Siinä määrin kuin ihminen kehittyy, hän oivaltaa yhteenkuuluvuutensa yhä suurempien kollektiivien kanssa: perheen, suvun, klaanin, luokan, kansan, rodun, ihmiskunnan kanssa. Hänen kehityksensä kohti ykseyttä on itsehankittua oivallusta kollektiivin välttämättömyydestä.

²Kansa on maantieteellisesti rajattuna, historiallisesti hahmottuneena, yhteisen kielen ja perinnäistavat omaavana selvin konkreettisin kollektiivi. Nykyisellä maailmankaudella yksilöt oleskelevat kansakollektiiveissa kaikilla eri kehitystasoilla ja tästä näkökulmasta katsoen heillä on vähän yhteistä kielen ja yleisen mielipiteen lisäksi. Mutta kansa on kollektiiveista muodostunut kollektiivi. Ja tässä tajunnallinen eriytyminen löytää ilmaisunsa. Tämä eriytyminen on aina kehityksen suhteen olennainen asia. Mitä useampia tajunnallisia kollektiiveja, sitä parempi, koska sitä useammat tajuntaa aktivoivat ideat myötävaikuttavat yksilölliseen eriytymiseen. Nämä kollektiivit voivat olla ulkoisten olosuhteiden, yhteisten harrastusten, psykologisten tekijöiden ym. määräämiä ja muodostaa mm. yhteiskuntaluokan; ammattiryhmän, sosiaalisia, taloudellisia, tieteellisiä, taiteellisia, kirjallisia ym. yhdistyksiä. Merkittävimpiä ovat yhteisten ihanteiden ympärille kokoontuvat tajunnalliset kollektiivit. Niiden ei sen tähden tarvitse kuulua ulkoisiin yhdistyksiin. Riittää, kun mainitaan neljällä korkeammalla kehitysasteella oleva aina tuntematon eliitti: kulttuuri-, humaniteetti-, idealiteetti- ja ykseyseliitti. Tämän eliitin hiljainen panos on korvaamattoman arvokas. Heidän täsmällisiksi hiotut, selkeät ajatusmuotonsa helpottavat mentaalisesti kouluttamattomien ajattelua ja ehkäisevät joukkoajattelun huonoja suggestioita. Heidän jälkeensä merkityksellisimpiä ovat samantapaisen maailman- ja elämäkatsomuksen omaavat tajunnalliset kollektiivit, filosofikoulut jne.

³Vakauden kausina yhteiskuntaluokat ovat kulttuuria säilyttäviä kollektiiveja. Yhteiskunnallisen hajaannuksen aikoina (nk. demokraattisina aikoina) ne menettävät jalansijaa. Sellaisina aikoina on tärkeää tehdä aloitteita yhdistysten muodostamiseksi yhteisiä emotionaalisi-mentaalisi tarpeita varten.

⁴Kastilaitos – sääty- ja luokkayhteiskunta – ilmentää ihmiskunnan eri kehitystasoja. Säädyt ja luokat tarkoituksenmukaisesti järjestetyssä yhteiskunnassa ovat samoilla kehitystasoilla olevien yksilöiden kohtauspaikkoja. Tämä helpottaa yksilöiden välistä ymmärtämystä. Samankaltaisten kokemusten aloilla saavat kielelliset ilmaisukeinot henkilökohtaisen elämyksen todellisuusarvon. Tämä koskee myös yhteisiä tunnealueita, kuten uskontoa, taidetta, yhteiskunnallisia ym. aateryhmiä sekä yhteisiä fiktioaloja, kuten kaikenlaisia hypoteeseja ja teorioita. Vaikka nämä yleensä ja useimpien suhteen koskettavat vain tajunnan pintakerroksia, karkottavat ne näin kuitenkin yksinäisyyden erillisyyden ja kehittävät jalostavia kollektiivisia tarpeita.

⁵Säädyt ja luokat mahdollistavat kulttuuriperinnön säilyttämisen ja jalostamisen. Kulttuuri on perintöä. Jos tämä perintö hukataan, kulttuuria ei voi syntyä tai rappeutuminen alkaa. Vain hyvin hitaasti uutteruudella ja perinnettä kunnioittamalla saavutetaan vähitellen kulttuurin mahdollistavat edellytykset. Kulttuurin varsinainen maaperä on perhe ja suku. Mutta suku on liian vähälukuinen voidakseen ajan pitkään säilyttää niitä perinteen arvoja, jotka kerran mahdollistavat kulttuurin. Vasta luokka on tarpeeksi runsaslukuinen tähän tarkoitukseen. Luokkaa pitävät silloin koossa samankaltaiset emotionaaliset ja mentaaliset pyyteet sekä lähisukuiset yhteiskunnalliset työtehtävät. Ykseydentunteen kasvattaa helpoimmin luokan sisällä. Jos nämä luokat hajoavat, tuhoutuvat kulttuurin hennot alkeet ja yksilöistä tulee sosiaalisesti juurettomia ja kulttuurisesti harhautuneita. Jos olosuhteet olisivat normaalit, mitä ne eivät ole olleet historiallisena aikana, näkisimme yhteiskunnan, jossa kaikki luokat tekisivät sopusointuista yhteistyötä kaikkien parhaaksi. Hallitseva kasti on väärinkäyttänyt valtaa sortaen ja riistäen sen sijaan, että olisi palvellut elämää suojellen, auttaen ja kohottaen. Vallan väärinkäyttö johtaa vallan menetykseen. Kastit hajoavat kehittyneempien yksilöiden inkarnoituessa alempiin kasteihin ja kehittymättömien inkarnoituessa ylempiin, mikä johtaa säätykiertoon ja siihen yhteiskunnalliseen mullistukseen, jota nimitetään demokratiaksi. Meidän tasa-arvokautenamme pätee selviönä, että kaikki ovat tasa-arvoisia. Se poistaa kaiken etäisyyden eläinkunnasta äskettäin kausaalistuneen ja seuraavan korkeamman luomakunnan, yli-ihmisen luomakunnan, rajalla olevan yksilön väillä. Ei aavisteta tosiasiaa, että etäisyys on sama kuin alimman ja korkeimman eläinlajin välillä (käsittäen jopa seitsemän aionin ikäeron). Tasa-arvolla yhteiskuntafilosofit tarkoittivat samanlaisuutta lain edessä, oikeutta ihmisarvoon, oikeutta vapaaseen kilpailuun, oikeutta tulla arvostelluksi yksistään kelpoisuuden mukaan. Mutta elämäntietämättömyys otti huolehtiakseen iskusanat, kyvyttömänä huomaamaan etäisyyksiä eri kehitysasteiden ja tasojen välillä. Kaikilla katsotaan olevan sama mahdollisuus elämänymmärtämukseen, arvostelukykyyn, kelpoisuuteen, taitoon. Ihmiskunnan suurimpia ja kohtalokkaimpia virheitä on tasa-arvon julistaminen, koska se antaa vallan tietämättömyydelle ja kyvyttömyydelle. Me kaikki saavutamme kerran päämäärän. Mutta saavuttamisen ajankohta ei ole sama kaikille.

⁶Niin kuin luokkien normaalisti eriytyneissä yhteiskunnissa tulisi olla eri kehitystasoilla, tulisi eri rotujen ja kansojen vastata eri kehitysasteita. Siten yksilöiden erilaiset tarpeet tyydytettäisiin parhaiten. Vastaava pätee vaihteleviin yhteiskunnallisiin ilmiöihin, kuten uskontoon, runouteen, erilaiseen taiteen ja musiikin harjoitukseen jne.

⁷Eksoteerinen tieto tai historia ei anna meille tosiasioita tämän kehityksen arvioimiseen. Tähän vaaditaan esoteerisen maailmankatsomuksen tosiasiat.

KEHITYKSEN LAKI

3.16 TAJUNNANKEHITYS

¹Inhimilliseen tajuntaan rajoitettuna ja sovellettuna kehityksen laki antaa yleiset edellykset, eri asteet ja tasot sekä lopullisen päämäärän: ensimän yhtymisen toisminään. Aihe on tietenkin ehtymätön. Jääköön tulevaisuuden tieteiden tehtäväksi monipuolisesti valottaa kehityksen lakiin kuuluvia ilmiöitä. Seuraavassa on tarkoitus osoittaa asteiden todellisuus ja valmistella uutta tapaa nähdä tärkeimmät kulttuuritekijät. Aikakautena, joka haaveilee tasa-arvosta kaikissa suhteissa, on puhe eri kehitystasteista omiaan herättämään narkästystä. Aikamme psykologit eivät epäröine tämän esoteerisen tosiasian kumoamista ylivoimaisella todistusaineistolla. Mutta tulevat ajat tuovat mukanaan toisenlaisia psykologeja.

²Tajunnankehitys on erittäin hidas prosessi. Jokaisessa luomakunnassa yksilö on viettänyt keskimäärin seitsemän aionia. Ihmiskunnan yksilö voi vuorittaa yhdessä aionissa, mikäli hän ei epäonnistu yhdessäkään inkarnaatioissa, vaan kehittää jokaisessa korkeimman mahdollisen tajunnanaktiivisuuden ja pyrkii määrätietoisella vaistolla toteuttamaan ykseyttä.

³Ihmiskunnassa tajunnankehitys voidaan jakaa viiteen asteeseen tai 777 tasoon. 700 tasolla, eli barbaari- sivilisaatio- ja kulttuuriasteilla, emotionaalinen tajunta on määräävä. Tunneajattelu hallitsee kaikilla aloilla, jotka suoraan tai epäsuorasti koskevat henkilökohtaisia pyyteitä.

⁴Tajunta määräytyy värähtelyistä emotionaalisisissa (48:2-7) ja mentaalisisissa (47:4-7) molekyyylilajeissa. Yleisesti katsoen ylitietoisia tajunnanalueita ovat barbaariasteella 48:2-4 ja 47:4-6; sivilisaatioasteella 48:2 ja 47:4,5; kulttuuriasteella 48:2 ja 47:4,5. Kulttuuriasteella emotionaalivärähtelyt liikkuvat enimmäkseen keskimmaisilla alueilla (48:3-5). Kaksi alinta aluetta ovat silloin jääneet pois niihin kuuluvan mielenkiinnon puutteesta, niiden ollessa häikäilemättömimmän itsekkyyden ilmaisuja. Ylitietoiset alueet aiheutuvat osaksi siitä, että tähtien tai planeettojen väliset värähtelyt eivät elähdytä niitä emotionaalialueilla, osaksi siitä, että yksilö on edelleen kykenemätön itse elähdyttämään vastaavia spiraaleja triadiyksiköissään, osaksi siitä, ettei yksilö ole hankkinut oma-aloitteisen tajunnanaktiivisuuden kykyä "ulottuvilla olevissa" tajunnankerroksissa.

⁵Emotionaalivärähtelyt ovat joko luoksevetäviä tai poistyyöntäviä. Kahden korkeimman (48:2,3) molekyyylilajin värähtelyt vaikuttavat luoksevetävästi; neljän alimman (48:4-7) värähtelyt vaikuttavat poistyyöntävästi. Neljällä ensimmäisellä aionilla hallitsevat poistyyöntävät värähtelyt. Näiden aikana kausaalistuneet ovat taipumukseltaan poistyyöntäviä, mikäli omalaatu ei ole omaksunut luoksevetävää taipumusta. Kaikki emotionaalisuuden ilmaisut voidaan jakaa kahteen peruspäryhmään, luoksevetävät (rakkaus) ja poistyyöntävät (viha). Kaikki, mikä ei ole rakkautta, on vihaa. Rakkauteen kuuluvat kaikki epätsekkäät tunteet ja ominaisuudet, vihaan kaikki itsekkäät. Tunteet ovat kutoutuneet komplekseihin, jotka on helppo elähdyttää ja jotka tarkkailtaessa erehtymättä voimistuvat. Alemmilla asteilla viha on normaali olotila. Viha antaa eloa ja väriä olemassaololle, joka ilman tunteita olisi synkkää, tyhjää, tarkoituksetonta. Viha kiihottaa niin kuin elämän eliksiiri, jota ilman ihmiset eivät voi elää. Taipumus vihaan etsii aina kiihottavia vaikuttimia, ja melkein kaikesta voi tulla vaikutin. Uskonnolliset ja moraaliset, sosiaaliset ja poliittiset, filosofiset ja tieteelliset fiktiot, kaikenlaiset henkilökohtaiset olosuhteet, kaikki itsekkyyden esteet voivat tulehduttaa vihan. Pari esimerkkiä selvittäköön vihan todellisuuden. Yksilön hyvän ulkokuoren ("hyvän nimen ja maineen") tuhoaminen yhä vallitsevan moraalifiktionalismin näennäisyyksien palvonnalla on suunnilleen samaa kuin hänen salamurhaamisensa. Hänestä tulee sosiaalisesti spitaalinen, yhteiskunnan hylkiö, henkipatto. Melkein kaikille juorut ja panettelu ovat elintärkeä tarve. Kukaan ei laiminlyö ruton levittämistä edelleen. Toinen vihan merkki on vetovoimalle tunnusomaisen kaikkeen elävään kohdistuvan arvostuksen ja kunnioituksen täydellinen

puuttuminen. Se, että ihmiskunta puhuu rakkaudesta kuin tutusta asiasta, osoittaa täydellistä elämänsokeutta. Vain itsepetolliset puhuvat ovat tuttuja. Useimmissa tapauksissa myös ihailu, antaumus, osanotto ovat itsekkyyden sanelemia. Se, mitä kristityt kutsuvat rakkaudeksi, ei ole rakkautta vaan sentimentaalisuutta. Närkästyellä ja loputtomasti tuomitsemalla moralisti tekee itse mitä kohtalokkaimpia erehdyksiä kahden merkityksellisimmän elämänlain, vapauden ja ykseyden lain suhteen.

⁶Uskonto ja taide eivät tarvitse johdattelevia selityksiä. Johdatuksen vaatii sen sijaan oikeuskäsitys elämäntietämättömästä illuusiomoraalista aiheutuneen käsitesekaannuksen vuoksi.

⁷Yksilön oikeuskäsitys määräytyy hänen omalaadustaan ja kuuluu hänen kehitystasolleen. Tietyn oikeuskäsityksen ymmärtäminen on synnynnäistä. Kun yksilö uudelleen saa kosketuksen aiemmin omaksumaansa oikeuskäsitykseen, tämä tuntuu hänestä välittömästi oikealta. Hänen tasoonsa kuuluva ilmentää itseään vaistomaisesti ja tahattomasti. Yksilöllä ei ole ymmärtämystä oman tasonsa yläpuolella olevia oikeuskäsityksiä ja ihanteita kohtaan, mutta hänet voidaan tietenkin harjoittaa soveltamaan korkeampaa käyttäymiskaavaa.

⁸Hyvä ja paha (oikea ja väärä) sekä ovat että eivät ole ehdottomia, suhteellisia, objektiivisia ja subjektiivisia; riippuen eri katsantokannoista ja näkökulmista. Ne ovat ehdottomia vastakohtaisuudessaan jokaisella tasolla. Yksilön täytyy kokea vastakohtaisuus hyvän ja pahan välillä, eikä sitä saa suhteellistaa, jos yksilö ei halua joutua oikeudelliseen kaaokseen. Suhteellisia ne ovat siinä mielessä, että hyvän ja pahan yhdellä tasolla ei tarvitse olla hyvää ja pahaa toisella tasolla. Objektiivisia ne ovat yleisinhimillisen kokemuksen synteessä, säädettyinä sosiaaliseen käytänteeseen ja oikeudelliseen säännöstyöhön. Subjektiivisia ne ovat sikäli, että ymmärtäminen oikeaa ja väärää kohtaan johtuu yksilön itsehankkimasta elämäkokemuksesta ollen siten osa hänen omalaadustaan.

⁹Jonkinlainen oikeuskäsitys täytyy olla olemassa. Muuten yhteiskuntia ei voisi koskaan syntyä. Ilman oikeuskäsitystä vallitsisi kaikkien sota kaikkia vastaan ja ihmiskunta tuhoutuisi. Yksilö, joka ei ymmärrä perustavia oikeuskäsityksiä, on niin alkukantainen tai epäsosiaalinen, että hänen sosiaalinen kasvatuksensa on yhteiskunnan hätävarjelu-oikeuden alainen. Oikeuskäsityksen erilaisuuteen ei voi koskaan vedota puolustukseksi toisten oikeuksien loukkaamiselle, laittomalle mielivallalle tai itsevaltiudelle. Jokainen, joka ei tahdo ymmärtää toisten oikeutta, on opetettava kunnioittamaan sitä ymmärtämättä. On kaikkien ja jokaisen sosiaalisen edun mukaista myötävaikuttaa yksilön vapauden ja oikeuden jokaisen loukkauksen poistamiseen. Kitkattomalle yhteiselämälle välttämättömät säännökset ovat niin mutkattomia, että yksinkertaisinkin voidaan opettaa oivaltamaan niiden oikeutus, kiistattomuus, mielekkyys, tarkoituksenmukaisuus. Siihen ei tarvita katekismusta, joka edellyttää uskonnollista vakaumusta ja menettää valtansa järjen kapinoidessa uskonnollisia fiktioita vastaan.

¹⁰Hyvää yksilölle on hänen oman tasonsa yläpuolella olevat porrasaskelmat ja aivan erityisesti lähinnä korkeampi porrasaskelma. Pahaa on alempi, joka on hänen tasonsa alapuolella ja tavallisesti erityisesti taso, jonka hän on äskettäin jättänyt. Tässä piilee oikeuskäsityksen subjektiivisuus, mutta ei suhteellisuus, joka kumoaa tarpeellisen vastakohtaisuuden hyvän ja pahan välillä. Hyvää on kaikki, mikä edistää kehitystä ykseyttä kohti, pahaa on kaikki, mikä ehkäisee ykseyttä, kaikki mikä on esteenä päämäärän saavuttamiselle. Vääräksi voi kutsua myös jokaista erehdyttä elämänlakien suhteen. Kaikki nämä erehdykset ovat korjuun lain, erehtymättömän oikeudenmukaisuuden lain alaisia.

¹¹Ihanteet ovat elämän malleja, esikuvia, ihmisen itselleen asettamia elämän päämääriä, merkkipaaluja yksilön tiellä kohti ykseyttä, elämän totuuksia, jotka osoittavat lyhimmän tien ihanteiden maailmaan, kehitystekijöitä, joiden merkitys harvoin oivalletaan. Ilman ihanteita ei ole toteutusta. Kaikki ihanteet toteutuvat joskus. Kaikki ihanteet eivät sovi kaikille. On fyysisiä, emotionaalisia ja mentaalisia ihanteita. Jokaista oikeuskäsitettä vastaa ihanne. Taso

tulee näkyviin tietyn ihanteen ymmärtämisessä. Ihanteet on kyettävä toteuttamaan. Siksi niitä ei saa asettaa liian korkealle, yksilön näköpiiriin ulkopuolelle niin että ne menettävät vetovoimansa, katsotaan epäkäytännöllisiksi, eivät kehota toimintaan, vaikuttavat pelottavilta etäisyytensä vuoksi, johtavat näennäisyyksien palvontaan ja itsepetokseen, vaan ne on asetettava siten, että ne vaikuttavat välittömästi luoksevetävilta, rohkaisevilta, innoittavilta, innostavilta, herättävät luonnostaan ihailua ja haltioituneisuutta antaen varmuuden siitä, että ihanteen voi toteuttaa. Vapaus on ihanteen elämänhenki. Ihanteet on käsitettävä oikeuksina ja etuina. Ihanteista ei saa koskaan tulla vaatimuksia, sillä siten niistä tulee elämäntähtäviä komplekseja. Ihanteet saatetaan naurunalaisiksi, jos niitä saarnataan niille, jotka eivät niitä ymmärrä, eivät niitä toivo eivätkä niitä kaipaa. Koskaan ei saa vaatia, että jonkun on vastattava ihannettaan. Jo ihanteen omaaminen on suurta. Tietyissä tapauksissa voi toiveen ja toteuttamisen välillä olla monta inkarnaatiota. Monet pettävät itseään ihanteillaan.

3.17 BARBAARIASTE

¹Ihmiskuntamme yksilöistä ne, jotka kuuluivat alimmille barbaaritasoille, jättivät pallomme toisen juurirodun myötä. Lukuun ottamatta nopeasti sukupuuttoon kuolevia kolmannen juurirodun jäänteitä, ei tilaisuuksia alkukantaisimpien ihmisten tutkimiseen ole. Eri rotujen kehitystasoa ei myöskään voi todeta. Puhtaita rotuja ei ole. Rotujen sekoittuminen on nykyisin niin tehokasta, että useimmat rotujen alkuperäisistä fysiologisista ja psykologisista erikoispiirteistä ovat tasoittuneet. Barbaariasteen klaanit inkarnoituvat sivilisoituneisiin kansoihin. Valkoiset kansat ovat tehneet niin paljon pahaan luonnonkansoille, että nämä saavat korjuun lain mukaan inkarnoitua sivilisoituneiden kansojen keskuuteen ja muodostaa niiden slummin. Lisäksi sivilisoituneiden kansojen sosiaaliset olosuhteet ovat usein niin alkeelliset, että yksinkertaisinkin äly osaa orientoitua niissä. Sivistymättömien kansojen keskuudessa tapaa monia sivilisaatioyksilöitä, inkarnoituneina huonon korjuun vuoksi.

²Enemmän kuin puolet kaikista kehitystasoista sijoittuvat barbaariasteelle. Etäisyys eri tasojen välillä onkin minimaalinen verrattuna vastaaviin korkeammilla asteilla. Tästä huolimatta vaatii jokainen taso huomattavasti suuremman määrän inkarnaatioita. Tämä johtuu oma-aloitteisen tajunnan heikosta aktiivisuudesta. Barbaariyksilö elää fyysisessä todellisuudessa. Kaikenlainen työ, kaikki turha ponnistelu on hänelle vastenmielistä ja mieleetöntä. Vain pakottava luonnollinen tarve tai kiihtynyt mielentila saa hänet luopumaan siitä saamattomuudesta, joka on hänelle onni ja elämän tarkoitus. Tunnusomaista hänelle on kyvyttömyys oppia muutoin kuin fyysisistä kokemuksista. Kaikki on vielä opittavana. Persoonallisuus on yksinomaan korjuun tuote, koska tajunnankehitystä ei tarvitse erityisesti huomioida. Ero alimpien ja korkeimpien olemassa olevien barbaaritasojen välillä ilmenee pääasiassa nopeammassa tajuamisessa sekä kasvaneessa yleisen elämäkokemuksen määrässä, joka tietenkin helpottaa järjen toimintaa ja mahdollistaa eriytyneemmät tunnetilat.

³Yksilöt, joiden omalaadun perustaipumus on poistoyöntävä, tarvitsevat itsekkäitä pyyteitä neutralisoidakseen vaistomaisesti helposti tulehtuvan vihansa ja vahvempia vaikuttimia, mitä suurempi taipumus on. Vihan tunteet ilmenevät kateutena, katkeruutena, pelkona, halveksuntana, julmuutena, kostonhaluna, epäluuloisuutena, väheksyntänä, vahingonilona, ylenkatseena, suuttumuksena. Mitä korkeampi taso, sitä eriytyneempiä nämä tunteet ovat, ilmeten mm. ilmaisutavassa. Julmuuden, oveluuden tai tietynlaiseen huomaavaisuuteen taipuvaisen itsekkyyden välillä on monia asteita. Alhaisilla tasoilla, ennen kuin tunteet ovat kehittyneet, emotionaalisuus on enimmäkseen halua omistaa, hallita, hävittää, tuhota. Tietenkin emotionaalisuuden aktivoiminen riippuu pääasiassa yksilön yleisistä olosuhteista ja erityisistä kokemuksista. Luoksevetävän perustaipumuksen omaaviin villi-ihmisiin pallovärähtelyillä ei ole samaa vaikutusta. Kaksi vastakkaista perustaipumusta osoittautuu esimerkiksi siten, että yksi tahtoo hallita voimalla, väkivallalla, pelolla jne., toinen ihailulla,

antaumuksella jne., jotka heräävät hyväntuulisuudesta, ystävällisyydestä, anteliaisuudesta jne., jotka saattavat aiheutua myös itsekkyydestä (halusta olla pidetty jne.). Yleensä eri perustaipumuksen omaavat yksilöt kuuluvat eri klaaneihin. Kokonaiset kansanryhmät, myös alimmilla tasoilla olevat, voivat siten osoittaa joko valtaosaltaan luoksevetäviä tai poistyyöntäviä ominaisuuksia.

⁴Elämän suhteen ei ole ehdotonta tietämättömyyttä. Myös involuutioaineen atomit hankkivat kokemuksia, vaikka ne ovat kyvyttömiä muokkaamaan niitä. Kasveilla ja eläimillä järjestäytyneistä kokemuksista tulee vaisto. Kausaalistumisen rajalla olevalla eläimellä on vaisto eläimelle tarpeellisten kokemusten alueella melkein erehtymätön. Silti ei saa uskoa eläimen kykenevän arvostelemaan ihmisiä. Alemmilla tasoilla olevat eivät voi arvostella oikein korkeammilla tasoilla olevia. Sitävastoin on oikein, että niin kasvit kuin eläimet tajuavat niihin kohdistuvan rakkauden ja vihan. Järki, kyky muokata ajatellen tajunsisältöä, aktivoituu vähitellen kokemuksen rutiinimaisuuksista ja sopeutumisesta olemassaolon ehtoihin. Barbaariasteella järjentoiminta on valtaosaltaan matkivaa, ajattelu eräänlaista heimon kollektiivijattelua. Pakolliset käytänteet ehkäisevät itsenäisen pohdiskelun yrityksiä. Taikauskoisuudet peritään isiltä ja varhaisimmasta lapsuudesta saakka istutettuina ne ovat syvään juurtuneita. Yksilö syntyy mielipideympäristöön, uskontoon jne. Ilman poikkeavia mielipiteitä on mahdotonta oivaltaa kohtuuttomuuksia. Satujen kuvaukset tyydyttävät selitystarpeen. Olemassaolon mielivalta on ylivoimainen. Ajattelu perustuu siten perinteille, yhdenmukaisuudelle ja yksinkertaisimmalle analogialle. Uskon olemus ilmenee selvästi sokeana hyväksymisenä ja tunteen absolutoina vakaumuksena. Tunne reagoi kerran hankituista tavoista ja ajatustavoista poikkeamista vastaan. Jos vieraat mielipiteet herättävät epäilyn, epäily on tietenkin yhtä ehdoton ja umpimähkäinen. Barbaariasteen korkeimmilla tasoilla ja sivilisaatiokansoilla mentaalinen aktiivisuus voi saavuttaa tietyn vahvuuden. Kuvaavaa on tuolloin tarve saada tietää, mitä pitää ajatella ja sanoa. Järjen sisällön määräävät hallitsevat auktoriteetit tai luokka-ajattelu. Kun yritetään käsittää toisten mielipiteet oikein on vaivalloinen työ tunteellinen todiste mielipiteen oikeellisuudesta. Jos sitten osaa omin sanoin selvittää mielipidettä, on se osoitus itsenäisestä ajattelusta.

⁵Barbaariasteen uskonnot ovat enimmäkseen animismin värittämiä. Jopa yksinkertainen äly etsii jonkinlaista selitystä olevalle ja tapahtuvalle. Nämä selitykset vaihtelevat jokapäiväisten kuvitelmien mukaan heimo- ja kielirajojen sisällä. Mutta tietyt peruspiirteet ovat yhdenmukaisia, mikä johtuu yleisinhimillisistä kokemuksista. Alkukantaiset jumalkäsitykset ovat analogioita mielivaltaisten, julmien hallitsijoiden kanssa ja vahvistavat usein kauhuksi ymmärrettävän tuntemattomien luonnonvoimien pelon, luonnonvoimien, joita pidetään vihaisina, verenhimoisina, kateellisina ja kostonhaluisina, mutta jotka voi myös lahjoa ja lepyttää uhreilla ja palvonnalla, niin että niiden apua voi odottaa saatavan kaikissa itsekkäissä asioissa, vihollisen voittamiseen jne. On helppo ymmärtää, että vallanhimo ja ylivoimainen oveluus osaavat aina jollakin tavalla hyödyntää sellaisia taikauskoja. Jotta tabuja ja pakkosääntöjä noudatettaisiin ja jotta ne jäisivät kaiken keskustelun yläpuolelle, vaaditaan auktoriteetiksi ehdoton ja mielivaltainen valta, joka säälimättä rankaisee jokaisesta rikkomuksesta tai omasta julkeasta mielipiteestä. Tämä kauhun fiktio istutetaan sopivilla kepposilla, kunnes se täydellisesti hallitsee heimon tunneajattelua. Sen jälkeen on aika tuoda julki opetus, sopivan äänitorven muutoin luoksepääsemättömälle olennolle ilmaisemana. Tämä jumalallisella auktoriteetilla varustettu profeetta julistaa alkukantaisen kanssakäymisen sääntöjä ja vahvistaa epäilyttäviä tapoja ja tottumuksia. Näin on laskettu perusta, jolle voi rakentaa lisää. Sillä tietenkin tämä pelättävä olento voi julistaa uusia asetuksia mielensä mukaan, jos profeetan perijät katsoisivat tämän sopivaksi. (Riittävä todiste filosofien arvostelukyvystä on, että he ovat voineet etsiä järjellisiä perusteita sellaisille fiktioille. Abstraktion siivillä he kohosivat korkeimpaan abstraktioon ja keksivät "siveyslain", tämän kaikkea sisältöä vailla olevan, hyödyttömän jumalallisen käskyn.)

⁶Heimon jatkuvuudelle tarpeelliset säännökset murhaa, varkautta jne. vastaan koskevat vain heimoa. Ympäröivässä viidakossa vallitsee edelleen viidakon laki tai väkivallan ja vahvimman oikeus. Perittyjen käytänteiden mielettömyydet jäävät koskemattomiksi, koska kukaan ei uskalla ehdottaa ihmisille käsittämättömään asiaan muutoksia. Barbaariasteelle on tunnusomaista ihmisen halveksunta. Ihmisarvo, ihmisoikeus, ihmisonni eivät ole vain tuntemattomia vaan käsittämättömiä käsitteitä. Vain heimon jäsenillä on olemassaolon oikeus ja tämä yksinomaan ehdolla, että he noudattavat tabuja ynnä muita taikauskoja. Kaikki muut elävät olennot saavat mahdollisesti elää, jos se katsotaan sopivaksi, toivottavaksi, hyödylliseksi. Valta on oikeutta ja oikeutta ylläpidetään tarvittaessa hirmuvallalla. Rangaistukset ovat julmia. Heikompiin heimoihin kohdistuvat ryöstöretket ja hyökkäykset ovat kiitettäviä yrityksiä. Loukatun kunnian jne. fiktio pilkistää esiin suhteellisen varhain.

⁷Tällä kehitysasteella ihanteet yhtyvät idoleihin, koska ihanteet ovat ymmärrettäviä vain ominaisuuksina tarun sankareissa. Vertaansa vailla raa'assa voimassaan idoli voittaa aina taistelun, voittaa vihollisensa oveluudessa, valloittaa runsaasti saalista, tulee heimon päälliköksi ja hävittää kaikki lähiseudun heimot sukupuuttoon tai tekee heistä orjia. Jos barbaari syntyy sivilisoituneeseen kansaan, tietyt ulkoiset piirteet hänen idolissaan muuttuvat, mutta hän jää kaiken päihittäväksi, viekkaaksi voitonsankariksi. Idoli tyydyttää muun muassa turhamaisuuden ja ylpeyden, vallanhimon ja ylivoimaisuuden tarpeet.

SIVILISAATIOASTE

3.18 Sivilisaatioasteen emotionaalisuus

¹Barbaari-, sivilisaatio- ja kulttuuriasteella yksilö on emotionaali-asteella olennaisesti emotionaaliolehto, jonka tunteita, ajattelua ja tekoja määräävät emotionaaliset vaikuttimet. Omalaadun hankkimat ominaisuudet, jotka vaistomaisesti ja automaattisesti pääsevät oikeuksiinsa, kuuluvat jollekin niistä 700 emotionaalitasosta, joista 600 kuuluu alemmalle emotionaalisuudelle (48:4-7).

²Jokainen emotionaalinen tajunnanilmaus aiheuttaa värähtelyjä emotionaalimaailmassa. Näiden värähtelyjen tavoitettavissa olevat ovat aavistamatta näiden vaikutuksen alaisia. Jos ilmaus on poistoyöntävä, se herättää vastaanottajassa poistoyöntäviä tunteita. Jos vastaanottaja huomio nämä tunteet, elpyvät alitajuiset kompleksit, mikä aiheuttaa mielenliikutusta. Samalla vastaanottaja lähettää samanlaatuisia uusia värähtelyjä vaikuttamaan toisiin. Liioittelematta voidaan sanoa, että yli 90 prosenttia kaikista tajunnanilmauksista on jossakin suhteessa poistoyöntävää laatua. Gnostikkojen symbolinen sanonta, että ”maailma on pahan vallassa”, on ymmärrettävä.

³Yksilö samaistuu hallitsevaan olemukseensa. Emotionaaliyksilön emotionaalitajunta on hänen ”olemuksensa”. Se on hänen ”varsinainen minänsä”. Jos tunteet eivät ole aktiivisia, yksilö tuntee itsensä kuivaksi, haluttomaksi; elämä tuntuu harmaalta, tyhjältä, tarkoituksettomalta. Hän toivoo, että ”jotakin tapahtuisi”, niin että elpyneet tunnetilat soisivat väriä elämään. Useimmat ihmiset ovat tunteidensa heiteltävinä ja ajoittaisesta tunnehurmiosta riippuvaisia. ”Huvitusten” tehtävänä on tyydyttää tämä tarve. Illanvietoilla, musiikilla, kirjallisuudella, taiteella on useimpien ihmisten suhteen sama tehtävä. ”Maku” näiden valinnan suhteen riippuu tasosta.

⁴Ehkä ei olekaan niin merkillistä, että tähänastiset elämänkokemukset ovat johtaneet näkemään ihmisen parantumattoman pahana. Tietenkin yksilön voi harjoittaa soveltamaan tietämättömyyttä aina pettävää ulkoista kunnioitettavuutta ja hurskastelun tunnusmerkkejä. Ja tällä on merkityksensä avoimen häikäilemättömyyden ja raakamaisuuden ehkäisijänä. Mutta

vain elämäntietämättömyys uskoo johonkin mainoksen patentoiduista yleislääkkeistä. On vain yksi tapa tulla hyväksi ja se on pyrkiä saavuttamaan korkeampia tasoja.

⁵Alempi emotionaalisuus on alemmilla tasoilla oleville heidän tajunnanilmaisujensa dynaaminen voima. Kateus, kostonhalu, vahingonilo ovat tehokkaita vaikuttimia. Sivilisaatioasteella on paljon sellaista, minkä tietämättömyys katsoo kuuluvan vain barbaariasteelle. Sivilisoitunut viha osoittautuu selvimmän vallitsevassa suvaitsemattomuudessa ja moralismissa. Suvaitsemattomuudella on monta astetta vastenmielisyydestä ja tahdittomuudesta röyhkeään hyökkäväisyyteen. Syy siihen, miksi uskonnollinen suvaitsemattomuus ei ole ilmennyt voimakkaana viimeisten vuosikymmenien aikana on, että uskonto on menettänyt valta-asemansa ja että vieläkään ei ole voitu sopia yhteisestä maailman- ja elämäntietämättömyydestä. Paljon keuhutettu sananvapaus ei ole vielä sataakaan vuotta vanha. Syytös Erik Gustaf Geijeriä kohtaan uhkasi häntä maastakarkotuksella. 1900-luvulla joutui Knut Wicksell vankilaan. Ajan merkit alkavat jo enteillä, että tämä lyhyt aika on päättymässä. Uskonnon ja moraalien harjoittaman vallan väärinkäytön jälkeen alkaa poliittisten valheiden mielipidesorto.

⁶Karkean barbaarimaisen halun älyllistyminen sivilisaatioasteella on johtanut yhä eriytyneempiin ja vivahteikkaampiin itsekkyyden ilmaisutapoihin. Psykologien on yhä vaikeampaa johtaa näitä varsinaiseen alkuperäänsä. Mutta muutos on vain pinnallinen eikä petä kokenutta. Barbaariutta lähellä olevat emotionaaliset illuusiot paljastuvat sopivissa tilaisuuksissa vielä täydessä voimassaan. Mielikuvitus on saanut palvella barbaarimaisia vaistoja sodilla ja vallankumouksilla, jotka lakkaamatta uudelleen hajottavat rakennetun ja tuhoavat arvoja, jotka olisivat voineet myötävaikuttaa tunteen jalostamiseen.

⁷Korkeammilla sivilisaatiotasoilla mielikuvitus (”äly”) kehittyy voimakkaasti. Tästä on aiheutunut edelleen kehittymättömän älyn arvostelukyvyn irvokas yliarvioiminen. Mielikuvituksen tunneajattelu on päätenyt ehdottomaan subjektivismiin. Se on hukuttanut ihmiskunnan kaikista todellisuuskriteereistä vapautettuihin fiktiivisiin kaikilla aloilla, ei pelkästään estetiikan ja filosofisen spekulatioiden alalla. Tietenkin sellaisen ”älyn” ja sen humanismin täytyy osoittaa avuttomuutensa, humaniteettiasteen edellytyksistä tietämättömänä.

⁸Parhaimmiston yritys kohottaa ihmiskuntaa humanistisilla aatteilla on olennaisilta osiltaan epäonnistunut. Vasta täydellisen tuhoutumisen uhan edessä ”maailman omatunto” alkaa herätä ja etsiä pakokauhunomaisen psykoosin vallassa mahdollisuuksia sodan torjumiseksi. Tietenkin korkeampien asteiden ihanteet ovat saaneet jäädä henkiin väärinkäytettäväksi tylsistyttyinä sananparsina ja kauniina lupauksina sokeuttaen niitä, jotka arvostavat itseään sunnuntaiteorioidensa mukaan ja lisäksi käyttävät ihanteita moraalisen vihansa vaikuttimina toisia tuomitakseen.

3.19 Sivilisaatioasteen mentaalisuus

¹Niin yksilöllisen kuin kollektiivisen tajunnankehityksen toteaminen vaatii yleiskatsauksen miljoonien vuosien ajalta. Historialliset aikajaksot ovat mentaalisesti mitä sikiössä tapahtuva biologisen kehityksen pääkohtien kertaaminen on fysiologisesti. Historiallinen kehitys on vain kertausta toisilla ehdoilla. Eksoteerisen tutkijan väistämätön virhelähde on tietämättömyys ajoittain inkarnoituvien klaanien eri kehitysasteista.

²Sivilisaatioasteella arvostelukyky on heikosti kehittynyt. Useimmat älymystöön kuuluvat ajattelevat opittujen teorioiden mukaan kykenemättä arvioimaan teorioiden suhteellista tai tilapäistä pätevyyttä tai teorioiden alkuperää. Oppineisuus ei ole samaa kuin oivallus ja ymmärtämys. He eivät ole oppineet erottamaan, mitä he tietävät ja mitä he eivät tiedä, vaan puolustavat edelleen käsitystään sillä, että he uskovat. Yleinen herkkäuskoisuus on niin suuri,

että jokaisesta, jota eivät “suojele” valmiiksi piintyneet fiktiot tai itsekkäät pyyteet, tulee erehtymättä minkä tahansa taitavasti suunnitellun propagandan uhri.

³Barbaariasteelle on tunnusomaista usko (mielipide), sivilisaatioasteelle käsittäminen (tietäminen). Käsittäminen on harkinnan loogisen prosessin tulos. Tämän ei suinkaan tarvitse johtaa tietoon (oikeaan käsitykseen todellisuudesta). Mutta koskaan lepäämätön harkinta on edellytys etsinnälle ja taistelulle mielipidetyranniaa vastaan. Harkinnan lisääntyminen johtaa kykyyn abstrahoida, yleistää, tapahtumainkulun syiden etsimiseen, sääntöjen asettamiseen jne. Harkinta löytää ajatusmalleja, kehittää kaavamaisia päättelytapoja ja vaatii yhä enemmän aineistoa muokattavaksi. Siten alkaa pitkä ajanjakso, jota on nimitetty sofistiseksi, skolastiikaksi, käsiteromantiikaksi ja logiikan ylivallassi. Järki tulee itsevaltaiseksi, määrää, mikä on totta ja mikä väärin, laatii ajatusjärjestelmiä ja käsittää “todellisuuden”. “Empiirisyys” ei antanut tietämättömyydelle loogista varmuutta ja oli siten varsinaista oikeutusta vailla. Todellisuutta suorastaan halveksittiin. Matematiikka osoitti, että ehdoton tieto on mahdollinen. Ei huomattu, että tämä pettämätön tilan ja ajan selviöiden rakennelma käsitteli näitä oikeita tosiasioita. Ne käsitettiin yksinomaan rakenneltuina fiktioina. Jo olemassaolevat tosiasiat, joita ei voitu käyttää, korvattiin fiktioilla, joilla ei ollut vähäisintäkään yhteyttä johonkin niin “epäluotettavaan” kuin aine. Jos todellisuus ei ollut yhdenmukainen loogisesti rakennetun järjestelmän kanssa, oli se aineellisen todellisuuden syy. Vieläkään eivät monet ymmärrä, että logiikka ei voi loihtia esiin tietoa aineen kvalitatiivisista ominaisuuksista. Kaikenlaiset ajatuksenrakentajat elävät huolettomasti fiktioiden näennäisessä maailmassa. Myös luonnontutkijat tekevät edelleen virheen korvatessaan puuttuvat tosiasiat ajatusrakennelmilla. Vallitsevia maailman- ja elämäntutkimuksia voidaan yhä vieläkin kutsua fiktiójärjestelmiksi.

⁴Tieteelliset löydöt ja tekninen edistyminen sekoitetaan usein älylliseen kehittymiseen. Mutta edellisellä ei ole mitään yhteistä jälkimmäisen kanssa. Siitä lähtien kun Galilei yhdisti luonnontutkimuksen (tosiasioiden toteamisen) kokeisiin ja matemaattiseen menetelmään ovat lukemattomat luonnontieteen ja sen teknisten jatkajien tekemät löydöt jatkuvasti lisänneet tietoa fyysisestä aineellisesta todellisuudesta. Vähä vähältä tutkimus on vapauttanut meidät isiltä perityistä fiktioista ja taikauskaisuudesta, laajentanut näköpiiriämme ja kehittänyt todellisuustajuamme. Mutta päättelykyky ja käsitteellinen ymmärtäminen ovat samoja. Ihmiset eivät käsitä paremmin, vaikka kokonaan toisella tavalla, nimittäin yhdenmukaisesti tutkitun kanssa. Jatkuvasti syvenevä oivallus olemassolon ehdottomasta lainmukaisuudesta alkaa päästä oikeuksiinsa. Ilman lainmukaisuutta tutkimus olisi ilmeistä hölynpölyä. On alettu oivaltaa tietämättömyyden johtuvan siitä, että ei tunneta lakeja eli vakiosuhteita.

⁵Taju antaa meille tietoa aineellisesta todellisuudesta, objektiivisia, ehdottoman varmoja tosiasioita. Jos järki, joka on subjektiivisuus, vain muokkasi tajun sisällön, olisi tietämys täsmällistä. Mutta järjen sisältö koostuu edelleen suurimmaksi osaksi fiktioista. Tajun totuuden kriteeri on todellisuus. Loogikoille järjen totuuden kriteeri on looginen ristiriidattomuus. Useimmille ihmisille totuuden todiste on idean yhtäpitävyys vallitsevan käsityksen kanssa, mahdollisuus sovittaa se fiktiójärjestelmiin. Todellinen tiedon todiste on hypoteesin ja teorian pitävyys teknisessä sovellutuksessa ja ennustuksen erehtymättömyys, kun tunnetaan prosessin kaikki ehdot. Tieto koostuu tosiasioista, joita on asetettu fiktioista vapaisiin kausaaliin, loogisiin tai historiallisiin yhteyksiin. Riittämättömät tosiasiat aiheuttavat sen, että osa käsitetään kokonaisuutena. Usein myös peruslauseet kokoavat vain ryhmän tosiasioita, jotka kuuluvat suurempaan edelleen tuntemattomaan ryhmään.

⁶Sivilisaatioasteen eri tasojen väliset etäisyydet ovat jokseenkin suurempia kuin etäisyydet barbaariasteella, mutta tietämättömyys ei niitä tietenkään huomaa. “Tasa-arvosta” haaveilevalta suvulta puuttuu tietenkin kaikki edellytykset tämän asian oivaltamiseen. Psykologit eivät huomaa mitään eroa siinä, missä on kyseessä yhden tai kahden aionin

kehityksellinen etumatka. Aavistamatta piilevän elämäkokemuksen merkitystä he arvostelevat testaustulokset lähtien perusteista, jotka johtuvat isiltä saaduista perintötekijöistä, älyllisestä kasvuympäristöstä, koulutuksesta jne. Koulutustulokset ovat yhtä pettäviä. Suurella vaivalla työskenteleville diskursiivisille älyille (47:7) voidaan opettaa looginen päättelytaito ja matemaattisten kaavojen käyttö. Jos heille lisäksi annetaan tieteen tutkimustulokset helpotajuisena esityksenä, on älyllinen jäljittelytaito kaikki, mitä he tarvitsevat tullakseen loistaviksi loogikoiksi ilman todellisuustajua ja kaunopuhujiksi aineissa, joita he eivät ymmärrä. Idea-älyt (47:5), jotka myöhemmin elämässään saavat tilaisuuksia aktuaalista piileviä elämäkokemuksiaan, voivat osoittautua mahdottomiksi koulussa sen vuoksi, että heidän mentaalinen aktiivisuutensa kulkee muita kuin hitaan diskursiivisuuden teitä. Muistinerot ovat melkein aina kouluneroja. Korjuun lain tekijät tekevät sitäpaitsi kaiken arvostelun mahdottomaksi.

3.20 Sivilisaatioasteen uskonto

¹Uskonto on tunteen eikä järjen asia. Siksi se voi olla kuinka mieletön tahansa. Tavoittamaton "henkisyys" on eriytymättömiä emotionaalisia hurmio- eli tunnelmatiloja. Todellinen "henkisyys" on essentiaalisuutta, sivilisaatioyksilön saavuttamattomissa. Tällä asteella uskonto tyydyttää poistyohtavia tunteita, jotka ilmenevät suvaitsemattomuutena, mielipidesortona ja vainona, milloin olosuhteet sen sallivat. Kristinusko on kaikista maailman- ja elämäkatsomuskysymyksistä täysin tietämätön. Se ei tiedä mitään tajunnankehityksestä eikä sen eri asteista, reinkarnaatiosta, elämälaeista. Se ei voi antaa järkevää selitystä kolmiyhteisyydelle, sielulle tai hengelle, eikä kuvata tuonpuoleista elämää. Ja sellainen tietämättömyys todellisuudesta puhuu totuudesta! Yhden asian se on perusteellisesti selvittänyt: jokainen totuuden kriteeri puuttuu niin yksilöllisestä kuin kollektiivisesta uskonvarmuudesta. "Isiemme usko" ei todellakaan riitä. Kaikki tiedekunnat oikaisevat vähä vähältä virheelliset oppinsa paitsi teologinen tiedekunta, jonka on mahdoton oivaltaa, että "ei ole korkeampaa uskontoa kuin totuus", tieto todellisuudesta.

²Kaikki uskonnot perustuvat nykyisin historiallisiin lähdekirjoihin. Poikkeukset kaikki ovat väärennettyjä. Kun ne vaativat tunnustetuksi tulemista "jumalan puhtaana, väärentämättömänä sanana", johon on uskottava, jottei tulisi ikuisesti tuomituksi, on totuus tuotava julki. Onneksi esoteriikalla on käytettävänä toisenlaisia lähteitä, nimittäin "esoteerinen arkisto", joka on kaikkien korkeamman objektiivisen tajunnan omaavien tutkijoiden ulottuvilla.

³Kaikilla uskonnoilla on alunperin ollut "mysteerinsa". Näissä salaisissa tietokouluissa älylliselle parhaimmistolle opetettiin tieto todellisuudesta ja eksoteerisen uskonnon symbolien tulkinta. Mysteerit rappeutuivat, mikä johtui tietämättömän, kiihkoon yllytetyn massan vainosta, massan, jota johtivat arvottomat, joilta vihkitys mysteereihin oli evätty. Esoteerinen tutkimus on sittemmin tarkistanut mysteerikoulut ja varmistanut siten, ettei kukaan kolmannen asteen vihitty, ainoa aste, joka opetti todellista tietoa, koskaan rikkonut vaitiololupaustaan. Uskonnonhistorian opetus näistä ilmiöistä on siten tietämättömyyden spekulatiota. Historian väärentäminen alkaa huhujen levittämisestä eikä sen jälkeen koskaan lakkaa. Toinen esimerkki on juutalaisten kanoniset kirjat (raamatun "vanha testamentti"). Ne ovat täysin ajanmukaisia tarun ja historiallisten tietojen sekoituksena. Vain toivottoman harhautunut historian tutkimus yrittää ratkaista historiallisen luotettavuuden ongelmia nk. alkuperäistekstejä filologisesti tutkien. Uskonnonhistoria askaroi pelkkien fiktioiden parissa ollen kaikista historiallisista tiedonaloista kuvitelluin – kokonaan lukuun ottamatta tiedostamatonta väärentämistä, joka on väistämätön seuraus, kun arvioitaessa lähdetään jo hyväksytystä dogmatiikasta.

⁴Kristillistä uskonnonhistoriaa voidaan kutsua koskaan lakkaamattomaksi historian järjestelmälliseksi väärentämiseksi. Tietämättömille gnostiikka esitetään yhä edelleen kristinuskoon pohjautuvana filosofisena spekulatiiona. Huolimatta siitä, että kaikki “uuden testamentin” kirjat ovat karkeita väärennöksiä, on uskonnonhistoria lisäksi järjestelmällisesti liittänyt kristinoppiin kaiken sopivaksi katsotun. Kaikkeen, mitä pakanallisuus (terve järki ja jalous yhtyneinä) on tuottanut, on ujostelematta painettu kristillinen patenttileima. Kaikki suuri, jalo, nerokas, kaikki, minkä lepäämätön kriittinen järki on saattanut päivänvaloon ja rajusta vastarinnasta ja verisistä vainoista huolimatta onnistunut pakottamaan lopulliseen tunnustamiseen, on lopulta liitetty “kristilliseen käsitykseen” ja julkaistu kristinuskon ikuisena totuutena ja ansiona, väistämättömänä seurauksena uskosta kristillisiin mielettömyyksiin. Mielipidesorron historia selvittäisi hämmästyttävälle historialliselle tietämättömyydelle ne uskomattomat esteet, joita kristinuskon on totuuden tielle asettanut ja sen kauhua herättävän suvaitsemattomuuden, joka barbaariuden kaikin keinoin on yrittänyt tukahduttaa kaikki totuuden löytämiseen tähtäävät yritykset. Väärentäminen jatkuu taukoamatta. Väärentämisestä on kyse, kun yliopistoja käyvät, jotka ovat saaneet hyödyntää humaniteettinerojen suvaitsevaisuuden, inhimillisyyden, veljeyden puolesta käymän kovan, epäkiittollisen taistelun tulokset, lukevat tämän valistuksen ja jalostumisen kristinuskon ansioksi. Väärentäminen ilmenee myös siinä, että “sanan julistajat” varastavat kulttuuriyksilöiltä ideoita kaikkialla, missä saavat siihen tilaisuuden, ja sisällyttävät ne saarnoihinsa kristillisinä katsomustapoina.

⁵Niin kutsuttujen uskonnon historian tutkijoiden pitäisi pohtia kirkkoisä Augustinuksen sanoja (De Civitate Dei): Se, mitä nykyisin kutsumme kristilliseksi uskoksi, oli olemassa muinaisten opettajien keskuudessa, eikä sitä ilman ole koskaan oltu niin kauan kuin ihmisiä on maailmassa ollut.

⁶Sivilisaatioasteella edistyy pisimmälle ihminen, joka kaikista uskon fiktioista luopuen elää auttaen ja palvellen ilman vaatimuksia ja odotuksia. Siten korkeampi emotionaalisuus herää ja osoittaa tien. Egoistin uskonto on itsepetosta.

⁷Kristinuskon on tyypillinen sivilisaatioilmiö. Filosofian tavoin se on tietämättömyyden mielikuvituksen tuote. Sitä on nimetty juutalaiseksi lahkoksi, jota se ei alun pitäen ollut. Se on tullut siksi, koska juutalaisten kanoniset kirjoitukset, “vanha testamentti”, yhdistettiin “uuden testamentin” kanssa raamatuksi (kirjojen kirjaksi). Tämän kirjan on selitetty olevan “jumalan puhdas, väärentämätön sana”. Koska uuden testamentin kanssa ristiriidassa oleva vanha testamentti on myös jumalan sanaa, merkitsee tämä, että vanha testamentti on yhtä erehtymätön kuin uusi ja että myös ristiriidat ovat jumalan tekoa. Ihminen on yhtä jumalinen murhatessaan vihollisensa kuin antaessaan heille anteeksi. Vanha testamentti on kaikilta olennaisilta osiltaan suoraan ehkäissyt Jeshun julistusta. Toisin kuin kristilliset kirkot ja lahkot vetävätkin asian ymmärtävät jyrkän rajan Jeshun opin (“Vuorisaarnan”) ja kristinuskon välille.

⁸Aluksi muutama sana “vanhan testamentin” alkuperästä. Juutalaiset olivat sivistymätön paimenkansa, joka sai osittaisen toimeentulonsa rosvoilemalla. Heillä oli heimojumala, Jahve, joka vaati veriuhrin ja kateellisena valvoi, etteivät muutkaan jumalat saisi uhria. Vankeus Babyloniassa oli juutalaisten ensimmäinen kosketus mielekkäämpään maailmankatsomukseen ja kulttuuriin. Palatessaan takaisin maahansa he sepittivät kanoniset kirjansa. He olivat oppineet, että kanoniset lähdekirjat olivat välttämättömiä uskonnolliselle auktoriteetille. Jahve sai toisia, kosmisesti sävyttyneitä ominaisuuksia. Hankkimiensa historiallisten tietojen ja osaksi omien suullisten perinteiden avulla juutalaiset sepittivät historiansa. Profettojen kirjoitukset olivat heidän omia mukaelmiaan siitä, mitä he vankeudessa olivat eri tahoilta sattuneet kuulemaan. Merkittävä osa tästä oli huomattavan vanhaa, otteita atlantislaisista arkistoasiakirjoista.

⁹Uudella testamentilla on samankaltainen eklektinen alkuperä. Raamatussa on kauttaaltaan monia esoteerisia selviöitä ja sanontoja, helmiä erittäin puutteellisissa kehyksissä. Tulevaisuuden tutkimuksen tehtävä on poimia nämä esille ja antaa niille arvokkaammat kehykset.

¹⁰Gnostikoiksi kutsuttiin erään esoteerisen tietokunnan jäseniä. Näin siksi, että he omasivat gnosista (tietoa todellisuudesta). Tällä tietokunnalla oli loosheja muun muassa Egyptissä, Arabiassa, Persiassa, Vähä-Aasiassa. Sen varsinainen kukoistuskauti oli noin kolme sataa vuotta “ennen Kristusta”. Vihityt kuuluivat aikansa parhaimmistoon. He olivat erittäin tuotteliaita kirjailijoita ja kehittivät huolellisesti valitsemiaan, syvämietteisiä, usein olennoituja, usein historiallisina ilmiöinä kuvailtuja symboleja. Gnostisiin symboleihin kuuluu muun muassa kolmiyhteisyys: isä (myös suureksi kirvesmieheksi kutsuttu), poika Christos (kirvesmiehen poika), pyhä henki. Näistä kolmesta nimityksestä tehtiin vielä käsittämättömiä antamalla niille eri yhteyksissä eri tulkintoja, kuten edellä mainitut, samoin kuin kolme aspektia, kolme triadia, toistriadin kolme olemusta.

¹¹Tästä aidosta gnostisesta kirjallisuudesta sai alkunsa kvasignostinen kirjallisuus. Eräs juutalainen gnostikko nimeltään Matteus oli läsnä, kun Palestiinan käskynhaltija Pontius Pilatus teloitutti erään sosiaalivallankumouksellisen liikkeen johtajan. Tapahtuma antoi hänelle kirjallisen aiheen. Hän päätti kirjoittaa todellisuuspohjaisen uskonnollisen romaanin. Tähän hän sisällytti gnostilaisia symboleja, suullisen perinteen säilyttämät tiedot Jeshun (syntyi v. 105 e.Kr.) vertauksista, vanhan egyptiläisen tarinan jälleensyntymisen pyörälle ristiinnaulitusta ihmisestä, muutamia tietoja kommunistisesta villitsijästä. Tyytymättömänä työhönsä hän lähetti sen eräälle hyvälle ystävälleen, joka oli prioriksi eräässä gnostilaisessa luostarissa Aleksandriassa, ja pyysi, että hän antaisi luostariveljien yrittää parantaa romaania. Kiinnostuneet munkit, kirjallisesti sivistyneitä miehiä kun olivat, ryhtyivät työhön ja näin syntyi viitisenkymmentä eri mukaelmaa. Munkkien romaanit saavuttivat loistavan menestyksen. Lukuisia jäljennöksiä levisi kaikkiin suuntiin synnyttäen nopeasti leviävän uskonnollisen joukkoliikkeen, joka sai nimensä gnostisen symbolin jumalan pojan, Christoksen, mukaan. Julistus tehoi erityisesti sosiaalisesti tyytymättömiin, köyhiin ja orjuutettuihin. Vihdoin viimein, noin 300 vuoden jälkeen, koottiin lopulta nk. uuteen testamenttiin neljä realistisinta ja keskinäisesti yhdenmukaisinta romaania tositarinoiksi Jeshun elämästä. Näihin lisättiin Jerusalemin ensimmäisiä kristittyjä käsittelevä, samoin seipitetty tarina sekä tunnistamattomiin vääristetyt, kirjemuotoon laaditusta kabbalistisesta kirjoitelmasta saadut otteet.

¹²Gnostiset tohtorit oivalsivat kauhistellen rappeutumisen vaaran. Parhaansa mukaan he yrittivät antaa vääristetyille symboleille mielekkäämmän tulkinnan. Mutta tietämätön massa oli saanut, mitä se tarvitsi, opin, jonka se luuli käsittävänsä. Tietämättömyys piti tohtoreita lievimmin sanoen tarpeettomina ja heidät äänestettiin seurakunnista ulos sen tunnetun periaatteen mukaan, että enemmistö tietää kaiken paremmin. Sillä tavoin oppi sai jalansijaa ja jatkoi voittokulkuaan. Gnostikkoja vainottiin, aidot gnostilaiset kirjoitukset tuhottiin järjestelmällisesti ja gnostiikka hävisi. Se on pysynyt salassa. Se, mitä on väitetty historialliseksi gnostiikaksi on kirkkoisien eksyttäviä kuvauksia. Gnostiikan menetyksen myötä kristinusko menetti “mysteerinsä”, tiedollisen pohjansa. Gnostisista termeistä tuli nimityksiä fiktioille. Tuloksena oli tunnettu, auttamaton käsitesekaannus.

3.21 Sivilisaatioasteen taidepyrkimys

¹Sivilisaatioasteelle on tunnusomaista subjektivismiin ylivalta. Järki tulee täysivaltaiseksi ja ollessaan ilman todellisuustietoa se julistaa järjen diktatuuria. Mutta ilman tietoa elämän laeista järki on mielivaltaa. Subjektivismi on mielivallan periaate, jonka täytyy johtaa laittomuuteen, muodottomuuteen ja sekasortoon. Estetiikka on yhtä kaukana todellisuudesta, yhtä harhautunutta kuin muu filosofia. Kauneuskäsitys, jota taideteoriat eivät ole turmelleet, näkee aikamme taiteen huonontumisen lisävahvistuksena esoteeriselle selviölle, jonka mukaan taiteen ymmärtämisen vaatimat edellytykset ovat olemassa vasta kulttuuriasteella.

²Kaikki luonnossa olisi muodoltaan täydellistä, jos atomien taipumus olisi luoksevetävä poistyöntävän sijaan. Poistyöntävä taipumus on aina erehdys ykseyden lain suhteen. Yleensä se johtaa erehdyksiin myös vapauden lain suhteen kaikkien yhtäläisen oikeuden loukkaamisella. Väistämätön seuraus on ollut, että kauneus samoin kuin kaikki muut elämän edut on korjuun lain alainen. Kauneus on todiste hyvästä korjuusta. Epämuotoisuus on huonoa korjuuta. Huonolla korjuulla voi olla lukemattomia syitä. Huomattavimpia syitä ovat muodonmuovauskyvyn väärinkäyttö, toisten kauneuden kadehtiminen, oman kauneuden väärinkäyttö, toisten kauneuden turmeleminen. Ne, jotka tarkoituksellisesti rumentavat todellisuutta ja viljelevät rumaa kauniin kustannuksella, jotka mässäilevät iljettävyyksillä, saavat vapauden lain mukaan toivomansa. Rumuuden kylvön yleisyys ilmenee kauneuden harvinaisuudesta. Muutoin kauniissa ilmenee melkein aina jokin vaillinaisuus, kauneusvirhe.

³Muoto on aineen tapa olla olemassa. Muoto on siis yleisluonteinen määräävä tekijä. Taide on muotokulttuuria. Taiteen tehtävä on näyttää meille täydellistynyt muoto, sellainen kuin sen olisi pitänyt olla, sellainen kuin se olisi ollut, jos mitkään muut tekijät kauneustekijöiden lisäksi eivät olisi vaikuttaneet.

⁴Ne harvat todelliset taidenerot, joita vuosisatojen varrella on esiintynyt, ovat kaikki työskennelleet taiteen täydellistämisen hyväksi. Nämä ikuiset etsijät ovat vaistomaisesti pyrkineet ilmentämään luonnon muodoissa aavistamaansa kauneutta ja heitä on johtanut vakaumus siitä, että jonakin päivänä tavoite on saavutettu ja taiteen olemus paljastunut. Nerot olivat aikalaistensa väärinymmärtämiä. Kaikki töhertäjät elävät suurellisesti tällä tosiasialla. Mutta nerot ovat edelleen väärinymmärrettyjä ja tulevat olemaan sitä sivilisaatioasteella. Jos heitä ymmärrettäisiin, olisivat nykyajan taiteilijat ja taidetohtorit mahdottomia ilmiöitä. Neroja suvaitaan ylipäättään vain siksi, että vuosisatojen muut kulttuuri- ja humaniteettinerot ovat siinä määrin vahvistaneet taidenerojen suuruuden, että taidetohtorit ovat pakotettuja pitämään kunnioituksen puutteen omana salaisuutenaan välttyäkseen tekeytymästä vielä naurettavammiksi. Mutta ala-arvoista ylistämällä he todistavat omaa epäpätevyyttään.

⁵Niin kutsutuilla taiteen tuntijoilla on taideteoriaansa, joiden mukaan he kaiken arvostelevat. Mutta ne, jotka yrittävät tajuta taidetta käsitteillä, eivät sitä koskaan ymmärrä. He yrittävät käsittää käsittämätöntä. Kaikki taide on koettava. Muotoileva taide on tajuttava kontemplatiivisella tarkkailulla.

⁶Neroilla ei ollut oppimestareita. Heillä oli takanaan monen inkarnaation kova työ ja turhautuneet ponnistelut. Heillä oli itsehankittu, piilevä käsitys, joten he saivat vaistonomaisesti kaiken lahjaksi. Lahjakkuudet tutkivat esikuvia. He panevat merkille nerojen yksilölliset taiteelliset keinot, sen, mikä neroissa kiehtoo ja hyödyntävät tämän miettimällä. Tulos on mietetäidettä, eklektisismiä, silloin kun se ei ole jäljittelyä tai kaavamaisuutta. Käsittämällä tuotettu taide ei ylety koskaan rutiinistyön asteen yli. Ammatin nykyisillä töhertäjillä ei ole yksinkertaisintakaan jäljentämiskykyä. He kykenevät vain turmelemaan myös sen, minkä luonto on täydellistänyt. Suunnattomista teknisistä vaikeuksista tietämättöminä he luulevat olevansa jumalia, jotka mielivaltaisesti luovat, mitä heidän mielensä tekee. Heidän "taiteensa" on tarkoituksetonta toimintaa, leikkiä, mielijohteita, päähänpistoja. Luonnon kauneusmuotoja väärinä he turmelevat kaiken

kaunismuotoisuuden tajun. Palvomalla rumuutta, raakuutta, muodottomuutta, alimpia elämänilmauksia he toteuttavat kateuden demokraattista pyrkimystä hävittää kaikki vulgaarin ylitse kohoava. Muotoa halveksitaan. Väri on ainoa, jolle mielivallalla ja kyvyttömyydellä on käyttöä. Luonnon esineissä väri vaihtelee valoineen ja varjoineen. Mutta kun väristä tulee pääasia ja muodosta sivuasia, tulee taiteesta parodiaa. Nykyinen maalaustaide on tietämättömyyden, kyvyttömyyden, mielivallan, röyhkeyden itsetehostusta. Sen nimittäminen barbaariudeksi olisi luonnonkansojen taidekäsitöissään todistaman muotoon ja väriin liittyvän kauneudentajun väheksymistä.

⁷“Kun kansat kulkevat tuhoaan kohti, heidän taiteessaan ilmenee rumuus. Kauan ennen kuin sota alkoi, näin sen taidemuseoissa ja kuulin sen konserttisaleissa ja teattereissa.” Etevä esoteerikko ennusti liiankin oikein. Kun maailmankausi lähestyy loppuaan, esiintyvät muodon tuhoajat ja vandaalit hävittävät kulttuurin saavutukset. Aikamme taidepyrkimys on destruktiivista, ehkäisee tarkoituksellisesti kehitystä ja tekee lisäksi selväksi, että myös taiteessa subjektivismiin mielivalta johtaa hajaannukseen ja kaaokseen. Kuin sienä sateella esiintyy kaikilla aloilla yhtäkkiä eksyttäviä sofisteja, jotka asiantuntijan ilmeellä julistavat päivän viisautta. Nämä auktoriteetit ”ymmärtävät” kaiken epäaidon, kaiken ruman, valheellisen, väärän. He nimittävät töhertäjiä ja huijareita neroiksi. He hämäävät aina epävarmojen makuaistia ylistämällä heikkolaatuista ja kääntämällä tarkkaavaisuuden täysiarvoisesta toisaalle. Ajallemme on jo tyypillistä kirjallisuus-, taide- ja musiikkitohtoreiden nimittäminen. Niin kuin taidetta ja taiteen ymmärtämystä voitaisiin opettaa. Muotoilukyky korvataan puhetaidollisilla liioitteluilla. Musiikkitohtori osaisi varmasti pitää sata luentoa Ukko Nooran kontrapunktista. On ilmeisesti tarpeen huomauttaa, että taiteellinen pötypuhe tyhmistää. “Bilde, Künstler, rede nicht” (“Muotoile, taiteilija, älä puhu”) (Goethe).

⁸Kirjallisuudesta tulee taidetta korkeampaa emotionaalisuutta kultivoimalla. Runous, romaanit, näytelmäkirjallisuus ovat kauniita neron muovailemina. Taide voi jalostaa. Se voi myös kauhistuttavassa määrin tyhmentää, raaistaa, rumentaa. Nykyinen kaunokirjallisuus työskentelee kiihkoisesti mitätöntääkseen kaiken ylevän, jalon, kauniin. Se kuvaa murhia ja kaikenlaisia kauheuksia iljettävyyksillä sadistisesti mässäillen. Se kuvaa alkukantaisia tyyppejä niin kuin muita ei olisikaan. Jalommat esikuvat ovat ilmeisesti oman kokemuksen ulkopuolella. Teosta kutsutaan tendenssittömäksi, kun tarkoitus on peitelty. Ikään kuin ympäristöjen ja tapahtumien tyyppejä ei olisi usein valittu vihan tarkoituksella herättää kateutta, ivaa ja halveksuntaa kokonaisia yhteiskuntaluokkia vastaan. Erityisen vastenmielisiä ovat kirjallisuustohtoreiden skandaalikirjoitukset edesmenneistä neroista ja näiden henkinen ruumiinryöstö. Nämä ovat todella maksaneet kalliin hinnan neroudestaan. Elinaikaiset juorut ja panettelu seuraavat heitä seuraavaan maailmaan. Myös jälkipolvien hyeenojen on saatava kyllikseen. Vihan on laahattava lokaan kaikki suuri. Ylevyys on saatava alas, jotta demokraattinen tasa-arvo vallitsisi.

⁹Sivilisaatioasteen taiteen tavoin myös musiikin voidaan sanoa kuuluvan kokeiluasteelle tai rutiinimaisiin käsitöihin. Poikkeuksia ovat musikaalisten nerojen harmoniat ja sävelmät. Useimpien epäsointuiset tai yksitoikkoiset teokset todistavat epäkypsistä yrityksistä. “Taiteentaju” on aiemmin hankittujen monien eri kykyjen koostumus. Musiikintajun, musiikin olemuksen (rytmin, sopusoinnun ja sävelmän) ymmärtämisen kehittäminen kestää monta inkarnaatiota. Sopusointuisudentaju turmellaan oppimalla “ymmärtämään” epäsointuisuutta, atonalismia ja melua sekä nauttimaan niistä. Vastaava koskee kaikkea taidetta. Kerran turmeltuna tajua on vaikea hankkia takaisin. Tässä suhteessa musiikki on onnellisessa asemassa, koska se kykenee matemaattisesti määräämään keskenään harmoniset soinnut. Sellaiseen apukeinoon eivät voi turvautua ne, jotka on oppineet tajuamaan ruman kauniina, vastenmielisen miellyttävänä.

3.22 *Sivilisaatioasteen oikeuskäsitys*

¹Sivilisaatioasteella diktatuurit ja demokratiat seuraavat toisiaan. Jatkuvat yhteiskunnalliset muutokset johtuvat siitä, että inhimillinen äly on kyvytön yhteiskuntaongelmien pysyvään ratkaisuun, että ihmisillä ei ole ykseyden tahtoa, että ihmiset eivät ole koskaan tyytyväisiä olosuhteisiinsa, että he aina syyttävät yhteiskuntaa omasta puutteestaan, että yhteiskunnallinen kateus herättää ikuista tyytymättömyyttä, että tietämättömyys alati uskoo yhteiskunnan kykenevän ilman muuta kohottamaan kaikkien elinehtoja, että vallanhimoiset demagogit onnistuvat aina uskottelemaan herkkäuskoisuudelle vääriä kuvitelmia paratiisista. Diktaattorit uskovat, että ihmiset sallivat itsensä jatkuvan orjuuttamisen. Demokraatit uskovat kaikkien tasa-arvoon, että koulutuksella voi poistaa luonnon erilaisuudet. Anarkistit uskovat, että ihmiset ovat enkeleitä, jotka kasvatus kunnollisuuteen jne. turmelee, että jos valtio ja lait lakkautetaan, ihmisestä tulee täydellinen. Haaveksijat uskovat ihannevaltioon, että yhteiskuntaa voi konstruoida ja että vallitsevan järjestyksen voi vaaratta kumota. Kaikki ovat uskovia ja uskolla voi todistaa kaiken.

²Yhteiskuntahenki, oikeuskäsityksen ja yhteiskunnan lujuden perusta, kehittyi vain hitaasti vallitsevista olosuhteista ja muuttumattomista yhteiskuntasäädöksistä. Jos näitä muutetaan mielivaltaisesti, hajoaa yhteiskuntahenki ja luottamus lain pyhyyteen ja sen mukana lainkuuliaisuuteen. Nämä korvaamattomat arvot voidaan säilyttää, kun yhteiskuntaa uudistetaan pitkäjännitteisesti, niin että yhteiskunnallinen näkemys on ehtinyt kypsyä uudistuksille ja sukupolvi ehtinyt valmistautua sopeutumiseen, mikä muuten aiheuttaa monille tarpeetonta kärsimystä. Yhteiskuntahenki tuhoetaan myös rakentamalla yhteiskunta kateuden periaatteelle tai myöntämällä oikeuksia ilman velvollisuuksia, antamalla ihmisille yhteiskunnallisia etuja, jotka eivät vastaa heidän yhteiskunnallista panostaan, taipumalla ikuisesti tyytymättömien epäoikeutettuihin vaatimuksiin. Korjuun lain mukaan täytyy aina olla joitakin, joiden asiat ovat paremmin kuin toisten, koska he ovat jo hankkineet tämän oikeuden. Jos nämä laiminlyövät etujensa ykseyden lain mukaisen käytön on seurauksena huono kylvä.

³Oikeuskäsitys kehittyi hitaasti vähä vähältä. Vähitellen leimataan yhä useammat teot aluksi sopimattomiksi, sitten kielletyiksi tietyissä olosuhteissa. Omassa yhteiskuntapiirissä ne kielletään lopulta kokonaan normaaliolosuhteissa tai rauhan aikana. Kauheuksia, murhia, ryöstöjä pidetään sota-aikana tarkoitustaan vastaavina ja oikeutettuina. Vieläkään ei ole sotia ja vallankumouksia kriminalisoitu, koska valtiot yhä vieläkin varustautuvat sotaan ja koska yhteiskunnan vähemmistöjen sallitaan avoimesti valmistella väkivallan yhteiskunnankumouksia.

⁴Sivilisaatioastetta luonnehtii pyrkimys päästä eroon julmuudesta (sen ainaisine barbaariuden uusiutumisineen). Hitaasti saavutetaan oivallus, että barbaariset rangaistukset kasvattavat barbaareja. Samoin oivalletaan vähitellen, että osanotto ja ymmärtämys lieventävät huomattavasti sopimattomien rangaistussäännösten vaikutuksia. Oikeudellisissa arvioinneissa aletaan ottaa huomioon asianhaarat, yksilön taso ja vaikuttimet. Mutta kaikkia itsekkyyden ilmaisuja, joita ei laillisesti ole kielletty, pitävät monet ihmiset, mahdollisesti useimmat, täysin oikeutettuina. Kuvaavaa on myös oikeuslaitoksen kehittyminen jatkuvasti kasvaneen oikeusfiktioiden määrän ansiosta. Koko juristeria tulee yhä monimutkaisemmaksi, valtavammaksi, epähavainnollisemmaksi ja fiktiivisemmäksi. Kriminalisoinnin ja rangaistusmäärien mielivaltaisuutta yritetään nykyisin peittää kansainvälisellä yhdenmukaistamisella. Kehityksen hitaus osoittautuu siinä, että roomalaista oikeutta edelleen opiskellaan. Järkevät ja yhtenäiset periaatteet, inhimillisen ja tarkoituksenmukaisen oikeuskäsityksen tarpeelliset perusteet, puuttuvat. Vieläkään ei oivalleta, että historialliset perinteet eivät ole oikeusnormien järkiperusteita. Oikeusvirikavalta fiktiolaitoksineen, monimutkaisine ja raskassoutuisine koneistoineen ehkäisee oikeudellisia uudistuksia.

Käytetty mahtipontinen seremonia yrittää ympäröidä oikeuden menettelytavat virheettömyyden sädekehällä, vaikka ollaan hyvin tietoisia siitä, ettei millään tuomioistuimella ole mahdollisuutta vahvistaa “totuutta”, vaan se kykenee arvioimaan oikeustapauksen usein vain hyvin epätydyttävien indiisien mukaan. Ne, jotka periaatteesta hylkäävät vallan oikeutena, näkevät vallan yhä oikeuden edellytyksenä. Väkivallan välttämättömyys kansassa osoittaa kulttuuriasteen etäisyyden.

⁵“Maailman omantunnon” reaktio on edelleen propagandan tulosta jokaisessa erityisessä tapauksessa. Ilman sellaista psykoosia se katsoo parhaaksi nukkua. Sen luotettavuus ei sitä paitsi ole koskaan suurempi kuin egoistin omatunto. Uhrilaitos on kauhistuttava laajuudessaan. Satatuhatta ihmistä kuolee päivittäin, useimmat heistä jossakin suhteessa yleisen vihan, itsekkyyden tai välinpitämättömyyden uhreina. Vain poikkeuksellisesti menetellään epätsekkäämmin kuin mitä ulkoinen tai sisäinen pakko, pyyde tai etu vaatii.

⁶Yhteiskuntalait ja niiden henki eivät yleensä ole yleisen oikeuskäsityksen yläpuolella, eivät varsinkaan jatkuvien lainmuutosten aikoina. Käytänteiden näennäisesti korkeampi taso pettää vain kokemattomuutta. Sen sääntöjä sovelletaan toisia arvosteltaessa. Ulkoisen kunniallisuuden vaikutelma on olennaista. Jos ei anna kenellekään ilmiselvää aihetta moitteeseen, on tehnyt voitavansa. Itseään lohduttaa helposti sanomalla “olenhan vain ihminen”. Yleinen oikeuskäsitys osoittautuu vasta elämän vaikeimmissa koettelemuksissa, kun yhteiskunnalliset olot perin pohjin mullistuvat, kun yhteiskuntalait menettävät voimansa, kun kunniallisuuden moraaliviitta voidaan ilman jälkilaskujen vaaraa riisua yltä.

⁷Oikean ja väärän käsitteet vaihtelevat eri katsantotapojen myötä: uskonnolliset eri uskonnoissa, sovinnaismoraaliset eri tavoissa ja tottumuksissa, sosiaaliset luokkaitsekkyydessä tai muuttuneissa rikollisuuden määritelmässä, kansalliset kansallisissa (“oikea tai väärä, minun maani”), tieteelliset muuttuneissa tieteellisissä hypoteeseissa ja teorioissa. Tunnusomaista on lukuisat toisilleen vastakkaiset ideologiat. Melkein kaikilla oikeuskäsityksillä on puolestapuhujansa, myös sellaisilla, jotka selvästikin kuuluvat barbaariasteelle. Vanhan testamentin raakamaisuus ja epäinhimillisyydet viihtyvät erinomaisesti samassa kirjassa vuorisäärän ihanteellisuuden kanssa. Viha ja rakkaus vuorottelevat arkipäivän puhetavoissa: sama samasta ja käännä toinenkin poski. Koko oikeuskäsityksen löyhyys ilmeni paniikinomaisessa sekaannuksessa, joka seurasi myöhäistä havaintoa oikeuskäsitteiden subjektiivisuudesta. Uskottiin sen olevan todiste kaiken oikeuskäsityksen illusiivisuudesta. Tarkoituksenmukainen ihanne on aina seuraava korkeampi kehitysaste. Ihanteet ilman toteuttamisen mahdollisuutta jäävät puhetavoiksi ja kauniiksi lupauksiksi, joita kukaan ei ota todesta ja jotka vain lisäävät itsepetosta. Sivilisaatioasteen ihanne on kulttuuri, mutta todellinen kulttuuri, ei naamioitu barbaarius, jota kutsutaan kulttuuriksi.

⁸Sivilisaatioasteelle on tunnusomaista itsekkyyden oikeutuksen yleinen tunnustaminen. Sivilisaatioyksilön itsekkyyden mittaanaton. “Kaikki maan kulta ei riitä yhden ainoan ihmisen tarpeisiin” (Buddha). Kun ihanteina ovat valta, rikkaus, maine, toimeettomuus, huvittelunhalu jne., on selvää, että ykseyden pyrkimys ja itsetoteutus vaikuttavat yksinkertaisilta haavekuvitelmilta.

KULTTUURIASTE

3.23 *Kulttuuriasteen emotionaalisuus*

¹Kulttuuriasteen emotionaalisuudelle on tunnusomaista oivallus, että on välttämätöntä viljellä luoksevetäviä tunteita ja pyrkiä niiden omaksumiseen. Yleisen vihan voi voittaa vain antamalla ihailun, antaumuksen, osanoton ynnä muiden jalojen tunteiden määrätä näkemyksen ihmisistä. Tämän asteen jo saavuttaneet kuuluvat ihmiskunnan parhaimmiston.

Kulttuuriaste on päämäärä sivilisaatioasteella oleskeleville. Poikkeuksia löytyy aina, koska kehitysnopeus on yksilöllinen. Korkeampien tasojen saavuttaminen voisikin olla suhteellisen nopeaa monille, jotka tietämättömyydestä eivät koskaan yritä tai joita tietämättömyyden elämäntieteiset teoriat ehkäisevät näkemästä tietä, jota heidän on kuljettava. Monet barbaariasteella oleskelevat, joiden omalaadun luoksevetävä taipumus helpottaa kärjistyneen määrätietoisuuden omaksumista, onnistuvat tietenkin pyrkimyksessään.

²Kaikki kehitys on (tahallisen tai tahattoman) työn ja vaivan tulosta eikä korkeampia tasoja saavuteta yksinomaan teorioilla, puhetavoilla, hyvillä aikomuksilla ja sovelletuilla käyttäytymismalleilla. Sellainen näennäisyys pettää aina elämästä tietämättömyydestä. Vielä pahempaa on, että yksilö pettää siten itseään. Itsekkyys aiheuttaa parantumattoman taipumuksen arvostella omaa erinomaisuutta koettujen jalojen tunteiden tai tehtyjen hyvien aikomusten mukaan. Vaikutin vääristyy niin pian kuin toimintaa määräävään tunteeseen täytyy vaikuttaa pohdinnalla tai taivuttelulla. Vastaavan ominaisuuden omaavat tunteet on hankittu, kun ne harkitsematta, automaattisesti, välittömästi, ehdoitta pääsevät oikeuksiinsa. Itsesokeuttavaa on myös innostus, joka syttyy vuorovaikutuksen tuloksena seurustelussa toisten kanssa. Kaikki tuntevat itsensä jaloiksi ja sankaritekoihin kykeneviksi. Kaikki vaikuttaa itsestään selvältä ja luonnolliselta. Kun hurmio on sulautunut arkipäivän väsyttävään harmaaseen ankeuteen ovat hyvät aiemukset yhtä kaukana toteutuksestaan kuin konsanaan. Muisto jaloudesta säilyy kuitenkin, joten se asia on vahvistettu. Ei kuitenkaan aavisteta, että psykoosin avulla kohoaisi hetkellisesti pari sataa tasoa. Korkeampia tasoja saavutetaan korkeampaa tajuntaa määrätietoisesti aktivoiden, hankitulla kyvyllä korkeampia molekyyllilajeja tajuten ja itse värähtelyjä niissä tuottaen ja tätä kykyä jatkuvasti viljellen, kunnes se on automatisoitunut.

³Kulttuuri-ihminen on edelleen emotionaaliolento. Hänen ajattelunsa ja toimintansa dynaaminen voima ei kuitenkaan ole enää alemmaa vaan korkeampaa emotionaalisuutta. Kahden alimman molekyyllilajin (48:6,7) värähtelyt ovat hävinneet niihin kuuluvien pyyteiden puutteesta, niiden ollessa mitä räikeimmän itsekyyden ilmaisuja. Kun kolmas emotionaalinen tajunnanlaji (48:3) aktivoituu, tulee neljännen lajin (48:4) värähtelyistä pääasiassa luoksevetäviä ja viidennen lajin (48:5) värähtelyt jäävät tosin havaittaviksi, mutta ne eivät enää ilmaise hänen todellista olemustaan. Moraalifiktionalismin vallitessa on väistämättömyyttä, että nämä alimmat värähtelyt ovat niitä, joille sivilisaatioyksilöt erityisesti omistautuvat, joiden parissa kaiken myrkyttävä juoruilu puuhailee ja jotka erityisesti korostuvat kirjallisuustohtoreiden elämäkerroissa. Korkeampia värähtelyjä vastaavat tunteet ja katsantotavat havaitaan yhä voimakkaammin jokaisen korkeamman tason myötä ja ne tuovat mukanaan jatkuvaa jalostumista. Suurimman merkityksensä ne kuitenkin saavat siihen saakka lepotilassa olleen ylitajuisen kausaalitajunnan aktivoimisessa. Tämä osoittautuu oikean elämänvaiston vahvistumisessa, todellisuustajun kehittämisessä sekä ohjaavissa inspiraatioissa.

⁴Niin kauan kuin jäljelle jääneillä barbaarisilla katsantotavoilla on valtaa sivilisaatioikansojen keskuudessa, ovat pienempien kulttuuriklaanien vierailut ajoittaisia. Näitä lyhyitä loistokausia jonkun kansakunnan elämässä historioitsijat yrittävät turhaan selittää. Näiden korkealla kehitystasolla olevien yksilöiden kohtelu todistaa, etteivät he ole olleet tervetulleita. Samalla kun huomattava vähemmistö on saavuttanut kulttuuriasteen, on yhä useampien kulttuuriklaanien mahdollista kerääntyä yhden kansan keskuuteen, joka tulee siten tekemään oikeutta nimitykselle kulttuurikansa. Elämän eläminen tulee helpommaksi myös niille, jotka eivät ole kulttuurillisia. Itsetoteuttamista tavoittelevien ei tarvitse enää kuluttaa enimpää voimiaan työskentelemällä lukuisia alempia vaikutuksia ja kelvottomia suggestioita vastaan. "Taistelu olemassaolosta" päättyy. Siellä, missä taistelu jatkuu, ei ole kulttuuria, olkoot tekniset aluevaltaukset kuinka suuria tahansa. Kulttuuriyksilöt tuntevat yhteenkuuluvuutensa ja katsovat, ettei heidän elämäntehtävänsä ole ehkäistä toisia vaan

kohottaa heitä. Palvelevasta elämänasenteesta tulee vaistomainen ja spontaani. Itsekkään laskelmoinnin korvaa auttamisen vaisto siellä, missä apua tarvitaan ilman vaatimuksia, varauksia ja odotuksia. Työssä kaikkien hyväksi eikä kenenkään onnettomuudeksi yksilö kasvaa henkilökohtaisen rajoituksensa yli. Vasta tällöin on olemassa luonnollinen edellytys ryhmäyhteyksille. Kollektiivi, joka alemmilla asteilla pikemminkin ehkäisee ja vastustaa yksilön kehitystä, helpottaa sitä tämän jälkeen aavistamattomassa määrin. Yleinen elämänilo korvaa elämänrohkeutta lomaannuttaneen levottomuuden, masentuneisuuden, elämäntuskan. Eläimetkin lakkaavat pelkäämästä ja etsivät spontaanisti turvaa ihmisten luota.

3.24 *Kulttuuriasteen mentaalisuus*

¹Sivilisaatioasteella järki ottaa oman subjektiivisuutensa fiktiomaailman todesta. Vain vähä vähältä tämän todellisuudenvastaisen asenteen on pakko väistyä, koska kokemuksen tosiasiat joutuvat suoraan ristiriitaan perittyjen katsantotapojen kaikkien fiktioiden kanssa. Oivallus, että tapahtumainkulun selittäminen on mahdotonta, vaatii olettamuksen, että olemme tutkineet vain murto-osan todellisuudesta. On selvää, että tietämättömyyden metafyyssisten liioitteluiden jälkeen yhä useammat kieltäytyvät puuttumasta sellaisiin hyödyttömiin spekulatioihin ja kaikkeen, mikä jää normaaliyksilön kokemuskentän ulkopuolelle. Mutta vaikka tajun tajunta-alueet laajenevat käsittämään fyysis-eetteriset molekyylilajit, tulee tiede kuitenkin pian löytämään mahdollisen tutkimuksen rajat. Järki ei myöskään ajan oloon tyydy positivistis-agnostis-antimetafyyssiseen näkökantaan. Tämä asenne estää tutkijoita tutkimasta esoteriikan pitävyyttä. Lisäksi ne, jotka ovat jo sisällyttäneet komplekseihin vaivalloisesti hankitun katsomuksen, hylkäävät kaiken uuden ja tuntemattoman. Radikaalisen uudet totuudet eivät koskaan saa armoa täysikasvuisen sukupolven edessä.

²Valistusfilosofit olivat sitä mieltä, että jos ihmiskunnalle vain voisi opettaa heidän käsityksensä, kaikki kohoaisivat siten välittömästi humanisuuden tasolle. Nykyisin me hymyilemme tälle hämmästyttävälle elämäntietämättömyydelle. Mutta vain esoteriikka selvittää, kuinka suunnaton tämä erehdys oli.

³Usko (mielipide) on kuvaavaa barbaariasteelle, käsittäminen sivilisaatioasteelle, ymmärtämys kulttuuriasteelle. Jokaisen mainitun kehitysasteen välillä on tuhansia inkarnaatioita, joissa elämäkoke-mus jatkuvasti kasvaa. Käsittäminen vaatii vain harkintakykyä, ymmärtämys arvostelukykyä. Ymmärtämys on välitöntä, silmänräpäyksellistä olennaisen tuntemista pysyvissä, yleisissä elämänsuhteissa, riippumatta ajalle tyypillisestä aina vaihtelevissa ulkoisissa olosuhteissa. Ymmärtämys edellyttää suunnatonta, piilevää oman kokemuksen, elämyksen ja eläytymisen varastoa. Ymmärtämykselle on tunnusomaista myös elämänvaiston ilmetty todellisuudentaju, joka välittömästi hylkää fiktiivisen, illusiivisen, väärän ja epäaidon. Se vieroksuu fikcionalistin suvaitsemattomuutta ja kiihkomielisyyttä. Ymmärtämys tajuaa ilman sanoja. Joka tapauksessa vihjaus riittää. Sivilisaatioyksilö tarvitsee selvityksiä ja selityksiä, yhteyksiä erilaisiin suhteisiin, yleistyksiä ja yksilöllistyksiä. Ymmärtävä on tehnyt kaiken tämän työn kauan sitten. Filosofit ovat kaikkina aikoina käsittäneet kaiken, mutta ymmärtäneet vähän jos mitään kaikesta käsittämästään.

⁴Uskovat, käsittävät ja ymmärtävät puhuvat eri kieliä, vaikka he käyttävät samoja sanontatapoja, koska sanoille annettu tajun ja järjen piilevä kokemussisältö on niin kvalitatiivisesti kuin kvantitatiivisesti erilainen. Älyllinen jäljittelykyky, joka jo korkeammilla barbaaritasoilla on merkittävä, voi helposti omaksua sanontoja ja teorioita kaikkien niiden ulkoisten tunnusten ohella, jotka aina eksyttävät tietämätöntä. Jos ymmärtämiselle tarpeelliset elämäkokemukset puuttuvat, ymmärtävä huomaa sen heti. Kuitenkin tämä jäljittelykyky helpottaa alemmilla asteilla olevien ulkoista "sivistymistä".

⁵Valistusfilosofian surkea fiasko, joka aiheutti yhä vielä jatkuvan vallankumouksen, vahvistaa totuuden muinaisten opettajien kokemuksessa: että totuus on niille, jotka voivat sen

ymmärtää, että totuus vahingoittaa, jos se pakotetaan tietämättömille, että se, joka ei ymmärrä, idiotisoi kaiken, minkä hän on luullut tajunneensa, että arvostelukyvyttömyydelle ei pidä antaa aihetta arvostelmien lausumiseen, että totuutta ei saa jättää vihan ja ivan halveksittavaksi, että totuutta ei voi pidättää niiltä, jotka ovat valmiita vastaanottamaan tiedon ja oikeutettuja siihen (“Kun oppilas on valmis tulee opettaja”).

⁶Ihmisille tehdään karhunpalvelus, jos heiltä riistetään mielipiteet, jotka täyttävät heille tarpeen, vastaavat heidän tasoaan, mahdollistavat heille käsittämään oppimisen. Heitä vahingoitetaan antamalla heille käsityksiä, joita he eivät voi ymmärtää ja jotka he siten väärinymmärtävät, tai jotka lisäävät heidän omahyväisyyttään. On erehdys synnyttää keinotekoista valmiutta ”itsenäiseen ajatteluun”, joka röyhkeissä aiheuttaa sen itsensä yliarvioimisen, joka myöhemmin usein luonnehtii valta-asemissa olevia kansakuntia rappeuttavia kansan- ja kulttuurintuhoojia. Ehkä ei ole pelkästään siunausta levittää lukutaitoa niiden keskuudessa, jotka ovat kyvyttömiä ymmärtämään muuta kuin satuja, jotka väärinymmärtävät kaiken järkevän, joista tulee kaikkien taikauskojen avuttomia uhreja. Schiller ilmaisi kuinka vaarallista on antaa ikuisesti sokeille valon taivaallinen soihtu, joka ei heitä valaise, joka vain sytyttää ja polttaa maat ja kaupungit tuhkaksi. Myös sivilisaatioasolla tieto vahvistaa usein vihan valtaa. Lukutaito synnyttää omahyväistä luuloa omaan arvostelukykyyn, joka hipoo idiotian rajoja. Kuinka läpeensä perustelematon usko omaan arvostelukykyyn on, ilmenee Baconin lausunnosta, että filosofikouluissa adeptit oppivat uskomaan. Jos he joskus olisivat ymmärtäneet, olisi ainakin tähänastinen filosofia ollut kauan sitten paljastettu. Joka todella ymmärtää, huomaa ajattelijoiden ajatusvirheet.

⁷Esoteeriset totuudet kuuluvat suljettuihin seuroihin, joissa yksilöt osoittavat ymmärtämystä, joissa kulttuuriyksilöt voivat löytää toisensa, jottei heidän tarvitsisi elää kulttuurillisessa yksinäisyydessä, mikä on seurausta mahdottomuudesta tehdä itseänsä ymmärretyksi ja mikä tähän asti on ollut vakavien etsijöiden osa. Esoteriikka ei ole niille, jotka ovat tyytyväisiä mielipiteisiinsä, joilla ei ole minkään todella järkevän kaipuuta tai edellytystä arvioida esoteerisen tiedon oikeutusta (ainakin työhypoteesina). Avataara tulee aina “omiensa luo”, sen vähälukuisen parhaimmiston luo, jolla on tarpeelliset edellytykset ymmärtää häntä.

⁸Kulttuuriasteella ihminen alkaa tehdä oikeutta nimitykselle järkiolento. Siihen saakka älyä ovat on aivan liian helposti idiotisoineet kaikenlaiset fiktiot ja illuusiot. Emotionaalisuus vaikuttaa myös kulttuuriyksilöihin. Mutta tämä on vaikutusta ykseyden suuntaan. Kulttuuriyksilöt oivaltavat yhä selvemmin, että elämäkatsomuksen täytyy sisältää ja tyydyttää kaikki ihanteet, jotka järki pystyy tajuamaan, että emotionaalinen jalostuminen on tärkeämpää kuin kyky laatia mentaalisia ajatusrakennelmia, että vain emotionaalinen kulttuuri tekee aina olemassaolevan barbaariuden ikuiset kumousyritykset mahdottomiksi. He näkevät yhä tarkemmin ja tajuavat yhä herkemmin sivilisaatioasteen nk. kulttuurituotteiden kuten kirjallisuuden, taiteen ja musiikin tyhmentävät ja raaistavat vaikutukset.

⁹Ne harvat, jotka tähän mennessä ovat saavuttaneet kulttuuritasot, ovat saaneet itse muotoilla oman maailman-, ja elämäkatsomuksensa ilman sitä laajempaa arviointipohjaa ja suurempaa sisältöä, joka on tulosta yleisemmästä kaikkien inhimillisten alojen kultivoimisesta. Tietenkin heidän on oltava periaatteellisesti kriittisiä päivän mielipiteitä kohtaan. Kulttuurillisella ei ole “mielipiteitä”. Hän hankkii tuntemusta vallitsevista fiktioista useimmilla yleismerkityksellisillä aloilla. Peitetyn barbaariuden illuusioita herkästi huomioiden hän seuraa kaikkia nk. kulttuuri-ilmiöitä voidakseen auttaa etsiviä, seuratakseen yleistä kehitystä, saadakseen ajatusaineistoa mentaalille aktiivisuudelle ja analyysille. Mutta hän ei usko mitään. Hän on varovainen myös kriittisessä “olettamuksessaan toistaiseksi”. Häntä eivät koskaan sido olosuhteiden pakottamat tilapäiset kannanotot. Hän ei värvää mielipiteenkannattajia, jotka pettävät itseään ja toisia oppimillaan katsantotavoilla. Aika ajoin hän tekee oman ideavarastonsa inventoinnin ja poistaa huomaamatta mukaan pujahtaneet fiktiot. Hän varustaa alitajuntansa pelkillä tosiasioilla ja vastaanottaa palkkiona

yhä todellisuudenmukaisempia ideoita. Siinä määrin kuin hänen ylitajuntansa aktivoituu ovat sen ideat yhä helpommin saatavissa. Mitä useampia hän kokee sitä enemmän hän luottaa ylitajuntansa siihen saakka luoksepääsemättömään elämäkokemukseen.

3.25 *Kulttuuriasteen uskonto*

¹Normaaliyksilöllä ei ole edellytystä muodostaa omaa maailman- ja elämäkatsomusta. Sen tähden yksilö on auktoriteetista riippuvainen. On tärkeää, että tämä elämäkysymysten auktoriteetti on vankkumaton. Oikeutetulla kritiikillä ei pidä olla mahdollisuutta löytää hyökkäyskohtia. Auktoriteetit eivät saa olennaisissa suhteissa esittää vastaväitteitä. Uskonto ei saa julistaa ”totuuksia”, jotka ovat ristiriidassa tieteellisen tutkimuksen tulosten kanssa.

²Uskonnon tehtävä on jalostaa emotionaalisuutta, ehkäistä vihaa, lohduttaa huolestuneita, rauhoittaa levottomia; antaa elämisen rohkeutta pelkääville, varmuutta epäileville, jotka sitä tarvitsevat, elämänluottamusta masentuneille; tukea niitä jotka horjuvat, tarjota houkuttelevia ja saavutettavissa olevia ihanteita.

³Uskonto on tunnetta. ”Henkisyys” sisältää kaikki jalot, korkeampaan emotionaalisuuteen kuuluvat tunteet, kuten ihailun, mieltymyksen, osanoton, arvonnannon, kunnioituksen, hartauden, antaumuksen, palvonnan. Ne ilmaisevat vetovoiman pyrkimystä elämänyksyyteen. Uskonto soveltuu siten erityisesti antaumuksellisille. Mutta myös toiminnan ihmiset tarvitsevat tunnetta liikkeelle panevana voimana. Emotionaaliasteella tunne määrää toimintaa, joka seuraa pakosta tunnetta, kun tätä on tarpeeksi aktivoitu.

⁴Yksilö kuuluu johonkin seitsemästä departementista. Näissä seitsemässä eri päätyypissä uskonto ilmenee eri tavoin. Ensimmäisen ja seitsemännen departementin tyypit ovat erityisesti toiminnan ihmisiä. Heille palvelun tie on tarkoituksenmukaisin. Toiseen, neljänteen tai kuudenteen departementtiin kuuluvat pyrkivät ykseyteen antaumuksella. Kolmannen ja viidennen departementin tyypit kulkevat järjen tietä.

⁵Tunteeseen sisältyy järkielementti, joka joskus jätetään huomiotta, joskus sitä korostetaan liikaa. Tyypistä riippuen tällä elementillä voi olla joko suurempi tai pienempi merkitys. Kuudennen departementin tyypeille, varsinaisille mystikoille, järki merkitsee vähiten. Mystikko ei kiellä tai halveksi järkeä. Hänellä ei ole järjen tarvetta. Tiloissa, jotka ovat järjen kuvitelmille saavuttamattomia, hän etsii yhteyttä sanoinkuvaamattomaan kaikkikykytyteen. Hän käyttää symboleja, joita vain hän itse ymmärtää. Joka yrittää jäljitellä tai toistaa mystikkoa pettää itseään. Mystiikan opinnot ovat omalaadun ja äärimmäisen yksilöllisyyden opintoja. Mystiikka ei ole subjektivismia sanan tavallisessa merkityksessä, koska kaikki käsitteet ovat epäolennaisia. Mystikko tavoittelee yhteyttä itsessään olevaan jumalaan, jonka hän usein sijoittaa itsensä ulkopuolelle kutsuen sitä kaikkeudeksi. Hän saavuttaa toisminän essentiaalitajunnan hyödyntämällä kaikkia vetovoiman ilmaisukeinoja ja luopumalla kaikista omakohtaisista toiveista. Ykseyden saavutettuaan hän aloittaa mentaalisuutensa aktivoimisen. Oikotie ei siten merkitse, että mystikko voi hypätä jonkun kehitysasteen yli, vaan että hän myöhemmin helpommin omaksuu mentaalisten tasojen kokemukset ja kyvyt.

⁶Mystikkoja lukuun ottamatta uskonnollisilla on mentaalisuuden tarve. Ja tämä tarve uskonnon on tyydytettävä. Mentaaliset tarpeet ovat erilaisia omalaadusta ja kehitysasteesta riippuen. Universaalisen uskonnon vaikeutena on kyetä vastaamaan näitä eri tarpeita. Kaikki opit eivät sovi kaikille. Historialliset uskontomuodot ovat tyydyttäneet olemassa olevat tarpeet. Muuten niitä ei olisi koskaan syntynyt. Mitä enemmän kaikki kansainvälistyy ja kaikki tietämys tulee kaikkien käytettäväksi, sitä useampia ja vahvempia ovat yhteiset mentaaliset tarpeet. Kulttuuriasteelle sopivan uskonnon täytyy yrittää tyydyttää tämä yhteinen tarve, mutta sen on myös löydettävä mahdollisuuksia saavuttaa alemmilla asteilla olevat.

⁷Uskonossa, jonka on määrä vastata esoteerista tietoa, saanevat seuraavat pohdinnat huomiota.

⁸Sokean uskon vaatimuksesta on luovuttava. Kenenkään ei tarvitse hyväksyä minkäänlaisia käsityksiä, joita hän epäilee. Epäily on meidän vapautemme jumalallinen oikeus. Epäilyä on aina pidettävä suotavampana kuin sokeasti hyväksytyä vakaumusta. Joka kieltää oman järkensä, tekee kardinaalivirheen. Uskon vaatimuksen sijaan voi vaatia, että uskovaisen on hyväksyttävä suvaitsevaisuuden ja universaalisen veljeyden periaatteet.

⁹Uskontoon ei saa sisältyä mitään mieletöntä, väitteitä, jotka ovat ristiriidassa tutkimuksen lopullisesti toteamien peruslauseiden kanssa. Järjen vaatimus, että uskonnollisten näkemysten on oltava yhtäpitäviä todellisuuden kanssa, on tyydytettävä.

¹⁰Ehdottomuuden tai täydellisyuden vaatimusta uskonto ei saa asettaa. Sellaiset vaatimukset ovat kohtuuttomia ja elämänkielteisiä, todistavat elämänymmärtämysten täydellistä puutetta ja aiheuttavat elämänvalheellisuutta ja itsepetosta. Jokainen tavoittelee itsen toteuttamista oman kykensä mukaan. Rehellisyys, vakavuus, kärjistynyt määrätietoisuus on yksilön oma asia. Yksilö "palvelee jumalaa" yrittäessään saavuttaa ja herättää eloon hänessä vielä uinuvan jumaluuden. Kun persoonallisuudessa oleva minä on saavuttanut yhteyden ylitajuiseen kausaalitajuntaan ja aktivoinut sen, on uskonto yksilön omalta osalta täyttänyt tehtävänsä.

¹¹Esoteerisessa uskonnossa "uskontunnustukseen" sisältyvät tietenkin elämänlait.

3.26 *Taide*

¹Filosofien estetiikka (oppi kauneudesta) on myötävaikuttanut taiteen älyllistämiseen. Mutta taide kuuluu korkeampaan emotionaalisuuteen ja sen tehtävä on jalostaa tunne ja mielikuvitus ihanteellisuudeksi. Ollen vailla tietoa todellisuudesta estetiikan taideteoriat ovat pelkkiä fiktioita. On yhtä tarkoituksetonta puhua niin taiteesta kuin kaikesta muusta kulttuurista niiden kanssa, jotka eivät ole saavuttaneet kulttuuriastetta. Taide täytyy ymmärtää kokemuksen kautta eikä sitä voi käsittää. Harkinta on käden työtä, ei taidetta. Harkinta todistaa todellisuudentajun täydellistä poissaoloa. Harkinta vahingoittaa sitä hahmottamiskykyä, joka osoittautuu järkähtämättömässä osumisvarmuudessa, harkitsemattomassa välittömyydessä ja tahattomassa tarkoituksenmukaisuudessa.

²Kulttuuriasteella sopusointuperiaate on kaikkea taidetta määräävä normi. Sopusointu on ykseyden tapa ilmaista itseään emotionaalisuudessa. Sopusointu on kaiken kauneuden tajuamisen perusta ja mahdollistaa todellisen kauneudenmuodon, kausaalimuodon ymmärtämisen.

³Ominaisuus, kyky, oivallus, ymmärtämys eivät ole asioita, jotka ilman muuta omaksuu tai oppii. Kaiken aidon täytyy olla synnynnäistä, aiemmissa elämissä opittua. Taiteen ymmärtämistä ei omaksuta opiskelemalla yhdessä ainoassa elämässä taideteorioita. Taiteen todellinen ymmärtäminen edellyttää osaksi tiettyä kehitystasoa, osaksi taiteen harjoittamista useammassa elämissä. Ilman tietyn elämänalan itsenäistä muokkausta, puuttuu tarpeellinen kokemus tältä erityiseltä alalta. Kaikki opinnot eivät edistä yksilön tai kollektiivin kehitystä. Jos opinnot johtavat pois todellisuudesta, älyn turmeltuneen todellisuudentajun parantamiseen voi kuluu monta hukkaanheitettyä inkarnaatiota.

⁴Sivilisaatioasteen taiteellisella nerolla on neron omaksuuta taiteen olemuksen vaisto ja lisäksi aavistuksen antama varmuus siitä, että hän pyrkii ilmentämään jotakin lopuksi saavutettavissa olevaa. Mutta tämä mahdollistuu vasta kulttuuriasteella. Vasta tälle kuuluvilla asteilla saadaan yhteys ylitajuisen kauneuden- tai ihannemaailman kanssa. Taide on muotokulttuuria. Mitä tietävät muodon kauneudesta ne, jotka asettavat värin muodon edelle. Ilman hienostumista, tunteen ja mielikuvituksen jalostumista sekä elämänymmärtämystä ei voi omaksua todellista kauneudentunnetta tai ihanteellista taidenäkeystä, joka nimenomaan taiteilijalle merkitsee korkeinta todellisuudentajua. Neljänteen departementtiin kuuluville persoonallisuuksille taide on nopein tapa aktivoida ylitajuntaa. Taiteellinen nöyryys korvaa

tietämättömän röyhkeyden ja itsevaltaisen ylimielisyyden, joka kuvittelee olevansa luova jumala. Jumalat eivät luo. He muotoilevat olevaisesta olemassaolon ikuisten, järkkymättömien lakien mukaan. Taiteilija vieroksuu itsen ihannoimista, joka tekee mitä mieli. Kaikki mielivalta on helppoa. On vaikeampaa osoittaa uskollisuutta ihanteelle ja luopua vääristä vaatimuksista.

⁵Taide edellyttää sekä täydellistynyttä tekniikkaa että kauneuden tajuamisen kykyä. Niin kauan kuin taiteilija on teknisellä kokeiluasteella puuttuvat edellytykset jo siitä syystä. Teknisen käsityön hallitsemaan oppiminen vie aina pitkän ajan millä asteella tahansa. Vaikeuksia ei ole voitettu, ennen kuin mestarinnäyte on suoritettu kuvaamalla todellisuutta niin että taideteos vaikuttaa elävältä. Tämä edellyttää hellittämätöntä todellisuuden katsomista ja vaatii paljon vaivaa. Voidakseen ihanteellisesti konkretisoida on taiteilijan täytynyt tajuta yleinen, yhteinen, tyypillinen, katoamaton todellisuuden muodoissa, se, mikä esimerkiksi tekee männystä männyn, mutta ei minkä männyn tahansa. Taiteen maailmassa aloittelevan on tutkittava tuhansia mäntyjä. Ei ehkä ole kovin merkillistä, että luonnon muotojen tutkimiseen ja kokeiluihin kuluu useita elämiä. Sen jälkeen taiteilijalla on nopeasti haihtuvassa näyssä mahdollisuus tajuta ihanteellinen konkretisoidussa männyssä samoin kuin kaikissa muissa muodoissa.

⁶Taiteilija on julistaja ja sellaisena tietoinen vastuustaan. Rumuus taiteessa vastaa häväistystä uskonnossa. Taiteilijan tehtävä on levittää kauneutta ja iloa ja myötävaikuttaa siten jalostumiseen ja hienostumiseen. Elämän yleisessä kehityksessä mikään ei ole olemassa itsensä vuoksi. Kaikella on tehtävänsä ja taiteella on omansa. Taiteilijalla on valta välittää katsojalle se ymmärtämys, kunnioitus ja hartaus, joka hänet itsensä täytti.

⁷Taiteilija on muotoilija ja jalostaja. Hän jalostaa fyysisen todellisuuden puutteellisia muotoja, antaa fyysisille muodoille niiden alkuperäisen muodollisen täydellisyyden ja tekee ne siksi, mitä niiden tulisi olla.

⁸Taiteilija on löytäjä. Hän löytää ihanteellisen todellisuuden muodot fyysisessä todellisuudessa ja lisää tarkoituksenmukaisuuden ja sopusoinnun näennäisesti irrationaaliseen ja epäsointuiseen. Hän paljastaa kauneuden ja osoittaa, että epätäydellinen on jotakin, jonka voi täydellistää. Palauttamalla ihanteellisen taiteilija suorittaa jumalanpalveluksensa. Löytämällä ihannemuodot hän antaa katsojalle tietoa ihannemaailmasta ja sen kauneudesta ja antaa aavistaa, että ihannemuodot ovat myös symboleja salaisuuksille, joita emme ole tutkineet, hän herättää kaipuun kaiken inhimillisen pyrkimyksen päämäärään – ihanteiden maailmaan – ja ymmärtämyksen sitä kohtaan.

⁹Taiteilija on näkijä. Taiteelle näky tai innoitus on välttämätön. Näyssä taiteilija näkee jokaiselle yksilölliselle ilmiölle yksilöllisen ihannemuodon. Jokainen kausaalimuoto on yksilöllinen. Innoituksessa taiteilija yhtäkkiä tietää miltä sen, jota hän on yrittänyt kuvata, tulee näyttää. Näky kuuluu mutoilevaan taiteeseen, innoitus kaikkeen taiteeseen. Näyn tai innoituksen välittää korkeampi emotionaalisuus (48:1-3), jonka täytyy siten olla aktivoitu. Alun pitäen ajoittainen ja välitön innoitus ilmestyy niin pian kuin taiteilija syventyy taiteen harjoittamiseen.

¹⁰Kulttuurikirjailijalla on tietoa todellisuudesta, elämästä ja korkeammalla tasolla olevista ihmisistä. Neron kuvitellut henkilöhahmot ovat todempia kuin historian kuvaamat, koska niiltä on riisuttu eksyttävän ulkokuoren epäolennaisuudet ja koska ne ilmentävät luonteenomaista, olennaista, yleisinhimillistä ja tyypillistä. Hän ei kirjallisuustohtoreiden tavoin yritä etsiä huonoita neroissa. Hän oivaltaa, että kuvaukset keskivertoihmisen arkipäiväisyyksistä ovat käsityötä, eivät taidetta. Voitettujen tasojen alapuolella ovat barbaaritasojen halpamaisuudet ja raakamaisuudet eivät kohota ja jalosta, vaan sen tekevät korkeampien tasojen oivallus ja ymmärtämys. Hän ei yritä herättää inhoa, halveksuntaa, paheksuntaa tai kateutta. Hän huomaa, että hänen tehtävänsä on opettaa ihmisiä arvostamaan hyvää, jaloa, kaunista. On kehityksen nopeuttamista tehdä elämän eläminen helpommaksi.

3.27 *Kulttuuriasteen oikeuskäsitys*

¹Kulttuuri on vapautta. Holhous on koko kulttuurihengelle vierasta, niin muodoin myös valtiollisille katsantotavoille. Kulttuuriasteen yksilöt ovat oppineet, että yhteiskuntajärjestelmä, joka on kaikissa suhteissa vapain, on paras, että jokainen yksilön ajatuksen-, sanan- ja toimintavapauteen, oma-aloitteisuuteen ja yritteliäisyyteen kohdistuva loukkaus ehkäisee kulttuurin kehitystä ja sen aineellisia edellytyksiä.

²Kansainvälisiä valtiomuodostumia syntyy kansoja yhteen liittämällä. Sodot, vallankumoukset, kansalliskiihko kuuluvat menneeseen. Tieto reinkarnaatiosta on osoittanut rotuvihan, uskontovihan, sukupuolivihan jne. mielettömyyden. Syntyyhän yksilö vuorotellen miehenä ja naisena, milloin ihonväriltään valkoisena, keltaisena, punaisena tai mustana, vuoroin buddhalaisena, juutalaisena, kristittynä tai musliimina, vuoroin ylimpään, vuoroin alimpaan yhteiskuntaluokkaan. Korjuun lain mukaan kiihkoilija syntyy (usein välittömästi) siihen rotuun, uskuntoon, kansaan jne., jota hän hellittämättä vihaa saadakseen tarpeellisia kokemuksia. Monissa inkarnaatioissa hän jatkaa vihaamalla vuoroin kaikkia rotuja, uskontoja, vastakkaista sukupuolta jne.

³Historiallisena aikana ei vielä yksikään kansa ole saavuttanut kulttuuriastetta. Yrityksiä on tehty, mutta kulttuurillinen parhaimmisto on ollut aina liian vähälukuinen päästäkseen oikeuksiinsa. Kulttuuriksi nimitetty on ollut läpivietyä, yhtenäistä tyyliä, tyypillinen sivilisaatioasteen ilmiö. Tyylin yliarvioiminen (myös kirjallisen) rappeutuu tarkoituksettomaksi erikoisuuden tavoitteluksi ja hienoilla, valikoiduilla epäolennaisuuksilla mässäilyksi. Kansan huomattavan vähemmistön on saavutettava kulttuuriaste, jotta yhteiskuntahenki eli ykseydenpyrkimys voisi päästä oikeuksiinsa. Vaikutusvaltaisen, johtavan yhteiskuntaluokan on nähtävä muiden yhteiskuntaluokkien palvelu tehtävänä, järjestettävä yhteiskunta niin, että ristiriidattomasta yhteiselämästä tulee itsestään selvä asia, eivätkä demagogit väärine uskotteluineen onnelasta voisi herättää vihan tyytymättömyyttä eloon. Laitokset ja lait vastaavat kansan määräävän osan saavuttamaa oikeuskäsitystä. Vasta siten saadaan mahdollisuudet toteuttaa tarkoituksenmukainen utopioiden kuvauksissa uneksitusta tulevaisuuden valtiosta.

⁴Yhteiskunnallisiin asemiin tai lakia säättävään kokoukseen eivät oikeuta oikeauskoisuus tai kaunopuheisuus vaan tieto, oivallus ja kyky. Oikeuksia vastaavat velvollisuudet. Kaikki saavat osuutensa kansantulosta kelpoisuutensa ja työpanoksensa mukaan. Kaikille taataan toimeentulolle ja koulutukselle tarpeellinen. Jokaista autetaan oikeaan asemaan yhteiskuntajärjestelmässä, koska epäsovivaa työtä pidetaan kansan arvokkaimpien varojen tuhlausena. Kaikki, jotka työskentelevät kulttuurin kohottamisen hyväksi, saavat valtioneulaketta. Kulttuuri saadaan vapauttamalla yksilöitä toimeentulohuolista ja antamalla heille tilaisuus omistaa kaikki voimansa tajunnankehitykselle ja palkattomalle kulttuurityölle. Kaikesta vetovoiman aloille ja ilmaisumuotoihin kuuluvasta tulee normi oikeaksi ja todenmukaiseksi katsotulle.

⁵Sivilisaatioasteella oikeuskäsitys sidotaan yleisesti ottaen asetuksiin sisällytettyihin oikeuskäsitteisiin. Vakiintunut tapa ja jo yleisesti sovelletut käytännöt sanelevat lainsäädännön ja vahvistavat (kiihkomielisyyden tai paniikin toimenpiteitä lukuun ottamatta), mitä yleiseen oikeuskäsitykseen on sisällytetty. Kulttuuriasteella ohjeet edistävät kulttuuria ja humanisuutta. Kiistat sovitaan ilman oikeusprosesseja. Oikeudenpäättöksiä pidetään viimeisenä hätäkeinona. Tuomarista tulee pikemminkin välittäjä, puolustaja, syyllisten auttaja. Valtiolliset toimenpiteet eivät aiheuta kenellekään tarpeetonta kärsimystä. Asianajajista tulee valtion palkkaamia ja he katsovat velvollisuudekseen auttaa, lohduttaa ja tukea oikeudenhakijoita samoin kuin monia muita apua tarvitsevia myös henkilökohtaisissa vaikeuksissa. Mitä korkeampi taso, sitä järkevämmät oikeuskäsitteet, sitä

tarkoituksenmukaisemmat ohjeet ja sitä suurempi näiden mahdollisuus saada yksilö kunnioittamaan lakia. Lain väistämättömyys oivalletaan ja sitä helpommin, jos vain muuttumattomat peruslait ovat olemassa ja väestöä lisäksi valistetaan ohjeilla ilman rangaistuksen uhkaa. Lait viittaavat yksilöiden tekoihin. Mutta kulttuuriasteen oikeuskäsitys tarkastaa vaikuttimet. Tarkoitus, ajatus, tunne ovat olennaisia. Moraalifiktionalistia mielivaltaisine tabuineen pidetään atavistisena ilmiönä.

⁶Kulttuuriyksilö vastustaa pahaa laillisilla keinoilla. Hän ei katsele passiivisena, kuinka mikä tahansa valta loukkaa vapautta ja oikeutta. Hän tietää, että kaikki ovat yhteisvastuussa vapauden loukkauksesta, että se, joka ei puolusta vapautta ja oikeutta omalta osaltaan, antaa vallan pahuudelle, että me kaikki olemme pahuuden vallassa, koska me kaikki olemme myötävaikuttaneet siihen ja sallimme pahuuden kaiken aikaa jatkuvan. Kaikki alkuperäiset oikeutemme olemme menettäneet omasta syystämme ja voimme voittaa ne takaisin vain omilla toimenpiteillämme.

⁷Kulttuuriasteella ihmistä pidetään kaikkea muuta tärkeämpänä. Se, mitä sivilisaatioasteella pidettiin tavoittelemisen arvoisena (valta, rikkaus, arvonimet) on menettänyt houkutusvoimansa sen jälkeen, kun elämäntieto on osoittanut näihin liittyvän, lisääntyneen vastuun. Yksilö ei enää käsitä elämäntehtäväkseen yhteiskunnallisen uran luomista, kyynänpäiden käyttelyä, toisten tieltä työntämistä, vaan ottaa huomioon vahvemman "oikeuden" avustaa ja auttaa heikompaa.

⁸Humaanisuudesta on tullut kulttuuriasteen yleinen ihanne.

3.28 HUMANITEETTIASTE

¹Humaniteettiasteen edellytys on kahden korkeimman emotionaalisen tajunnan (48:2,3) aktivoiminen. Tämä ei tarkoita, että molekyyli-lajien kaikki kerrokset aktivoituvat täysin. Elävöittävien kosmisten värähtelyjen puutteesta johtuen yhä vieläkin on kerroksia, jotka jäävät inaktiivisiksi siihen saakka, kunnes toisminä ryhtyy työhön automatisoidakseen täysin emotionaali-, ja mentaaliverhon ja siten alimman triadin. Ennen kuin kaikki tähän kuuluvat ongelmat on ratkaistu toisminä ei voi tulla toimeen ilman ensitriadia eikä se myöskään ole täysivaltainen alemmissa maailmoissa.

²Niin kuin sivilisaatioaste tuo mukanaan barbaariasteen emotionaalisuuden älyllistymisen, tuo humaniteettiaste mukanaan kulttuuriasteen emotionaalisuuden älyllistymisen. Älyllistyminen merkitsee, että älyköyhä tunne tulee yhä järkevämmäksi ja muuttuu vähitellen mielikuvitukseksi tai korvautuu sillä, ja mielikuvituksen korvaavat vuorostaan selkeät ideat. Älyllistyminen tapahtuu samaan aikaan kun mentaalitajunta tulee itseaktiiviseksi ja mentaaliverho vapautuu riippuvuudestaan emotionaaliverhoon ja yhteenpunoutuneisuudesta siihen. Prosessi alkaa viidennen mentaalisen molekyyli-lajin (47:5) aktivoinnilla. Kun tämän aineen korkeammat kerrokset aktivoituvat, myös mentaaliverho voi auttaa kausaaliverhon aktivoimisessa. Sitä ennen mentaalisen tajunnan myötävaikutus tähän on rajoittunut heikkoihin impulsseihin persoonallisuuden elämän loppuvaiheessa mentaalimaailmassa, jolloin elämäkokemus on sublimoitunut kausaali-ideoiksi, jotka kausaalitajunta on voinut sisällyttää. Nykyinen kaksitahoinen vaikutus tekee kausaalitajunnan pian itseaktiiviseksi. Eräs seuraus tästä on, että kausaali-ideat ovat yhä helpommin mentaalitajunnan, inspiraatio ja näky emotionaalitajunnan käytettävissä.

³Jos korkeampaa emotionaalisuutta kehitetään viljelemällä pelkästään antaumuksen hellittämätöntä kaipuuta, pyrkimystä sulautua essentiaaliseen ykseyteen, laiminlyödään mentaalisuuden aktivoiminen. Mystikko jää mentaalisesti kehittymättömäksi. Tästä johtuu useimpien mystikoiden lapsenomaisuuden, älyllisen avuttomuuden piirre. He vaikuttavat kehittymättömiltä ja aina ylimielinen tietämättömyys arvioikin heidät täysin väärin. Mutta yrityksissään onnistunut mystikko on kehittänyt ymmärtämyksen, joka ei tarvitse käsittämistä

ja joka elämän suhteen on suurinta mentaalista neroa verrattomasti ylivoimaisempi. Ylempi jää alemmalle “esoteeriseksi”. Ymmärtämys edellyttää osaksi tarpeellisen tajunnanalueen aktivoimista, osaksi niin laadullisesti kuin määrällisesti vastaavaa piilevää kokemusta. Jos ymmärtämystä ei ole on väärinymmärtämisen vaara aina olemassa, myös niiden osalta, jotka ovat selvästi käsittäneet.

⁴Barbaari- ja sivilisaatioasteet ovat tietämättömyyden, fiktioiden, subjektivismien asteita. Luonnontutkimuksen myötä taju alkoi saada yliotteen mielivaltaisesta järjestä. Ja siten rakentuu kulttuurin perusta. Humaniteettiasteella aktivoituvat kaksi korkeinta mentaalista tajuntaa (47:4,5), jotka sivilisaatioasteella ovat kuuluneet ylitajuntaan. Siten ihmisellä alkaa ansaita nimityksen järkiolento. Piilevä tuhansien inkarnaatioiden aikana hankittu elämäkokemus pääsee vähitellen oikeuksiinsa. Korkeampi mentaalinen ajattelu (47:5) hankitaan osaksi tutkimalla, osaksi ylitajuntaa meditatiivisesti aktivoimalla. Tutkimus, joka toteaa aineellisen todellisuuden tosiasioita ja lakeja sekä laatii selviöitä ja peruslauseita, kehittää todellisuudentajua ja siten kykyä nähdä selvemmin alemman mentaalisen tajunnan fiktiivisyys.

⁵Humaniteettiasteella kausaalitajunta systematisoi vastaanottamiaan ideoita orientoituaakseen subjektiivisesti ja tutkii objektiivisesti näiden kausaalisuutta. Tämän orientoitumisprosessin aikana kausaaliolennolla on vähän aikaa persoonallisuudelle, jollei sen ongelmilla ole merkitystä todellisuustiedolle. Korkeimman mentaalisen tajunnan (“mentaali-intuition”, 47:4) aktivoitumisesta seuraa molemminpuolinen vaikutus. Mentaalinen tuo kausaaliseen muokkaamiaan kokemuksia, ja kausaalisen ideat konkretisoituvat mentaali-ideoiksi.

⁶Humaniteetikansat toteutuvat, kun yksilöt ovat palvelijoita eikä kukaan tunne itseään herraksi. Kun kaikki palvelevat jotakin korkeampaa, jotakin itseään ylempää, jotakin useammille, monille, kaikille yhteisesti, jokainen niin pitkälle kuin näkee ja kykenee, saadaan se yhteiselämän sopusointu, jota nimitetään humaniteetiksi. Yksilö tietää olevansa yhteiskuntaa varten ja yhteiskunta yksilöä varten. Yhteiskuntamuodot ovat tarkoituksenmukaisia, lainsäädäntä ymmärtäväinen, lainsovellutus hyvän tahdon ja auttamisen toiveen sanelema. Kenenkään ei tarvitse puolustaa oikeuttaan virkavaltaa vastaan. Yksilön oikeuksista huolehtiminen on itsestään selvä virkavelvollisuus.

⁷Veljeyden aate, joka sivilisaatioasteella on kaunis puhetapa, tulee itsestään selväksi ja toteutuu. Veljeys, joka rajoittuu rotuun, uskontoon, sukupuoleen jne. on vailla universaalisuutta ja kuuluu itsekkyyden itsepetoksiin. Ihmiskunta on ykseys, mikä osoittautuu kaikkien vastuussa kaikista. Humanisti on aina käynyt lakkaamatonta taistelua koskaan toteutumattomien aatteiden puolesta, aatteiden kuten ihmisarvo, suvaitsevaisuus, oikeus itsehankittuun käsitykseen. Hän tietää, että aito uskonto on tunteen tie ykseyteen, niin kuin todellinen humanismi on järjen tie samaan päämäärään. Hän tekee voitavansa antaakseen ihmiskunnalle kaikista dogmeista vapautetun, tieteellisesti hyväksyttävän maailman- ja elämäkatsomuksen. Mutta hän tietää myös, että vallitsevat fiktiojärjestelmät voivat muuttua vain vähitellen. Vielä vaikeampaa on tietenkin voittaa peitetyn vihan kaikki ilmaisut. Humanistin suvaitsevaisuus ei ole välinpitämättömyyttä. Hän ei suinkaan toivo, että toiset jakaisivat hänen käsityksensä. Mitä korkeampi taso, mitä suurempi täsmällinen tieto, sitä suuremmat ovat erot omalaadun subjektiivisissa ilmaisutavoissa. Hän auttaa jokaista itseään omaksumaan oman käsityksensä ja näkemään kaiken, mikä hänen omassa tavassaan kuuluu yksinomaan subjektiivisuuteen. Hän tietää, että ihanteet eivät sovi yhteen ulkoisen tai sisäisen pakon kanssa. Jaloja tunteita, ajatuksia, ominaisuuksia tavoitellaan ykseyden saavuttamisen keinoina. Hän tietää, että jos itsekkäät vaikuttimet myötävaikuttavat, seurauksena on moralismi ja häntä itseään pettävä ulkokultaisuus.

⁸Mitä lähemmäs idealitaattia astetta yksilö pääsee, sitä voimakkaammin ihanteet yksilöön vaikuttavat osoittautuen välttämättömiksi kehitystekijöiksi. “Ideat hallitsevat maailmaa.”

Tämä Platonin lause on esoteerinen selviö. Humaniteettiasteella humaniset ideat ovat täysivaltaisia. Oikeudesta tulee hallitseva voima. Yhä selvemmin koko inhimillinen kehitys osoittautuu vaistomaiseksi pyrkimykseksi kohti vapautta ja ykseyttä.

3.29 IDEALITEETTIASTE

¹Ensimmäinen kausaalitajunta on alun pitäen passiivinen. Se aktivoituu vähitellen siinä määrin kuin yksilön persoonallisuus kulttuuri- ja humaniteettiasteilla aktivoi kolmen korkeimman emotionaalisen (48:1-3) ja kahden korkeimman mentaalisen (47:4,5) molekyyllilajin tajuntaa. Sitä mukaa kun alemmat verhot automatisoituvat, minä voi keskittää itsensä lähinnä korkeampaan verhoon, kunnes se lopulta astuu kausaaliverhon keskimmäiseen keskukseen ja tulee siten täydellistyneeksi kausaaliminäksi, jolla on tietoa ainelaeista ja tajunnanlaeista ja kyky soveltaa näitä lakeja. Kausaalitajunnalle tapahtumainkulun syiden ja vaikutusten väliset yhteydet ihmisen viidessä maailmassa ovat täysin selvitettyjä. Kausaali-ideat ilmentävät väärentämättä näitä todellisuuksia.

²Kehittymättömänä kausaaliolehtona tuleva ihminen on "epätäydellinen". Täydellisenä kausaaliminänä ihminen on aina pettymys moralisteille, koska hän selkeästi oivaltaa moraalifiktionalismin illusiivisuuden ja itsepetollisuuden. Hän tietää, että ihmisiä ei paranneta jankuttamalla heille moraaliala ja lausumalla moraalisen vihan tuomioita, vaan yksinomaan rakastamalla esiin hyvä, että moralisti moraalillaan ehkäisee tarkoitusta, jota hän uskoo edistävänsä. Hän ei myöskään todista itsestään ihmiskunnalle, joka on tietämätön kaikesta korkeammasta todellisuudesta. Se herättäisi vain tietämättömien iva, uteliainen tunkeilevuuden, sensaationhaluisten kyltymättömän vaatimuksen saada lisää sensaatioita. Vasta sitten kun ihmiskunta on saavuttanut kulttuuriasteen, voittanut vihan, oppinut arvostamaan elämää ja kunnioittamaan tuntematonta, se voi itseään vahingoittamatta seurustella jalosten olentojen kanssa.

³Idealiteettiasteella ihanteet ovat todellisuuksia. Vasta siellä tietää, että ihanteet ovat tajunnankehityksen merkityksellisimpiä tekijöitä. Sitä ennen niiden valtaa, niiden tehtävää, niiden tarpeellisuutta ei ymmärretä. Vasta sitten kun ihanne ja todellisuus yhtenevät, on toteutettu ykseys ja vapaus, joka on laki, kaikki itsen toteuttamisen lain mukaan. Me olemme kaikki matkalla kohti ihanteiden maailmaa ja tulemme kerran ottamaan sen hallintaamme. Siinä yhteydessä ei merkitse paljoakaan, jos tämä maailma sivilisaatioasteella näyttää kohtuuttomalta, epäkäytännölliseltä fiktiolta, kulttuuriasteella saavuttamattomalta ihanteelta, humaniteettiasteella vielä kaukaiselta. Ylitajuntamme johtaa meitä askel askeleelta tätä päämäärää kohti siinä määrin kuin siitä tulee persoonallisuuttamme ohjaava vaisto.

⁴Kausaaliminä antaa kaikille olennoille vapauden, oivaltaa omalaadun merkityksen kollektiiville, havaitsee erilaisuuksien sopusoinnun. Tietämättömyys tavoittelee yhdensuuntaistumista, samantapaista käsitystä ja asennoitumista.

⁵Monadi, joka verho verholta on involvoitunut yhä karkeampaan aineeseen, pyrkii takaisin alkukotiinsa ja jättää verhon toisensa jälkeen samassa määrin kuin se hankkii aktiivista, objektiivista itsetietoisuutta yhä korkeammassa maailmoissa ja omaksuen tietoa laeista oppii hallitsemaan jokaisen verhon sen omassa ainemaailmassa. Tämä vapautuminen on yhä läheisempää yhteyttä kaiken elämän kanssa yhä suuremmassa laajuudessa, tämän elämän, jonka vapaus entisestään kasvaa, mitä enemmän monadin oma minätajunta laajenee sulkemaan sisäänsä yhä suuremman minän. Syleillessään koko universumia se on lopullisesti vapautunut.

3.30 YKSEYSASTE

¹Ykseysasteen minä saavuttaa hankkimalla essentiaalitajunnan. Ykseysaste ei kuulu tämän elämäkatsomuksen puitteisiin, koska se rajoittuu ensiminän, heräävän ihmisen tajunnanalueille. On tarkoituksellista esittää vielä korkeampia, käsittämättömiä näköaloja sivilisaatioasteella olevalle ihmiskunnalle, jolle kulttuuriaste – ainakin sen useimmille jäsenille – on kaukaiseen tulevaisuuteen kuuluva korkein saavutettavissa oleva aste nykyisellä emotionaaliaionilla. Mutta jotkut vallitsevat harhakuvitelmat vaativat oikaisua. Gnoosis, gnostiikan tieto, on korvattu fiktiolla. Ilman esoteriikkaa on täydellisen mahdotonta ymmärtää niitä todellisuuksia, jotka ovat pohjana evankeliumien yleisesti katsoen symbolisille tarinoille.

²Ikivanhan viisauden mukaan on enemmän kuin arveluttavaa antaa tietoa niille, jotka joko väärinkäyttävät tai väärintulkitsevat sen, ja julistaa aivan liian korkeita ihanteita vihanasteella oleville, jotka halveksivat kaikkea, mitä he eivät käsitä ja tekevät pilkkaa kaikesta mitä he eivät ymmärrä, asenne, jolla on seurauksensa korjuun lain mukaan.

³Essentiaalinen tajunta on niille, jotka ovat kypsiä häikäilemättömän rehelliseen itsekieltämykseen, joilla ei ole omakohtaisia toiveita, mutta joiden ainoana toiveena on uhrata kaikki kaiken yhdistämiseksi. Essentiaaliminä on yhtä kaikkia alempia maailmoja ympäröivän essentiaalisen kokonaisminän kanssa. Tämän tilan saavuttaminen on “pelastus” (pahasta eli alemmasta) ja “sovitus” (kaiken elämän kanssa). On selvää, että minä, joka ei tahdo elää tälle ykseydelle yksinomaan kaikkia ja kaikkea palvellakseen, vaan jolla on omia pyyteitä, toiveita ja tarpeita, sulkee edelleen pois itsensä tästä ykseydestä. Epäsointuinen, atonaalisesti meluava sivilisaatioyksilö vaikuttaisi kakofonialta tässä ikuisen sopusoinnun maailmassa.

⁴Essentiaalisuus on vapautta ja ykseyttä. Se vierastaa vaatimuksia, pyyteitä, pakkoa, kaikkea, mikä tahtoo määrätä ja hallita, loukata ja rajoittaa. Sellaisia taipumuksia omaavat persoonallisuudet tarvitsevat sivilisaatioasteen kokemuksia. Essentiaalisuus on vetovoimaa mutta kokonaan toisenlaista kuin emotionaalinen vetovoima. Emotionaalisuus sisältää aina jonkinlaista itsekkyyttä, kuten halua omistaa. Korkeammalle emotionaalisuudelle gnostikko antoi nimen eros (caritas), essentiaalisuudelle agape. Nimityksiä ymmärtämättä kristinusko on kuten tavallisesti varustanut ne omalla patenttileimallaan.

⁵Essentiaalisuuden vetovoima tahtoo vain antaa, auttaa, palvella yhdistääkseen kaiken ykseydeksi. Omalle osalleen se ei voi pyytää mitään, sillä se omistaa kaiken omistamisen arvoisen. Se voi vain lahjoittaa ehtymättömästi runsaudestaan. Jalostuneen persoonallisuuden tavoin se ei sano: kaiken ymmärtäminen on kaiken anteeksi antamista. Sillä se on voittanut ne illuusiot, joille anteeksiannon käsitteellä on merkitystä. Kaikkiin vihan värähtelyihin se vastaa sellaisilla värähtelyillä, että jos vihaaja voisi ottaa ne vastaanottimeensa, hän kohoaisi onnen sfääriin, jossa viha olisi mahdotonta. Ne ovat hänen vastaanottokykynsä yläpuolella. Kun minästä on tullut essentiaaliminä, se on tullut yhdeksi elämän kanssa, astunut siihen tilaan, jota gnostinen symboliikka nimitti “Christokseksi”.

ITSEN LAKI ELI ITSETOTEUTUKSEN LAKI

3.31 ITSETOTEUTUS

¹Itsen laki eli itsetoteutuksen laki koskee kaikkea elämää alimmasta ylimpään, yksilöä ja yhteisöä. Itsetoteutus on sitä, että yksilö aktualistaa sen, mitä hän potentiaalisesti on. Jokainen atomi on potentiaalinen jumala tullen kerran aktuaaliseksi jumalaksi. Suuressa manifestaatioprosessissa monadi hankkii vähitellen kaiken: omalaatunsa, vapautensa ja jumalallisuutensa omalaatua kehittämällä.

²Laki sanoo, että yksilön kehitys on hänen oma asiansa, että vain yksilö voi kehittää itseään. Jokainen kehittyy kokemuksesta, yksilöllisiä elämyksiä itsenäisesti muokaten. Yksilöstä itsestään riippuu, milloin, kuinka ja missä määrin hän haluaa kehittyä. Ehdottoman varman oivalluksen ja ymmärryksen yksilö hankkii vain oman kokemuksen kautta. Yksilön lahjaksi saama katoaa uudelleen, mikäli jo olemassa oleva ymmärtämys ei voi omalla työllä sisällyttää sitä yleiseen elämäkokemusten varastoon.

³Itsetoteutuksen tie on vaivalloisen työn tie tietämättömyydestä kaikkitietävyyteen, kyvyttömyydestä ja voimattomuudesta kaikkivaltaan, epävapaudesta vapauteen. Tie totuuteen on oman elämäkokemuksen tie eletyn todellisuuden halki. Jokainen tien askel on yksilön itsensä kuljettava. Kukaan muu ei voi sitä hänelle kulkea.

⁴Jokainen uskoo hypoteeseihinsa, rakentaa omat teoriansa. Kokemalla itse niiden fiktiivisyyden yksilö löytää tiensä. Harhailu on tarpeellinen osa etsintää ja löytämistä. Jokainen kehitystaso merkitsee uusia elämänongelmia, jotka on ratkaistava omin neuvoin. Virheellisesti ratkaistut, ratkaisemattomat tai toisen (vaikka avataaroen) avulla ratkaistut ongelmat ilmenevät uudelleen, kunnes omalaadun ratkaisu on lopullinen. Vain omalaatu löytää sen, mikä ongelmassa on yksilölle tarkoituksenmukaista. Tietenkään tämä ei koskaan saa estää älyllistä rikastumista eri elämäkokemuksista ja erilaisten katsantotapojen vaihdosta. Mutta mielipiteen pakottaminen on hyödytöntä tai vahingollista. Yksilön elämäntotuuudet ovat hänen omalaadulleen tai hänen tasollaan hänelle itsestään selviä. On helppo opettaa ihmiset käsittämään liian korkeita ihanteita ja harjaannuttaa heidät tiettyyn käyttäytymismalliin. Mutta itse olemus ei siten muutu. Opittu, jonka käsittää, mutta jonka ymmärtämiseksi ei ole elämäkokemusta, jää olemukselle vieraaksi ja usein elämäkielteiseksi alitajuntaan. Siitä tulee myös helposti näennäisyyden itsepetosta tai tietoista teeskentelyä, tavallisesti molempia. Hienostunut itsekkyyks on äärimmäisen subtiilia, kykenee todellisiin uhrauksiin, suurenmoisiin eleisiin, ja itseanalyysin on mahdotonta erottaa sitä altruismista. Ulkoisella pakolla voi olla muita haitallisia vaikutuksia. Joka mukavan sopeutumisen hyväksi luopuu omalaadustaan ja myöntyy epäoikeutettuihin loukkauksiin, vaikeuttaa itsetoteutustaan.

⁵Itsetoteutus etenee asteittain. Jokaisen korkeamman tason myötä kasvaa mahdollisuus havaita hienompia värähtelyjä, yksilö vapautuu siihen saakka vallinneista fiktioista ja illuusioista, seuraa hyväksytyn arvion uudelleenarviointi, minä hankkii vahvemman todellisuudentajun ja elämänvaiston, tarpeellisia ominaisuuksia ja kykyjä.

⁶Itsetoteutuksen ensimmäiset asteet ovat hitaita prosesseja. Vie aikaa, ennen kuin minä on hankkinut sen yleisen elämäkokemusten varaston, joka on edellytys alkavalle oivallukselle ja ymmärtämykselle. Alemmat asteet ovat yleisesti katsoen tietämättömyyden ja kyvyttömyyden asteita. Itsetoteutus ei tee hyppyjä. Omalaadun muutos vaatii perusteellisia kokemuksia. Sitä vastoin persoonallisuus voi osoittaa selviä muutoksia joko parempaan tai huonompaan. Ylivoimaisista vaikutuksista se voi murtua. Huono korjuu on voinut ehkäistä todellisen tason aikaisempaa saavuttamista. Kehitysvauhti riippuu omalaadusta ja sen taipumuksesta sekä kehitysasteesta. Määrätietoisuuden kärjistyminen, joka mahdollistaa pikaisen etenemisen, on harvinainen ennen kuin minä on onnistunut saavuttamaan yhteyden

todellisuutta käsittävään ja ymmärtävään kausaalitajuntaan. Kun päämäärä häämöttää, minä yrittää saavuttaa sen ja vauhti kasvaa siten hellittämättömällä voimalla.

⁷Itsetoteutus on niiden ihanteiden toteuttamista, joita yksilö on alkanut ymmärtää, se on palvelevaa elämänasennetta, emotionaalisuuden jalostamista ja mentaalisuuden kehittämistä sekä pyrkimystä ykseyteen. Voitettuaan lopullisesti todellisuustiedon ja elämänymmärtämyksen yksilö kykenee soveltamaan elämänlakeja kitkattomasti.

⁸Persoonallisuuden täydellisyys on ensiminän kausaaliolento. Ensiminän täydellisyys on toisminä. Toisminän täydellisyys on kolmasminä. Jumalantäydellisyyttä kolmasminä voi tavoitella, kun hän on aktuaalistanut jumalallisuutensa. Täydellinen tai erheetön ihmisen viidessä maailmassa on vain toisminä. Ensiminä voi varsin hyvin tehdä virheitä. Ja persoonallisuus on aina vaarassa tehdä mitä kohtalokkaimpia elämän tyhmyyksiä. Täydellisyyden voi määritellä myös korkeimpana mahdollisena värähtelykykyinä emotionaali-, mentaali- ja kausaaliverhoissa.

3.32 *Itseluottamus*

¹Itseluottamus on elämänymmärtämystä; sen tosiasian oivaltamista ja ymmärtämistä, että olemassaoloa ja kaikkea elämää ohjaavat järkähtämättömät lait, jotka tekevät minkä tahansa jumalallisen mielivallan mahdolliseksi.

²Itseluottamus on luottamista vapauden, ykseyden ja itsetoteutuksen elämänlakeihin, sitä, että oivaltaa ja ymmärtää yksilön potentiaalisen jumalallisuuden, luovuttamaton oikeuden vapauteen ja kaiken elämän häviämättömän ykseyden.

³Itseluottamus on luottamusta yksilön tiedostamattomaan kaiken valon, kaiken johdatuksen lähteenä. Kaikki elämän voimat ovat yksilön käytettävissä. Yksilön asia on löytää ne tavat, joilla hän nämä ehtymättömät voimat voi hyödyntää.

⁴Itseluottamus on kehityksen ensisijaisin tekijä, itsemääräävyyden ja itsetoteutuksen perusta, edellytys kärjistyneelle määrätietoisuudelle, joka merkitsee vankkumatonta sisukkuutta ja tehokkuutta pyrkimyksessä kohti päämäärää.

⁵Itseluottamus ei ole mitään, minkä muutta mutkitta omaksuu. Piilevänä, aiemmin hankittuna ominaisuutena se ilmenee harkitsemattomana välittömyytenä ja luontevuutena. Jos se ei ole synnynnäinen, se on hankittava oivaltamalla, herätettävä tahdon asiaksi ajatuksen ja tunteen kautta.

⁶Itseluottamuksella ei ole mitään yhteistä elämäntietämättömyyden omahyväisyyden, itseriittoisen röyhkeyden ja ylimielisyyden kanssa.

⁷Itseluottamus on riippumaton menestyksestä tai tappiosta, illuusioista, jotka särkyvät koettelemuksessa, ihmisten antamasta kiitoksesta ja moitteesta tai omasta puutteellisesta kyvystä.

⁸Itseluottamus on rohkeutta (fyysistä, emotionaalista, mentaalista). Se uskaltaa olla oma itsensä, yksinkertainen, teeskentelemätön, välitön, uskaltaa ajatella, tuntea, toimia, uskaltaa olla tietämätön, uskaltaa epäillä, uskaltaa puolustaa vapautta ja oikeutta.

⁹Itseluottamus osoittautuu siinä, että yksilö on vapaa aina lamauttavasta pelosta vihaista, oikullista jumalaa, kohtalon lakia, huonoa satoa, ihmisiä kohtaan; vapaa erehdysten, petetyksi tulemisen, jalojen mieleenjohtumien seuraamisen pelosta; vapaa kaikkien vihamielisten ulkoisten ja sisäisten voimien pelosta.

¹⁰Itseluottamusta ehkäisevät kaikki elämänkielteiset ja itseä lamauttavat dogmit.

¹¹On valhe, että ihminen on parantumattoman paha ja ilman jumalallisen mielivaltaisuuden armoa ikuisesti kadotettu. On saatanallista selittää yksilö parantumattoman turmeltuneeksi ja asettaa sitten täydellisyyden vaatimus. On saatanallista riistää yksilöltä hänen itseluottamuksensa omaan potentiaaliseen jumaluuteen. Kaikki yksilöä masentavat, heikentävät, lamauttavat fiktiot, kaikki itsekieltäymykseen, alistuneisuuteen, epätoivoon,

elämäntuskaan johtavat fiktiot ovat saatanallisia. On saatanallista juurruttaa vihastuneen (pahan, kaunaisen), oikullisen, tuomitsevan, vanhurskaan jumalan pelko. On saatanallista juurruttaa häpeän, synnin ja syyllisyyden fiktiot.

¹²Kaikki elämä kehittyi. Kaikki elämä on kehityksen asteikolla, joka johtaa tietämättömyydestä ja kyvyttömyydestä kaikkietävyteen ja kaikkivaltiuteen. Jokaisella kehitystasolla yksilö on suhteellisen täydellinen suhteessa kaikkeen alempaan ja suhteellisen epätäydellinen suhteessa kaikkeen ylempään. Yksilöllä on hänen tasolleen kuuluvat epätäydellisyydet. Tuomitseminen on ihmisen moittimista siitä, että hän on sillä tasolla, jolla hän on, ettei hän ole päässyt ylemmäs, ettei hän ole hankkinut puuttuvia ominaisuuksia. Kaikenlainen vertailu toisiin yksilöihin, ylempiin tai alempiin on todiste elämäntietämättömyydestä, on epäoikeutettua ja väärin. Yksilö on alakynnessä kaikkiin korkeammilla tasoilla oleviin verrattuna, tasoilla, jotka hän aikanaan saavuttaa. Vain elämänsokealla vihalla on alemmuuden, kateuden tai ylemmyyden tunteita. Oman rajoittuneisuuden oivaltaminen on merkki kasvaneesta oivalluksesta ja ymmärtämyksestä. Kukaan oikeaa haluava ei ole väärällä tiellä.

3.33 Itsemääräävyys

¹Itsemääräävyys on varmuutta siitä, mitä on itse kokenut ja tutkinut. Itsemääräävyys on joko tietoa tai kriittistä olettamista. Usko ei ole itsemääräävyyttä. Täysi itsemääräävyys edellyttää täydellistä tietoa ihmisen viidestä aine- ja tajuntamaailmasta.

²Yksilöllä joko on tai ei ole tietoa todellisuudesta. Tietäminen ei ole tietoa. Tietämiseen eivät kuulu vain tosiasiat vaan myös hypoteesit ja teoriat sellaisena sekoituksena, että jopa asiantuntijoiden on usein vaikea erottaa tosiasiat fiktioista (olettamuksista, teorioista). Tietävä on joko kriittinen tai epäkriittinen. Käsittävä voi olla kuinka epäkriittinen tahansa, sillä yksinomaan käsittäminen ei riitä erottamaan tosiasioita fiktioista. Uskova on vuorevarma ja sallii tunteen absolutoida, mitä hän toivoo uskovansa. Hän uskoo fiktioihin ja puolustaa niitä "todisteilla". Hän voi hyväksyä melkeinpä mitkä näennäiset tosiasiat hyvänsä, varsinkin historialliset.

³Kriitikko lähtee siitä, että olemme tutkineet vain murto-osan todellisuudesta. Hän tietää, että kaikki tieto on osatietoa. Hän välttää kaikkea absolutointia. Hän hyväksyy vain sen, mikä on lopullisesti tutkittu, jolloin uudet tosiasiat ovat mahdottomia. Se merkitsee käytännössä, että hän tyytyy olettamukseen toistaiseksi (hypoteesiin). Valinnassa epäilyn ja uskon välillä kriitikko jää sitten epäilijäksi. Hänelle usko on tietämättömyyden merkki. Kriitikko on itsekriittinen, sillä hän on selvästi tietoinen fiktiivisyyden ja illusiivisuuden suggestiivisesta voimasta.

⁴Mitä enemmän yksilön äly kehittyi mahdollistaen hänelle tietämisen ja kokemuksen tehokkaan muokkauksen, sitä vähemmän hän uskoo ja sitä kriittisempi hänestä tulee. Yksilöllinen muokkaus on tärkeä sille, joka tahtoo kehittyä. Oma tutkimus vapauttaa epäitsenäisyydestä. Perusteellinen tutkimus selvittää tietämisen riittämättömyyden.

⁵Itsemääräävyys edellyttää tietoa todellisuudesta, kriittistä tutkimusta siitä, mitä tiedetään ja mitä ei tiedetä, mikä on tietoa, olettamusta tai uskoa. Aika ajoin on omien mielipiteiden todellisuusarvon yleinen inventointi tarpeen. Ikään kuin huomaamatta fiktioita pujahtaa usein alitajuntaan. Mitä ankarammin menetellään tämän tarkistuksen yhteydessä, sitä useampia fiktioita karsiutuu pois ja sitä helpommin paljastuu uusien "totuuksien" fiktiivisyys. Tutkimus tekee selväksi vallitsevien katsomusten kyseenalaisuuden ja virheellisyyden. Perityt katsantotavat ovat suurimmalta osalta mielikuvituksen rakennelmia. Sivilisaatioyksilön mielipiteet ja arvostukset ovat sellaista laatua, että saa olla kiitollinen, jos tulee niistä riippumattomaksi. Yleinen mielipide ei ole mikään tiedon lähde. Puhe siitä, että "niin sanovat, niin tekevät kaikki" antaa painavan syyn kriittisesti tarkastaa, eikä pitäisi ajatella, tuntea, sanoa ja

tehdä toisin. Luonnontutkimus on ruvennut antamaan meille tietoa todellisuudesta. Mutta melkein kaikki on vielä tutkimatta.

⁶Itsetoteutuksen laki pakottaa yksilön itse etsimään, itse löytämään, itse toteuttamaan. Historia osoittaa, että etsintä paljolti muistuttaa harhailua. Yksilön on itse ratkaistava, mitä hän tahtoo olettaa tai epäillä. Hän on myös itse vastuussa oman järjen idiotisoinnista. Auktoriteetit saavat mielellään päteä siinä, mihin ne kykenevät. Mutta heihin ei saa koskaan vedota todisteena, he eivät saa koskaan olla esteenä omalle ajattelulle, eivätkä he koskaan saa olla loppuportaita. Vasta humaniteettiasteella itsemääräävyys tulee mahdolliseksi suuremmissa laajuudessa. Itsemääräävyys tekee meidät toisten mielipiteistä riippumattomiksi, mutta myös niitä suvaitseviksi.

⁷Ilman itseluottamusta ei ole rohkeutta itsenäiseen ajatteluun ja omaan arviointiin, rohkeutta vapauttaa ajatusta ja ennen kaikkea tunnetta perinteellisistä käsityksistä ja yleisen mielipiteen arvioinneista, rohkeutta tunnustaa omaa aina suurta tietämättömyyttä ja kyvyttömyyttä. Joka ei usko, sano ja tee niin kuin kaikki muut, saa pian koko maailman itseään vastaan. Yksilöiden vaatiessa elämänlakien antamaa oikeutta vapautteen ajaututaan sivilisaatioasteella alati jatkuvaan kamppailuun vapautta rajoittavia ja elämää ehkäiseviä voimia vastaan. Voi aivan hyvin väittää, että vapautta ei ole. Ulkoinen vapaus on illuusio yleisen suvaitsemattomuuden ja sovinnaisuustyrannian sekä ihmisten epäitsenäisyyden ja ylimielisyyden vuoksi.

⁸Filosofit elävät fiktiomaailmassa, jolle ei ole vastaavuutta todellisuudessa. Kokemus on ainoa tie tietoon ja ymmärtämykselle välttämätön. Se, mitä ei voi kokea, on fiktiota. Fiktiot ovat välttämättömiä mentaalisesti kehittymättömälle. Fiktioiden kautta yksilö oppii ajattelemaan eli hankkimaan mentaalisen aktiivisuuden kyvyn. Mutta ilman kokemusta hän ei opi "ajattelemaan oikein" tai yhdenmukaisesti todellisuuden kanssa. Kokonaisvaltaisen kokemuksen edellytys on taju (kyky tajuta todellisuutta objektiivisesti) ihmisen viidessä maailmassa. Järki (subjektiivinen tajunta) on tiedollisessa suhteessa vain korvike. Joka näkee, ei voi selittää sokealle, mitä pitää nähdä voidakseen tajuta. Hänen selityksensä pakostakin väärinymmärretään. Ja näkeminen on vain yksi tapa kokea. Joka on hankkinut essentiaalisen tajunnan kokee todellisuuden uudella tavalla, ei tarkkailemalla ulkoapäin vaan sisältäpäin siten, että tajunta samaistuu aineelliseen todellisuuteen. Hän ei tarvitse enää käsitteitä, koska hän voi silmänräpäyksessä kokea uudelleen kyseessä olevan todellisuuden. Hän vaikuttaa myös liikuttavan "yksinkertaiselta" fiktioiden rakentajana yrittäessään avuttomana turhaan selittää jopa suhteellisen yksinkertaisia asioita "fiktionalisteille", varsinkin jos hän on perehtymätön kansallisvoittoiseen fikcionalismiin.

3.34 Ykseydentaipumus

¹Itsehankitun omalaadun taipumus voi olla luoksevetävä tai poistyyöntävä. Luoksevetävä taipumus on vaistomaista ykseydentaipumusta. Poistyyöntävä taipumus on hajaannustaipumusta. Poistyyöntävälle omalaadulle kehitys kohti ykseyttä on taipumuksen muuntamista luoksevetäväksi. Tämä tapahtuu hankkimalla jaloja tunteita ja ominaisuuksia, antamalla mielikuvituksen puuhailuun kaiken ihanteiden maailmaan kuuluvan parissa: kaiken, mikä on hyvää, totta ja kaunista. Siten emotionaalisen värähtelykyvyn vastaanottaja ja lähettäjä kohoaa luoksevetävien värähtelyjen molekyylikerroksiin. Kehityksen kuluessa koko ihmiskunta saavuttaa lopulta kulttuuriasteen. Siten kollektiivi on sisäinen apu eikä este niin kuin alemmilla asteilla.

²Ykseydentaipumuksen omaksuminen on vaikeinta sille, joka vastakkaisen taipumuksen omatessaan tavoittelee jalostumista ymmärtämättömässä, itsekkäässä (vihamielisessä) ja moralisoivassa (moittivassa) ympäristössä. Arvonannon, ihailun, palvonnan, arvostuksen, kunnioituksen omaksuminen ei ole helppoa sille, joka on imenyt ajan hengen ja kirjallisuuden

ylenkatseen ja halveksunnan kaikkea korkeampaa kohtaan, mikä ilmenee yleisessä panettelussa, kaikkien vaikuttimien epäilyksenalaiseksi saattamisessa, kaiken suuruuden halventamisessa sekä elämäkerroissa kaikkien nerojen likaamisena. Ei ole helppo omaksua luottamusta ihmisiin, kun ajan henki yrittää osoittaa kaikkien ja kaiken epäluotettavuuden. Ei ole helppo omaksua välittömyyttä, avoimuutta ja vilpittömyyttä, kun ajan henki tuo mukanaan näiden ominaisuuksien väärinkäyttöä samanaikaisesti kun ne asetetaan naurunalaiseksi merkkeinä rajoittuneisuudesta ja yksinkertaisuudesta. Ei ole helppo omaksua jaloutta ja ylevämielisyyttä, kun ajan henki edistää kaikenlaisen pikkumaisuuden ja mauttomuuden omaksumista. Ei ole helppo omaksua ystävällisyyttä, kiintymystä, sydämellisyyttä kaikkia kohtaan, kun ajan henki on välinpitämätön, torjuva, epäystävällinen. Ei ole helppo omaksua tahdikkuutta, huomaavaisuutta, kärsivällisyyttä, kun ajan henki kannustaa tahdittomuuteen, tungettelevuuteen ja ylimielisyyteen. Ei ole helppo omaksua jaloja ominaisuuksia, kun ajan henki osoittaa ja suosii täysin päinvastaista taipumusta. Se ei ole helppoa eikä se käy ilman omaa menetelmällistä ja järjestelmällistä jalostumiseen tähtäävää työtä. Sitä työtä helpottaisi keskinäinen tuki samanmielisten muodostamissa yhteisöissä.

3.35 Ymmärtämyksen laki

¹Ymmärtämys on minän aktuaalistunut, piilevä tieto ja muokattu kokemus. Minä persoonallisuudessa on minä sen tilapäisessä rajoittuneisuudessa. Minällä on verrattoman paljon suurempi elämäkokemus kuin kausaalitajunnalla. Minä on läpikäynyt kaikki edelliset (involuution ja evoluution) luomakunnat. Mutta uuden persoonallisuuden elämykset aktuaalistavat vain murto-osan minän kaikkien involvoitumisien aikana hankkimista, sittemmin piilevistä tiedoista, ominaisuuksista ja kyvyistä. Sivilisaatioasteen yksilöiden kausaalitajunta uinuu yhä. Se herää hetkellisesti eloon persoonallisuuden hajoamisen lopussa, jolloin se vastaanottaa syntetisoituneita mentaali-ideoita, jos sellaisia on. Kerran itseaktiivisena kausaali-intuitio hankkii erehtymätöntä tietoa ihmisen viidestä maailmasta. Mutta se tieto kuuluu ylitajuntaan, kunnes monadi siirtyy kausaaliverhon sisimpään keskukseen.

²Eetteriverhon (korjuuverhon) laadusta riippuu, voiko ymmärtämys aktuaalistua tai ilmetä. Jos vastaavissa fyysisissä molekyylikerroksissa ei ole värähtelykykyä, jää ymmärtämys piileväksi. Jos esteitä ei ole, yksilö voi uudessa persoonallisuudessaan nopeasti saavuttaa vanhan kehitystasonsa.

³Ymmärtämyksen laki sanoo, että ymmärtämys, jonka minä on kerran omaksunut, ei koskaan katoa. Ymmärtämys on vaistomaista, automaattista ja silmänräpäyksellistä. Tietämättömyys sekoittaa ensimmäiseen elämukseen liittyvän välittömän tunnistamisen intuitioon. Ilman tarpeellisia uusia elämyksiä hankitut tiedot, ominaisuudet ja kyvyt jäävät piileviksi.

⁴Valvetajunta on elämysten, kokemusten ja tietoaaineksen kerääjä. Kaikki minän kerran hankkima on ymmärtämystä, taipumusta, kykyä uudessa persoonallisuudessa. Muistitieto, tietämys, jota ei ole muokattu ja syntetisoitu mentaali-ideoiksi, on yleisesti katsoen arvotonta. Mitä perusteellisemmin kokemukset muokataan, sitä selvempiä ovat ideat uudelleen muistannassa, sitä ilmeisemmät taipumukset. Suoritettu työ on tehty tulevaisuuden osalta.

⁵Yleisten kokemusten ja samankaltaisten elämysten vahva varasto on tarpeen, ennen kuin vaikutelmat voivat syntetisoida ideoiksi. Alkukantainen ihminen oppii äärimmäisen hitaasti kaikista kokemuksista. Tästä syystä tajunnankehitys on niin hidas prosessi barbaariasteella.

⁶Kaikissa inkarnaatioissaan ihmiset ovat omaksuneet kaikenlaisia fiktioita. Nämä he tunnistavat välittömästi ja kykenevät nopeasti omaksumaan kokonaisia fiktiojärjestelmiä ikään kuin nämä olisivat itsestään selviä. Jos sellainen on aiemmin hallinnut yksilöä, ottaa se

jälleennäkemisen yhteydessä vanhan valtansa luonnostaan lankeavan oikeudella. Monet ottavat tämän itsestäänselvyyden totuudentodisteena, jumalan innoituksena, intuition. Jos fiktiojärjestelmä sisäistyy uudelleen, siitä tulee todellinen este todellisuustajun kehittämiselle, todellisuuden ymmärtämiselle, mikä on tyypillistä filosofeille, teologeille ja juristeille.

⁷Väärinkäsitys syntyy, kun sanoille annetaan eri kokemussisältöjä, eri perspektiivejä, eriasteisia elämäkokemuksia, eriasteista oivallusta ja ymmärtämystä. Väärinymmärretyiksi tulevat ne, jotka eivät ota tätä huomioon toisten kanssa seurustellessaan. Absoluuttisesti katsoen mikään persoonallisuus ei voi ymmärtää toista, ainoastaan lähestyä ymmärtämystä. Helpoimmin ymmärtää samalla tasolla olevia, kaikista helpoimmin samaan klaaniin kuuluvia. Mutta takuuta ei ole, sillä jokaisen omalaatu on erilainen kuin kaikkien toisten. Essentiaalijatunta tuo mukanaan tajunnallisen ykseyden ja siten täyden ymmärtämyksen.

3.36 Ihmisen viat ja puutteet

¹Moraali on moralistien teorioita ja moralismi näiden soveltamista käytäntöön. Siten lienee sanottu olennaisin ja tarpeellisin moralistien käsityksen todellisuusarvosta. Ilman tietoa todellisuudesta, elämänlaeista, kehityksestä ja elämän päämäärän saavuttamisen menetelmästä saadaan sovinnaismoraali, mutta ei järkevää oikeuskäsitystä.

²Ihminen ei ole pohjimmiltaan paha olento. Barbaariasteella hän on alkeellinen, kehittymättömän järjen omaava emotionaalioolento, ollen emotionaalisen elementaalinsa aktiivisuuden (joka määräytyy ympäröivän maailman vaikutuksista: alempien emotionaaliaineiden värähtelyistä) avuton uhri. Ne eivät edistä hänen kehitystään. Hänen itsensä lähettämät värähtelyt eivät voi olla jalompia. Tuhansien inkarnaatioiden aikana ihminen on ollut ihmisen susi siinä vihan sodassa, joka edelleen raivoaa maapallollamme. Myös sivilisaatioasteella häntä hallitsee itsekäs, vihamielinen asennoituminen, jonka hän on kauan sitten omaksunut. Ei ole ihme, että ihminen on paha. Me kaikki yhdessä olemme siihen syyllisiä. Jokainen saa maksaa osuutensa ja se on huomattava. Nopein tapa hyvittää on pyrkiä ykseyteen.

³Tietämättömyydessään moralistit eivät aavista ilmeisten puutteiden ja vikojen merkitystä yksilölle mm. kehityksellisinä tekijöinä ja elämän auttajina. Puutteet tekevät selväksi tarpeellisen oivalluksen ja ymmärtämyksen poissaolon, vastakkaisten ansioiden, tasapainon ja kohtuuden tarpeen. Ne opettavat meitä oivaltamaan moraalin ja moralismin elämänvirheet ja löytämään meistä itsestämme sen, mitä itsepintaisesti haluamme nähdä vain toisissa. Sen, mitä moralistit mielellään kutsuvat vioiksi ja puutteiksi, ei tarvitse olla missään suhteessa ristiriidassa elämänlakien kanssa, vaan nämä voivat olla näennäisiä tai, aivan erityisesti, olemattomia puutteita.

⁴Me tarvitsemme uuden ihmistä koskevan perusnäkemys (moralistien juurruttaman elämäntieteisen sijaan), joka auttaa meitä katsomaan ansioihin vikojen ja puutteiden sijaan, auttaa meitä ottamaan yksilön sellaisena kuin hän on ja auttamaan häntä sillä tavalla hänen elämäkamppailussaan. Sillä "sydän tuntee oman katkeruutensa", vaikka ulkonäkö näyttääkin petteävän. Me emme auta moittimalla vaan hyvyytemme avoimella sylillä. Olemalla sitä mitä on, on ihminen (kaikkine itsestään selvine epätäydellisyyksineen) yhtä täydellinen kehitystasollaan kuin kallio meressä, lilja murmella ja eläin metsässä. Hänellä on nämä luomakunnat kehityksessä takanaan ja vaikka hän vielä onkin kaukana toisminän valtakunnasta, saavuttaa hän kerran tämän niin kuin kaikki muut elämän päämäärät potentiaalisen jumalallisuutensa luovuttamattomalla oikeudella.

⁵Kautta kaikkien eri luomakuntien yksilö on hankkinut lukemattomia ominaisuuksia ja kykyjä. Alemmat ovat edellytyksiä ylemmille ja korvautuvat vähitellen uusilla. Useimmille hänellä ei ole käyttöä jatkossa. Se, että monet edelleen toivottavat kyvyt eivät pääse oikeuksiinsa, voi johtua monista syistä. Yksilö ei tarvitse niitä tässä inkarnaatiossaan. Ne

voisivat olla esteenä suuntaamalla huomion tärkeämmästä toisaalle. Persoonallisuus on ehkä pakotettava erikoistumaan riittämättömästi kehittyneisiin tai puuttuviin kykyihin. Kyvyttömyys saattaa johtua myös huonosta korjuusta. Nämä piilevät kerran hankitut ominaisuudet voidaan nopeasti aktuaalistaa, jos ne vastaisuudessa ovat jatkokehitykselle tarpeellisia.

⁶Jokainen kehitystaso tuo mukanaan uusien ominaisuuksien tai kykyjen hankintaa. Ne voi asteittaa nolasta sataan prosenttiin, ensimmäisestä hapuilusta täydellisyyteen. Sataprocenttiset katoavat. Ne ovat täyttäneet tehtävänsä. Näihin kuuluvat kokemukset on hankittu ja sisällytetty elämänymmärrykseen.

⁷Jokaisella tasolla meillä on lukuisia ominaisuuksia, jotka kokemuksen kautta saavat tilaisuuden hitaasti kavuta sataprocenttisen asteikon. Kun ne ovat asteikossa alhaalla, kutsumme niitä puutteiksi, sillä niistä puuttuu täydellisyys. Nämä puutteet korjautuvat jatkokehityksen aikana.

⁸Puutteiden ei tarvitse johtua kehitystasosta, tälle kuuluvista fiktioista ja illuusioista tai puuttuvista positiivisista ominaisuuksista (kehittymättömistä tai lepotilassa olevista). Ne saattavat johtua omalaadusta tai hyveistä, joista (niin kuin moralisteilla) liioittelemalla on tullut paheita. Kun ne ilmiselvästi vahingoittavat yksilöä, johtuu tämä aina huonosta korjuusta.

⁹Vikoina voidaan pitää kaikkea, mikä kuuluu yksilön varsinaisen tason alapuolelle. Kaikki viat ovat huonoa korjuuta. Kaikki ilmiselvät viat ovat hyvin huonoa korjuuta. Olemme aiheuttaneet ne itsellemme tietoisesti erehtyen, emme tietämättämme erehtyen vielä tuntemattomien elämänlakien suhteen. Me olemme aiheuttaneet ne itsellemme ylimielisyydellä, tiedon ja vallan väärinkäytöllä, ykseyttä loukkaamalla. 99 prosenttia niistä johtuu toisten vikojen tuomitsemisesta tai korkeilla tasoilla olevien elämän jalojen yksilöiden epäilyksenalaiseksi saattamisesta. Juoruilemalla ja tuomitsemalla ehkäisemme yksilön pyrkimystä tulla paremmaksi.

¹⁰Viat ovat meille pakotettuja. Vain kokemus, usein pitkä ja katkera kokemus, voi opettaa yksilölle sen, mitä hänen on vastoin tahtoaan opittava. Kärsiessämme itse tuomitsemistamme vioista, opimme lopulta ymmärtämään, ettei ketään saa sulkea pois ykseydestä. Kaikista vioista näyttää tuomitseminen olevan vaikein parannettava.

¹¹Huonoon korjuuseen voi kuulua, että yksilön on mahdotonta oivaltaa omia vikojaan. Niitä on silloin vahvistettava, kunnes niistä lopulta tulee riittävän ilmeisiä.

¹²Yksilö voi olla suhteellisen hyvä, totuudellinen, oikeudenmukainen, suvaitsevainen, jalomielinen jne. loputtomiin. Hän voi samanaikaisesti olla suhteellisen paha, valheellinen, epäoikeudenmukainen, suvaitsematon, pikkumainen jne. loputtomiin. Yksi asia tiedetään varmuudella: hänen käsityksensä oikeasta ja väärästä, hyvästä ja pahasta kuuluvat hänen tasolleen ja kehittyvät taso tasolta.

¹³Sivilisaatioasteen ihminen on kokonaisuus kaikkea sitä ristiriitaista, mitä hän on perinyt, mitä kasvatus on häneen pakottanut, mitä hän on automaattisesti omaksunut tai itse oppinut. Yleisesti katsoen hän on "sattumalta" syntyneiden kompleksien kaottinen reaktiokeskus vastakkaisine tapoineen ajatella, tuntea, sanoa ja tehdä.

¹⁴Moralistit yrittävät luokitella ihmiset heidän vikojensa mukaan. Sillä vaikka onnistuttaisiinkin vakuuttamaan korkein älyllinen luokka moraalin ja moralismin vahingollisuudesta, tulee moralisteja aina olemaan niin kauan kuin maailmassa on vihaa. Sen tähden on kerran vielä korostettava, ettei ihmistä voi luokitella hänen vikojensa mukaan. Suurimpia vikoja voi esiintyä jopa humaniteettiasteella. Sillä ne ovat huonoa korjuuta. Eikä siltä voi kukaan välttyä.

3.37 *Persoonallisuuden arviointi*

¹Idealiteettiasteella ihminen on lopultakin kotona varsinaisessa maailmassaan, minä on kausaaliminänä vapaa persoonallisuuden aina suuresta rajoituksesta. Sitä ennen minä on sitä, mitä uusien inkarnaatioiden kokemukset ovat herättäneet henkiin. Persoonallisuuden arvioinnissa on otettava huomioon minän piilevät tiedot, ominaisuudet ja kyvyt, jotka voi nopeasti uusilla kokemuksilla elvyttää.

²Essentiaaliminä voi arvioida persoonallisuuden. Tämä nimittäin ei vaadi vain tietoa omalaadusta, kehitystasosta, edellisistä inkarnaatioista, viimeisen inkarnaation tarkoituksesta sekä mitatusta korjuusta, vaan myös tajunnallista yhteenkuuluvuutta.

³Psykoanalytikko voisi analysoida persoonallisuutta sata vuotta pääsemättä selvyyteen, koska minän ylitajunta jää saavuttamattomiin. Unientulkinnalla alitajunnasta esiin saatu saattaa olla mielenkiintoista, mutta sivuaa sittenkin vain tajuntameren pintakerrosta. Tajunta-analyysi eli karakterologia ei voi koskaan ulottua pitemmälle kuin tyyppien tuntemukseen ja yleisiin johtopäätöksiin. Se ei voi arvioida yksilön erikoislaatua. Analyysi on arveluttava yritys, josta erityisesti moralistien tulisi luopua, koska he ovat tietämättömiä, asialliseen arviointiin kykenemättömiä, kiihkomielisiä ja koska heiltä puuttuu mitä alkeellisin elämänymmärtämys. Myös systemaattikon yleistyksistä tulee helposti mielivaltaisia johtoja ja jakoja. Samoja ominaisuuksia voivat eri yksilöt hankkia täysin erilaisilla kokemuksilla. Edellisten inkarnaatioiden tutkiminen on väistämätöntä. Pinnallisuus ilmenee siinä, että psykologit eivät ole vielä huomanneet, että on olemassa kaksi vastakkaista taipumusta ja että nämä ovat ensisijaisen tärkeitä. Aioneja vanhemmat ja siten korkeammalla kehitysasteella olevat yksilöt psykologit voivat sijoittaa alemmalle tasolle kuin yksilön, joka on tasonsa inkarnaatiosarjan huipulla ja jolla on tason täydellistyneet ominaisuudet ja karttunut hyvä sato. Muut sarjan persoonallisuudet ovat erikoistumisinkarnaatioita, joissa ilmenee vain murto-osa minän piilevistä ominaisuuksista. Persoonallisuus, jolle on suotu tilaisuus parantaa huonoja tai kehittää puutteellisia ominaisuuksia ja kykyjä uusilla elämänaloilla, voi vaikuttaa hyvin hämmentyneeltä ja puutteelliselta, ennen kuin kokemukset ovat ehtineet syntetisoitua myöhemmissä inkarnaatioissa.

⁴Elämäntietämättömyyden arviot ovat aina virheellisiä. Ihmiset arvioivat ulkonaisten seikkojen, hyvän ja huonon sadon ja näiden ilmaisujen, menestymisen tai epäonnistumisen, toisten arviointien eivätkä vähiten oman itsensä mukaan. Jos meillä olisi mahdollisuudet arvioida, ei näennäisyyksien palvontaa olisi niin täydellisesti toimeenpantu, eikä se olisi niin tehokkaasti sokaiseva.

⁵Näennäisyys, jossa yksilö esittäytyy aikalaisilleen ja jälkimaailmalle, voi olla yhtä petollinen kuin aavikon fata morgana. Niin myötäinen kuin vastainen voi olla kohtalon määräämää korjuuta. Näennäisyys on usein se rooli, jota yksilö on valinnut näytellä maailmanteatterin naamiaisissa. Näennäisyys on usein se käyttäytymismalli, joka hänet on pakotettu omaksumaan kasvu- ja ammattiympäristössä. Mitä tietävät ihmiset vaikuttimista, usein toimivalle itselleen kätkeyistä? He analysoivat naamiota, roolia, sovinnaisien tapojen robottia tai ehkä närkästyksen vastalauseita koko humbuugia vastaan. Mitä he tietävät lähimmistään, vanhemmistaan, sisaruksistaan, lapsistaan? Teeskentelijöille, maailman viisaille ja sovinnaisille, niille, jotka tekevät siveellisyydestä taikakalun, on armollinen elämä edelleen suonut mahdollisuuden pitää näennäisyyden itsellään. Ne, jotka kieltäytyvät osallistumasta näennäisyyksien palvontaan, jotka näyttäytyvät sellaisina kuin ovat, saavat usein elämän tarkoittamaa kovemalla tavalla näennäisyyden itseänsä vastaan. Vanhan lauseparren "maailma tahtoo tulla petetyksi" tarkoitus on, että näennäisyys pettää niitä, jotka itse valitsevat näennäisyyden. Mitä enemmän kirjallisuustohtorit kokeilevat "totuudenmukaisia" persoonallisuuden kuvauksia, sitä selvemmin he osoittavat riippuvuutensa tilapäisten tapahtumien, epäolennaisten seikkojen ilmenemisestä. Voittetaisiin

paljon, jos elämäkertojen psykologiset tulkinnat ja moraaliset arvioinnit nähtäisiin todisteina epäluotettavuudesta.

⁶Arvostelun arvottomuus ilmenee usein äärimmäisen vastakkaisista arvioinneista, jotka ovat tulleet minän eri inkarnaatioiden osalle johtuen korjuun lain sovellutuksesta. "Puute" korjataan "epäonnistuneilla kokemuksilla", "virhe" parannetaan huonolla korjuulla. Ihmiset eivät aavista, että yleisesti katsoen he tekevät vain virheitä, silloinkin kun he luulevat olevansa hyvin taitavia.

⁷Mitä tietävät ihmiset vaikuttimista? Yksi ainoa esimerkki antakoon viitteitä. Kiitollisuutta voi osoittaa, koska se kuuluu hyviin tapoihin, se on viisasta, se kannattaa, vastakohta olisi tyhmyyttä, juoru kulkee ja liioittelee, kiitollisuus on jalo ominaisuus, onhan ihminen toki kiitollinen, erityisen jalo jne. loputtomiin. Kiitollisuus voi tuntua velalta, velvollisuudelta, edulta. Ominaisuuksilla on eri asteita. Aste, vaikutin, taso kuuluvat yhteen. Mikään ei vääristy niin helposti kuin oma vaikutin. Itsepetollisuus myöntää itselleen korkeimman, mistä on kuullut puhuttavan.

⁸Arviointien epäitsenäisyys osoittautuu yleistä mielipidettä tutkittaessa. Se, mitä muut sanovat yksilöstä, kuuluu juoruiluun ja panetteluun. Arvioinnin epävarmuus ilmenee siinä, että ihmiset tunteen ikuisella epävakaisuudella (kun kompleksit eivät sitä ohjaa) heiluu arvostelmissaan sinne ja tänne kuin korsi tulessa aina juorun puuskan mukaan.

⁹Ihmisten yksilölliset arvostelmat ovat äärimmäisen subjektiivisia, koska ne ovat lähtöisin omalta tasolta, jonka kokemukset ja käsitykset ovat rajallisia; lähtöisin omista idiosynkrasioista (fiktioista ja illuusioista, joita he aavistamatta ovat hyväksyneet) sekä itsekkyyden ilmauksista (joita he yhtäläillä pitävät virheettöminä).

¹⁰Arviointitaso tulee näkyviin suhteellistamisasteessa. Useimpien arvostelmat ovat ehdottomia. Mutta yksilön ominaisuudet ovat harvoin sataprosenttisia. "Älä sano, että Caesar on rohkea. Sano, että hän oli rohkea toisinaan." Hyväntahtoisuus arvostelee parhaimman mukaan. Viha näkee aina pelkästään huonoimman.

¹¹Itsekkyuden, antipatian, vihan vaikuttimet ovat lukuisat. Perusteilla ja ilmaisutavoilla voisi täyttää teoksia. Kohtalokkaaksi käy vihan into löytää virheitä ja puutteita korkeampien tasojen jaloista sieluista, puhumattakaan avataaroista. Historian lopullisen arvioinnin epäluotettavuus ilmenee siitä, että kaikki kuvaukset avataareista ovat väärennöksiä. Näihin pätee vielä suuremmassa määrin, että se mitä tiedetään ihmisestä, kuolleesta tai elävästä, on vain legenda hänestä. "Historian oikeudenmukainen tuomio" sisältyy hintaan, jonka nerot maksavat saadakseen palvelua ihmiskuntaa. Se, että yksilö on aikalaistensa väärinymmärtämä ja halveksima, se että kaikki aina nuhteettoman jälkimaailman ihmiset tahraavat hänet lokaan, on ilmiö, joka ehkä ansaitsee huomiota, kun yritetään selvittää "uhri"-käsitettä.

¹²Meillä ei ole mahdollisuutta arvioida ihmistä. Sen sijaan ovat yleiset yhteenvedot, jotka sisältyvät käsitteisiin tyypit, kehitysasteet, aikakaudet, sukupolvet jne., mahdollisia. Luoksepääsemätön yksilöllinen jää pois, massailmiöille tyypillinen tai yhteinen käy ilmi. Tavallisesti ihmiset menettelevät päinvastoin. He hylkäävät närkästyneinä esimerkiksi Schopenhauerin selitettävissä olevan misantropian, mutta ovat heti valmiita uskomaan sokeasti kaiken uskomattoman pahan kaikista, joista huhu juoruilee ja osoittavat ihastuneina suosiotaan strindbergiläisille karikatyyreille. Yleinen hylätään ja yksilöllinen hyväksytään. Tavallinen nurinkurinen arviointitapa.

¹³Arvioinnissa siirrämme alas ylemmillä tasoilla olevat ja ylös omalle tasollemme alemmalla tasolla olevat. Sillä on omat vaaransa. Monet jalot luonteet ovat tehneet mitä kohtalokkaimpia arviointivirheitä edellyttämällä toisissa samaa ihanteellisuutta, kunnioitusta osoitetusta luottamuksesta, hyväksikäytön kyvyttömyyttä, kuin heissä itsessään on.

3.38 *Itsesokeus*

¹Delfin oraakkeli ei olisi koskaan edes syvimmissä rappioutilassaan antanut deviisilleen (“tunne itsesi”) sitä tulkintaa, jonka tietämätön jälkimaailma on hyväksynyt itsestään selvänä: hanki viisautta itseanalyyysillä. Deviisi ei ollut mikään kehoitus vaan korkeimpien mysteereiden vihittyjen tunnusmerkki, mysteereiden, joissa oppi että vain toisminä voi ymmärtää ensminä. Olennaista ei ole itsensä tunteminen, vaan itsensä ja naurettavan vähäpätöisyytensä unohtaminen.

²Itsetoteutus on sitä, että itse etsii kaiken, itse löytää kaiken, itse kokee, käsittää, ymmärtää kaiken (todellisuuden, elämän, olemassaolon lait) sekä itse toteuttaa kaiken. Se tie on pitkä, raskas, vaikea vaeltaa. Eikä oikotietä ole.

³Tunteakseen itsensä ihmisen on tiedettävä, mitä hän on ollut, piilevät mahdollisuutensa, inkarnaationsa täysi tarkoitus. Ihmisen tiedostamaton on hänen yhteytensä ihmisen kaikkiin maailmoihin. Niitä ei opi tuntemaan itseanalyyysillä. Ja ne on tunnettava tunteakseen itsensä. Ihminen on itsesokea, kunnes hänestä on tullut Ihminen. Itsetuntemus edellyttää tietoa kaikesta muusta. Itsensä hän oppii tuntemaan viimeisenä.

⁴Alemmilla asteilla ihminen hankkii itseaktiivisuuden itsensäilytysvietin yllyttäessä häntä olemassaolotaisteluun ja kehittää ominaisuuksia ja kykyjä, jotka mahdollistavat aktiivisuuden lisääntymisen ja voimistavat sitä yhä korkeammassa maailmoissa. Tiedostamattoman suojeluksessa hän kehittyy. Jos itseanalyyysi voisi antaa tietoa, se lisäisi itsekeskeisyyttä. Mitä harkitummin ihminen yrittää tulla epäitsekkääksi, sitä itsekkäämmäksi hän tulee. Mitä enemmän hän analysoi itseään tullakseen hyväksi, sitä omahyväisemmäksi hän tulee. Ainoastaan unohtamalla sen alemman, jota hän on, hän voi löytää sen ylemmän, joksi hänen on määrä tulla. Tätä tarkoittaa paradoksi: tule siksi, mitä olet. Ihminen oppii luottamaan tiedostamattomaansa kokiessaan, että hänen tasonsa korkein oivallus ja kyky ilmenevät spontaanissa välittömyydessä.

⁵Itseanalyyysi lisää neuvottomuutta ja avuttomuutta. Itsesokeus on suoja. Jos ihminen voisi nähdä itsensä totuuden peilissä sellaisena kuin hän on (naurettavana, tietämättömänä, ylimielisenä, halveksivana olentona) ei hän koskaan toipuisi siitä järkytyksestä. Hänen analyysinsä on sitä, että hän tietää, käsittää, osaa paljon, on suorittanut asioita, on erittäin hyveellinen, jalo jne. loputtomiin. Ilman tätä itsetuntoa useimmat murtuisivat. Ja siinä osoittautuu heidän elämäntietämättömyytensä. Synnintunnustuksen itsepetollisuus osoittautuu siinä, että se minkä hän uskoo olevan syntiä, on yksinomaan pahuuden pinnallisia ilmauksia, mutta ei pahuuden, itsekkyyden ja vihan, aihe. Teoreettisesti jokainen myöntää epätäydellisyytensä. Mutta yksilö loukkaantuu syvästi, jos hänelle hänen omasta pyynnöstään osoittaa ilmeisimmän epätäydellisyyden. Sitä vastoin hän löytää lukuisia virheitä lähimmäisistään. Jos hän kutsuu itseään kurjaksi, ovat toiset sitäkin kurjempia. Hän ei aavista, että sillä, joka pitää itseään muita parempana, on vielä pitkä matka ykseyteen. Itsepetos on äärettömän hienostunutta. Kun yksilö luulee vapautuneensa omahyväisyydestään, hän on omahyväinen siinä, ettei hän tunne itseään lainkaan omahyväiseksi.

⁶Seuraava kasku on tyypillinen itsearviointille. Joku kirjoitti jostakin seurasta, että kaikki sen jäsenet yhtä lukuun ottamatta olivat idiootteja. Seuran jäsenet tunsivat itsensä imarrelluiksi. Jokainen katsoi nimittäin olevansa tuo poikkeus. Muistuu mieleen Schopenhauerin sanat, että maailmassa on aina yksi idiootti enemmän kuin jokainen luulee.

⁷Itsekeskeisyydessään ihminen tuntee olevansa universumin keskipiste. Hän arvioi kaiken sen mukaan, mikä merkitys sillä on hänelle itselleen. Viisaus alkaa siitä, missä hän lakkaa olemasta oman ympyränsä keskus ja asettaa sinne ihanteen itsensä sijaan, ei tullakseen ihanteelliseksi, vaan unohtaakseen itsensä.

⁸Tie itsetuntemukseen on ihmiskunnan tutkimusta. Tietämättömyys sanoo: sellainen yksilö on. Katso Ihmistä! Tämä ikivanha sanonta ei tarkoittanut ketään tiettyä henkilöä, vaan

merkitsi: sellainen sinä olet. Olet sellainen kuin hän, jota ihaillet. Olet sellainen kuin hän, jota väheksyt. Sellaiset ovat sinun parhaat ja pahimmat mahdollisuutesi. Sellainen olet osallisena ihmiskuntaan. Sellainen olet ollut. Sellaiseksi voit jälleen tulla. Sellainen on kohtalosi.

⁹Korkeampi objektiivinen tajunta lukee toisten yksilöiden tajunnanilmaisuja: emotionaalinen tajunta heidän tunteitaan, mentaalinen tajunta heidän ajatuksiaan. Useimmat eivät kestäisi näitä näkyjä. Mutta tie itsetuntemukseen käy ihmistuntemuksen kautta.

¹⁰Isis-patsaan jalustaan oli kaiverrettu sanat: “Kukaan kuolevainen ei ole kohottanut huntuani.” Minä yksinomaan persoonallisuutena ei voi koskaan kohottaa huntua. Kun minä kausaaliminäksi tultuaan kykenee tähän, se löytää isensä.

3.39 Persoonallisuuden jalostuminen

¹Persoonallisuuden jalostuminen on minän työn tulos. Se on yksi minän tavoista saavuttaa korkeampia tasoja.

²Niin kuin ruokavaliolla on merkityksensä organismille, niin on merkityksensä myös sillä, mitä yksilö näkee ja kuulee ja niin ollen sisällyttää valvetajuntaansa. Vaikutukset vajoavat nopeasti alitajuntaan vääjäämättömällä teholla. Tietenkin ne vaikuttavat myös valvetajunnan tunteisiin ja ajatuksiin.

³Ei ole helppo omaksua uutta myönteistä ominaisuutta. Jokainen ominaisuus edellyttää koko joukon muita ominaisuuksia. Mitä suurempia nämä ovat suorituskyvyltään, sitä suuremmat ovat uuden ominaisuuden mahdollisuudet. Ehkäisevät, kielteiset ominaisuudet vaikeuttavat tehtävää, varsinkin kun näiden huono sato on ensin korjattava. Vanhojen ja uusien ominaisuuksien välinen jännitys aiheuttaa usein tasapainon puutetta, puutteita, joita melkein aina ymmärtämätön ympäristö sekä närkästyneet, vahingoniloiset moralistit vahvistavat.

⁴Jokainen ihaillee tiettyjä ominaisuuksia enemmän kuin toisia ja havaitsee ne halutummiksi. Ihailu helpottaa niiden omaksumista. Myös kiinnostus opastaa. Tarkkaavaisuus piirtää tajunnansisällön alitajuntaan. Tiedyt ominaisuudet ovat alitajunnan avainasemissa ja ne edistävät lähisukuisia ominaisuuksia. Ihailun, antaumuksen, osanoton kyvyt voivat heti mitä hennoimmasta alusta sulkea sisäänsä kaikki muut jalot ominaisuudet. Näytteinä toivottavista ominaisuuksista mainitaan muutamia harvoja. Jokainen voi itse täydentää listaa.

⁵Hyvyys on kaikkien jalojen ominaisuuksien yhdistelmä. Luonnollisesti tietämättömyys väärinkäyttää nimitystä, mikä johtaa käsitesekaannukseen ja oikeuskäsityksen ja ihanteiden vääristymiseen.

⁶Jotta ihanteet voitaisiin toteuttaa, on niiden asetettava omahyväisyyden tilalle. Tämä tuo mukanaan vaatimattomuutta. Yksilö lakkaa olemasta sitä, mitä hän ei ole, tuntemasta muuta kuin minkä oivaltaa oikeaksi ja todeksi, lakkaa teeskentelemästä pettääkseen ja miellyttääkseen toisia. Vaatimattomuus on suuruuden tapa olla suuri. Tietämättömyys pitää vaatimattomuutta usein tasa-arvon fiktion tunnustamisena. Kulttuuriyksilön täytyy laskea tulevansa väärinymmärretyksi kaikessa, mitä hän sanoo ja tekee, kaikessa mitä hän ei sano eikä tee.

⁷Välittömyys on vaistomaista elämän neroutta, tiedostamattoman varmuuden ja luotettavuuden tahaton ilmaus. Kaikki tarkoituksellisuus, laskelmointi, luonnottomuus, teennäisyys on sille vierasta. Se on ihmeellinen ominaisuus, joka helpottaa kaikkea elämässä, nerokkaasti yksinkertaistaa ja ratkaisee muuten ratkaisemattomat ongelmat. Välittömyydessä voi ilmetä ylitajunta. Välittömyyden turmelee itseanalyysi, omahyväisyys, moralismi.

⁸Haavoittumattomuus on ehdottoman tarpeellinen ominaisuus fyysisessä ja emotionaalisisessa, poistyöntävien taipumusten maailmassa. Haavoittuvuus tekee vetovoiman mahdolliseksi, tekee riippuvaiseksi toisten vihasta (arvostuksen puute ym.), on suojaton halpamaisuuksien edessä. Haavoittumattomuuden täytyy olla ehdoton ja täydellinen,

panssarointi päästä jalkoihin. Hyvä Balder sai surmansa heikosta mistelikeihästä, Akilles kantapäensä haavoittuvuudesta. Haavoittuva myrkyttää oman olemassaolonsa idioottimaisella asenteellaan. Ensimmäinen edellytys itsetoteutukselle on haavoittumattomuuskompleksin hankkinta. Silloin yksilö ei koskaan kysy, miltä tuntuu, ollen haavoittumaton, koska hän tahtoo olla sitä.

⁹Ilontuoja on todellinen hyväntekijä useimpien synkässä, ilottomassa elämässä. Ilo on aurinko pimeässä, keidas aavikolla. Ystävällisyys poikkeuksetta kaikkia kohtaan kuuluu tavallisiin käytöstapoihin ja yksinkertaisimpaan tahdikuuteen. Ihmiskunnan laita on huonosti, jos se tarvitsee moisen huomautuksen. Avuliaisuus elämän lukuisissa pienissä tilaisuuksissa tekee elämän rikkaaksi kaikille ja jokaiselle itselleen. Uskomalla kaikista hyvää tulee itse paremmaksi ja auttaa toisia tulemaan paremmiksi. Uskomalla pahaa tulee itse pahemmaksi ja lisää maailman pahuutta. Sen tähden myös panettelussa oleva "totuudellinen" vahingoittaa kaikkia, jotka siihen puuttuvat. Joka tekee toiset onnellisiksi, tulee itse onnelliseksi. Se onkin ainoa tapa hankkia pysyvä onni.

¹⁰Oikeudenmukaisuus merkitsee puolueetonta, persoonatonta arviointia, joka on omasta edusta tai tappiosta, sympatiasta tai antipatiasta, ystävydestä tai vihamielisyydestä riippumaton. Urheiluhengen rehellisen pelin taju ja ritarillisuus ovat sille läheistä sukua.

¹¹Jalomielisyyden on mielen anteliaisuuden ja jalouden ilmaus. Tämä ihana ominaisuus vierastaa kaikkea pikkumaisuutta, kostonhimoisuutta, kateutta, laskelmointia, halpamaisuutta. Tosiasia, että se on emotionaalisen ylittämättömän aktivoimiselle välttämätön, tekee sen vielä haluttavammaksi.

¹²Vilpittömyys, uskollisuus, kiitollisuus ovat jaloja ominaisuuksia, joille on yhteistä, että ne edellyttävät molemmipuolisuutta, jotta yksilö voisi osoittaa niitä toisille. Niitä ei saa väärinkäyttää. Hyväksikäytöllä ne vahvistavat pahuutta. Jos sallitaan häikäilemättömän julkeuden, röyhkeän hävyttömyyden tai sumeilemattoman laskelmoinnin väärinkäyttää jaloja ominaisuuksia, tehdään hyvyys oikeudettomaksi ja myötävaikutetaan sen perikatoon.

¹³Vilpittömyys on tärkeä tekijä etsinnässämme, aidon ja epäaidon, toden ja väärän tajuamisen resonanssielin. Sen tylsistää kiihkomielisyyden. Kaikki itsepetos turmelee suoraan vaiston. Valheellisuus on illusiivisuuden suurin vahvistin.

¹⁴Jos lojaalisuutta ja solidaarisuutta väärinkäytetään painostuskeinoina ihanteita vastaan, voi lojaalisuutta osoittaa vain ihanteille. Velvollisuudentunto on aivan yksinkertaisesti tavallista luotettavuutta.

¹⁵Kiitollisuus on alkuperäinen tunne, jota on helppo ehkäistä vaatimuksilla. Kiitollisuutta ei edistetä altistamalla yksilö välistä "hyväntekeväisyydelle" ja välistä alentavalle kohtelulle. Tämä ominaisuus on vihan aikakaudella epätavallisempi kuin mitä elämäntietämättömyys luulee. Joka kauniilla sanoilla yrittää keventää kiitollisuudenvelkaansa maksaa epäaidolla rahalla. Sanat ovat värähtelyjä ilmassa.

¹⁶Ilman hyvää esikuvaa kaikki kasvatus on vain sanatonta kehotusta teeskentelyyn. Ihanteita ei saa koskaan saarnata. Sen sijaan nuorison ihailtaviksi voi antaa jaloja (historiallisia tai sadun) hahmoja. Kasvatuksen päämäärä ei ole luoda perustaa hyvälle tavoille. Tapa on esto, joka vaikeuttaa mielekästä muutosta tai sopeutumista. Tapa mekanisoi, robotisoi, tylsistää vastaanottavuuden uudelle ja arvokkaalle, tekee vaikutuksia vastaanottamattomaksi, turmelee välittömyyden tahattoman voiman. Pakosta opittu orjuuttaa tai herättää uhmanvaiston. Ketään ei saa jättää tietämättömäksi ihanteista, joita hänellä on vähäisinkin mahdollisuus ymmärtää. Siten kasvatus on tehnyt osansa. Jokainen valitsee sitten itse tasoaan vastaavan. Jankuttaminen sitoo ihanteet haluttomuuden tunteeseen. Ystävällisyys, niin vähän sääntöjä kuin mahdollista ja päättäväisyys ovat välttämättömiä. Muuta rangaistusta kuin etujen menettäminen ei tarvita. Talouden pienissä tehtävissä auttaminen pitää katsoa eduksi. Luottamusta ei voi odottaa saavansa, jollei itse osoita luottamusta. Kypsytämättömyyden ei ole mahdollisuutta arvioida eikä siten arvostella, nuoret eivät osaa arvioida oikein itse.

Viljelemällä kritiikinhalua ruokitaan itsen yliarvioimista, halveksuntaa, ylenkatsetta ja kunnioittamattomuutta. Kritiikki edellyttää vastaavan erityisen tiedonalan täydellistä tuntemista. Kenenkään ei sovi, kaikesta vähiten nuorison, huomautella historian neroista.

3.40 *Elämäntaito*

¹Elämäntaito on hankitun elämänyymmärtämyksen sovellutus. Sitä on niin kuin elämänviisautta moniasteisena. Elämäntaidon laita on niin kuin kaiken muun taidon. Se hankitaan työllä ja vaivalla, monien elämien aikana, aluksi ilman näkyvää tulosta. Jalostusta tavoittelevat asetetaan kohtalon lain mukaan tulevien elämien aikana olosuhteisiin, jotka edistävät heidän kehitystään ja helpottavat heidän pyrkimystään.

²Sivilisaatioasteen boheemeilla, epikurolaisilla, pyhimystyypeillä, moralisteilla, pedanteilla ja puritaaneilla ei ole edellytyksiä elämäntaitoon, joka on mahdollinen vasta kulttuuriasteella. On yhtä väärin uskoa, että ihminen on tullut maapallolle tyhjäntoimittajaksi, huvittelemaan, kieriskelemään loistossa ja huveissa, kuin saarnata tarkoituksetonta askeesia ja kieltäymystä, suomatta itselleen omaa osuuttaan tämän elämän hyvistä puolista ja tilaisuuksia rentoutumiseen. Emme ole täällä ollaksemme onnellisia, vaan saadaksemme kokemuksia ja oppiaksemme niistä, oppiaksemme tuntemaan todellisuuden ja elämän. Jokaisella persoonallisuudella on erityinen elämäntehtävänsä, elämäntavoitteenensa. Jokainen persoonallisuus on minän uusi yritys tutkia uusia elämäntiloja. Sivilisaatiolla persoonallisuus usein epäonnistuu, eikä sitä pidä kummastella. Elämästä tietämätön ei huomaa, että yksilön elämän tarkoitus on se tarkoitus, jonka hän itse voi elämäänsä panna.

³Virheellinen elämänsäsenne aiheuttaa elämään ja toisiin kohdistuvia vaatimuksia, joiden tyydyttämiseen elämä ei suo mahdollisuutta, vaatimuksia onnesta, jonka vain yksilö itse voi hankkia. Asiamme ovat niin kuin kohtalo on määrännyt korjuun lain mukaan. Elämä ei ole kärsimystä. Kärsimys on huonon kylvön huonoa korjuuta ja lakkaa, kun sato on korjattu.

⁴Barbaari inhoaa työtä. Sivilisaation huvitukset väsyttävät usein enemmän kuin työ, tekevät työn epämieluisaksi ja pinnallistavat elämäntietämystä. "Kun elämä on parhaimmillaan, on se työtä ja vaivaa" kuuluu ikivanha esoteerinen selviö. Ihminen soveltuu silmiinpistävänsä vähän huvituksille. (Nos vrais plaisirs sont nos besoins.) Parhaat huvituksemme ovat tarpeemme. Hyvän valinnan on tehnyt se, joka voi kokonaan antautua leipätyöhönsä ja löytää siitä tyydytyksen, varsinkin, jos työ hyödyttää kehitystä ja palvelee ykseyttä.

⁵Elämäntaitoon kuuluu taito unohtaa itsensä, puuhailla jonkun muun asian kuin itsensä parissa, pitää tarkkaavaisuus poissa itsestään. Juuri tässä piilee viihteen suurin tyydytys, vaikka eiväthän sitä ymmärrä ihmiset, joilla ei ole kykyä itsestään tahattomasti keskittyä harrastuksiin, jotka vaativat tarkkaavaisuutta. Siksi on viisasta harrastaa monia vaihtelevia asioita, mitä useampia, sitä parempi, jos mikään erityinen ei kiehdo.

⁶Elämäntietämättömyys luulee, että onni on ulkoisissa olosuhteissa ja ulkoisissa asioissa. Useimmille onni on jokin illuusio: olla jotakin, osata jotakin, oma erinomaisuus, kunnia, rikkaus, valta jne. Katoamatonta onnea on järjestelmällisesti hankittu kyky unohtaa oma pohjimmiltaan naurettavan merkityksetön persoonallisuutensa kaikkine sen tiukkoine vaatimuksineen, ainiaan tyydyttämättömine toiveineen ja lukemattomine levottomuuden aiheineen sekä ykseydentaipumuksen kehittäminen ja eläminen jollekin ihanteelle. Joka onnea metsästä, ei sitä koskaan löydä. Onni tulee sille, joka ei sitä tarvitse, joka elää tehdäkseen toiset onnellisiksi.

⁷Elämisen taitoon kuuluu lisätä toisten iloa, tehdä elämän eläminen kaikille helpommaksi. Joka turmelee toisten ilon, tekee kaiken raskaammaksi ja vaikeammaksi kantaa ja synkistää omaa elämäänsä.

⁸Elämän taitoon kuuluu elämänluottamus. Elämänluottamus on luottamusta lahjomattomiin, vankkumattomiin elämänlakeihin. Elämässä voi tapahtua kaikkea, missä ja milloin tahansa.

Joka on hankkinut elämänluottamusta, voi kantaa kohtalon kovimmat iskut. Valmistautumaton murtuu omista kauhunäyistään. Pelko on pahin vihollisemme, kavaltaja, joka lamauttaa ja sokeuttaa. Sankarillinen asenne on ainoa mielekäs asenne: elä elämä traagisesti (kylvö täytyy korjata), mutta älä ota sitä koskaan traagisesti. Jokainen muu asenne lisää kärsimystä. Elämänviisauteen kuuluu, ettei riistä itseltään keskitettyä malttia torjumalla “onnettomuuksia” etukäteen, ettei suuretele onnettomuuksia tuijottamalla niihin. Sääntönä pätee, “ettei mikään ole niin hyvää kuin toivoo, eikä mikään niin vaikeaa kuin pelkää”. Mielikuvitus hekumoi liiallisuuksilla ja tekee elämän taivaaksi tai helvetiksi. Viisauden sana kuuluu: “Ota rauhallisesti, niin kaikki menee hyvin.”

⁹Elämäntaitoon kuuluu kaksi vaikeaa asiaa: on opittava rakastamaan yksinäisyyttä ja hankittava tarve vaieta siitä mitä tietää. Molemmat ovat välttämättömiä. Yksinäisyydessä hyödynnämme sen, mitä tiedostamattomallamme on meille opetettavaa. Joka löpöttää, alentaa itsensä, menettää toisten luottamuksen ja kylvää paljon huonoa kylvöä. “Tahtoa, tietää, uskaltaa, vaieta” on esoteerisen viisauden yhteenveto.

¹⁰Elämä on loputon sarja ongelmia, jotka vain yksilö itse voi ratkaista ainoalla oikealla tavalla, niin kuin jokaisen on löydettävä totuutensa omalta tasoltaan, ennen kuin hän on kypsä seuraavalle. Elämänsäännöt samoin kuin hypoteesit ja teoriat helpottavat orientoitumista. Siten ne ovat täyttäneet tehtävänsä. Sääntö on yleistynyt kokemus, jälkiviisauden rakennelma selitykseksi tietyille käytöstavalle ja kuuluu tietyille tasolle. Sääntö täytyy yksöllistää, jotta se sopisi konkreettiseen tapaukseen. Sääntöjä tarvitsevalla ei ole kykyä arvioida tapausta eikä soveltaa sääntöä. Liian korkealle tasolle kuuluvat elämänsäännöt hämmentävät ja tylsistävät. Mitä enemmän sääntöjä kertyy, sitä neuvottomammaksi tulee. Jos säännöistä tulee pakollisia, ne luovat pohjan kaikenlaisille estoille sairaine omantuntoineen, neurooseineen, elämäntuskineen. Edes harkitun toimenpiteen aikana yksilö ei toimi sääntöjen mukaan, vaan asiallisesti, tarkoituksenmukaisesti ja myöhemmin vaistomaisesti, spontaanisti.

¹¹Ihmisiltä voi mielellään riistää fiktiot, mutta ei illuusioita, mikäli ne eivät selvästi vahingoita. Elämänsokeus on usein armeliaisuuden huntu, usein välttämätön täyden tehokkuuden saavuttamiseksi. Jos yksilöltä riistetään liian aikaisin illuusiot, jotka tekevät hänen elämänsä elämisen arvoiseksi, täyttävät hänen elämänsä harrastuksilla ja ilon aiheilla, vaikuttavat kohottavasti ja jalostavasti, tehdään hänelle suurin karhunpalvelus. Monelta on sillä tavalla riistetty hänen ihanteensa, hänen elämänilonsa, hänen elämänsisältönsä. Moralistit ovat erikoistuneet sellaisiin elämäntyhmyksiin.

ITSETOTEUTUKSEN ESTEET

3.41 Hajottamistaipumus

¹Omalaadulla on kauan ennen kausalisoitumista hankittu taipumuksensa. Tämä ei kuitenkaan merkitse, että yksilöön ulkoapäin vaikuttavat värähtelyt ovat merkityksellisiä. Päinvastoin ne ovat alemmilla asteilla määrääviä. “Kosmiset” värähtelyt vaikuttavat emotionaaliaionilla enimmäkseen poistyöntävästi, minkä vuoksi yleiset vaikutukset ovat epäsuotuisia. Sen tähden voi sanoa, että sivilisaatioyksilön emotionaalivaisto on enemmän tai vähemmän poistyöntävä. Atlantislaiset muodostivat neljännen juurirodun, emotionaalijuurirodun. Heidän historiallinen tehtävänsä oli jalostaa emotionaalisuutta. Kuten tiedetään epäonnistuivat he tehtävässään. Tähän juurirotuun kuuluvat kansat ylläpitävät yhä vieläkin hajottamistaipumuksen kansalliskiihkoa, suvaitsemattomuutta ja ylimielisyyttä. Siihin niitä jossain määrin viettelee edelleen nuori arjalainen juurirotu. Mutta se ei ole mikään puolustus. Vanhemman rodun olisi pitänyt olla nuoremman esikuva. Ne jotka lainkaan käsittävät, mitä kollektiivisella vastuulla tarkoitetaan, osaavat ehkä jäljittää tulokset kautta

aikain. Tässä yhteydessä on huomautettava, että yksilön huono korjuu saattaa sallia hänen syntyvän rotuun, jonka korjuu on huono. Sekä rotua että yksilöä on ihailtava sankarillisen elämänasenteen vuoksi. Niitä ei pidä halveksia.

²Tietenkin sivilisaatioyksilöllä on luoksevetäviä tunteita. Niin kauan kuin hän oleskelee olosuhteissa, jotka tyydyttävät hänen itsekkyyttään, hän tuntee suhtautuvansa sympaattisesti toisiin ihmisiin. Poistyyntävä taipumus esiintyy kun hänen hyvin kätkeyty itsekkyytensä ei enää saa tyydytystä. Ne, jotka voivat, valitsevat miellyttävän ympäristön ja miellyttäviä tuttavuuksia. Tämä helpottaa huomattavasti itepetosta. Yksilö tuntee olevansa täynnä jaloutta, hyviä aikomuksia jne., ollen onnellisen aavistamaton itsekkyytensä määrästä. Sitä paitsi hän katsoisi itsekkyytensä oikeutetuksi ja pitäisi altruismia kiihottuneisuutena ja kohtuuttomuutena.

³Pelkistetty emotionaalisuus on halua. Halu on mentaalisesti sokea, järjen valistama ja solmii yhteyden ajatukseen. Tällä tavalla syntyy tunteita, jotka ovat ajatuksen värittämää halua, jossa halu on dynaaminen voima. Emotionaaliasteella ajatus ei voi suoraan hallita tunnetta, vaan ainoastaan epäsuorasti toisen, tavallisesti täysin vastakkaisen tunteen kautta. Järjestelmällinen ajattelu voi synnyttää minkä tahansa tunteen. Useimmiten ne syntyvät huomaamatta (koska yksilöä ei kiinnosta tajunnanvalvonta) tarkkaavaisuuden suuntautuessa johonkin. Useimmat ovat synnynnäisiä, piileviä, monessa elämässä viljeltyjä ja voivat helposti saada takaisin vanhan voimansa. Tunne rakentuu, kun ajatus viipyy jossakin tiettyssä aiheessa. Siten kehittyä esimerkiksi kateus jatkuvista vertailuista omien ja parempiosaisten olosuhteiden välillä ja sitä voi tietenkin vahvistaa niin pitkälle, että se tulehtuu heti kun yksilö näkee jonkun tai kuulee jostakin, jolla on jotakin, joka on saanut jotakin, joka on onnistunut jossakin jne. Kateuden illuusio liittyy fiktion elämän epäoikeudenmukaisuudesta ja voi heiketä oivalluksesta, että kaikenlaiset vertailut yksilöiden välillä ovat eksyttäviä. Lähisukua kateudelle on vahingonilo, joka iloitsee toisten huonosta korjuusta. Mitä vahvempi taipumus vihaan on, sitä vahvempia nuo kielteiset tunteet ovat. Toistamalla tunne vahvistuu heikoimmasta, huomaamattomasta tajunnanilmauksesta mitä voimakkaimmaksi kiihtymykseksi. Kuinka hienostunut vahingonilon tunne voi olla, ilmenee Laroche-foucauld'n huomiosta: "Parhaimpien ystäviemme vastoinikäymisissä on aina jotakin, mikä miellyttää meitä". Kateus on yhtä tavallista kuin tietämättömyys on suurta. Monet kadehtivat kaikkia, joiden asiat ovat paremmin, eivätkä suo heille onnea. Kateus on tietenkin kohtalokas elämäntyyhyys. Sillä siten riistää itseltään sen, mihin muuten on hankkinut oikeuden. Joka iloitsee toisten ilosta ja heidän kanssaan kylvää hyvää kylvää itselleen.

⁴Niin kauan kuin moraalifiktionalismi, tämä hajottamistaipumuksen tyypillinen sivilisaatiotuote, hallitsee ihmiskuntaa dogmeillaan, jatkuu toisten arvostelu ja seurauksena on molemminpuolinen, ikuinen tuomitseminen. Siten unohdetaan, että jokaisella on oikeus olla mitä on, niin kauan kuin hän antaa toisille saman oikeuden. Vihan analyysia toisten ominaisuuksista ja käyttäytymisestä suojellaan närkästyneellä vakuutuksella, että kysymys on vain toiveesta ymmärtää paremmin. Mikään analyysi ei anna ymmärtämystä, mikä on aina välitön.

⁵Eräs moralismin kohtalokkaimmista seurauksista on typerä halveksunta, ehkä ainoa ominaisuus, jonka kaikki ovat täydellistäneet sataprosenttiseksi. Jos siitä on tullut tapa, laajenee se vähitellen koskettamaan yhä useampia. Kaikkiällä tämä pöyristyttävä tarkkanäköisyys löytää yhä syvemmän halveksunnan aiheita. Kielestä löytyykin halveksunnan eri ilmauksille lukuisia nimityksiä: torjunta, ivallisuus, ylimielisyys, alentuvaisuus, kunnioittamattomuus, väheksyntä, tahdittomuus, tuppisuus, ylenkatse jne. Lopulta halveksunta koskettaa kaikkea elävää ja luo pohjan häikäilemättömyydelle. Alemmilla asteilla halveksunta saa yhä raaempia ilmaisuja: ilkeys, julmuus, kovuus, kostonhalu, pitkämielisyys, hävyttömyys, tyrannia, hyväksikäyttö.

⁶Toinen moralistille luonteenomainen piirre on omahyväisyys. Tämä itseoivallisuus todistaa täydellistä elämänsokeutta. Kestää vielä kauan, ennen kuin pääsemme eroon itseriitaisuudesta. Joka todistaa itsestään, todistaa aina väärin.

⁷Erehdykset ovat sivilisaatioasteella väistämättömiä. Syitä on lukemattomia. Ihmistietoa ei ole. Viha tahtoo väärinkäsittää, tulkitsee kaiken pahimmaksi, ruokkii epäluottamusta ja epäilystä, mikä puolestaan aiheuttaa katkeruutta, pettymystä, ärtymystä, tyytymättömyyttä. Eräs tapa välttää väärinymmärtämystä on, että yksilö seuraa valitessaan etsii klaaninsa. Elämänviisas yksinkertaistaa mahdollisimmassa määrin olosuhteitaan ja siten ongelmiaan. Epäviisas monimutkaistaa niitä tehden siten kaiken vaikeammaksi itselleen.

⁸Filosofiasta kaikille kulttuurin aloille kulkutaudin tavoin levinnyt subjektivismi on kohottanut mielivallan periaatteeksi. Se sopii mainiosti arvostelukyvyytön yritteliäisyyden ”edistysmielille”, omavaltaisuuden ja itsepintaisuuden ”itseäärävyydelle”. ”Jokainen on oman viisautensa herra.” Demokratian julistama fiktio kaikkien älyllisestä ja kulttuurillisesta tasa-arvosta on edelleen vahvistanut yleisen arvostelukyvyytön uskoa oman tietämättömyyden arvoaltaan. Jokaisella on oman tasonsa oivallus ja ymmärtämys, ei korkeammille tasoille kuuluvaa. Tämä voi tietenkin närkästyttää niitä, jotka omaavat kaiken muun. Itsetehostuksen itseriitaisuus, itseihanuuden ylimielisyys, itsetärkeyden omahyväisyys, koko tämä aivan liian tavallinen psykopatia, joka ulkopuolisesta vaikuttaa aina vastustamattoman koomiselta, luonnehtii negatiivista taipumusta ja pohjautuu väärin rakennettuun tasa-arvokompleksiin, joka etsii kompensatiota itseään yliarvioivasta ylpeydestä.

⁹Ihmiset tekevät jatkuvasti virheen ottamalla itsensä aivan liian juhlallisesti ja toiset aivan liian vakavasti. Emme ole läheskään niin merkillisiä kuin luulemme olevamme. Olemme vielä kaukana päämäärästä. Toiset eivät tarkoita niin pahaa kuin epäily kuvittelee. Useimmat eivät tiedosta kömpelyksiään, tahdittomuuksiaan ja tyhmyksiään ja hämmästyvät vilpittömästi huomattaessaan, että he ovat saattaneet haavoittaa tai loukata toisia ihmisiä. Yleinen ärtyisyys aiheuttaa, että useimmat tuskin panevat merkkeille omaa käytöstään.

3.42 Dogmit

¹Ajatuksen vapautta ehkäisevät vallitsevat dogmit. Dogmi on älyllisen vapauden vastakohta. Hypoteesit ovat tarpeellisia. Nämä oletukset toistaiseksi ovat ajatuksen yrityksiä selittää todellisuutta ja tapahtumainkulkua. Mielekäs asenne on sitä, että tutkii kaikki teoriat perehtyäkseen tutkimuksen työtuloksiin, mutta ei hyväksy yhtäkään, vaan odottaa uusia, joita varmasti tulee. Tiedettä edistää loputon hypoteesien sarja. Vaara uhkaa vasta kun hypoteesit dogmatisoituvat, kun tunne tarttuu niihin ja siten ”absolutoi” ne.

²Dogmi on hypoteesi, joka enemmistön äänestyksen mukaan on julistettu kaikkina aikoina päteväksi. Dogmin perustana on yleisen mielipiteen ensisijainen selviö, että ”jos tietämättömyys kerrotaan riittävän suurella luvulla, on tulos tieto”. Kun jokin selitys määrätään kaikkina aikoina päteväksi tai kun siitä pidetään kiinni huolimatta siitä, että se on selvästi vanhentunut katsantotapa, on ajattelu kielletty. Dogmit (vapaan ja oikean ajattelun kiellot) voidaan jakaa uskonnollisiin, filosofisiin, moraalisiin, tieteellisiin ja yhteiskunnallisiin.

³Uskontojen perustajat ovat tulleet yleisen harhaantumisen aikoina, siihen saakka vallinneiden fiktiojärjestelmien hajottua ja kaaoksen uhatessa, tarjotakseen ajan hengelle sopivan katsomuksen. Sen jälkeen tämä katsomus, joka ajan- ja kansanpsykologisesti on merkinnyt edistystä, mutta jota enemmistö ei tietenkään koskaan ole ymmärtänyt, on vanhauskovaisten harjoittaman vainon jälkeen vääristetty ja dogmatisoitu vallitseviin taikauskoihin sopivaksi. Sääntönä pätee, ettei mikään uskonnollinen lähdekirja ole aito, ettei yhdenkään uskonnonperustajan elämää ole kuvattu totuudenmukaisesti. Mutta kohtalokasta ei ole se, mikä kaikissa uskonnoissa on virheellistä. Vaan sitä on niihin painettu

virheettömyyden patenttileima. Tämä on aina väärä. Ei ole virheetöntä tietoa. Patenttileima pakottaa esiin sokean uskon ja mahdollistaa mielipidesorron, arvovallan väärinkäytön ja kiihkomielisyyden. Mikään teos ei tule paremmaksi patenttileimalla. Jokaisen teoksen puolustettava oikeutustaan todellisuussisällöllään, eikä vetoamalla erehtymättömiin auktoriteetteihin. Itsetoteutuksen tinkimättömän lain mukaan jokaisen on itse etsittävä ja löydettävä totuus. Tämä raukeaisi tyhjiin, mikäli jokaisella ei olisi mahdollisuutta valita ja valita väärin. "Erehtymätöntä tietoa" saarnaavat ottavat kantaakseen huomattavan vastuun, mikä ei ole tyhjä puheenparsi, vaikka sitä väärinkäyttävät kaikki vastuullisessa asemassa olevat vastuuttomat ihmiset.

⁴Moraalinen dogmi on säännös, kaikkia kaikissa olosuhteissa koskemaan tarkoitettu. Sillä, että olosuhteet voivat perin juurin muuttua, että ihmiset ovat mitä erilaisimmilla kehitysasteilla, että "jos kaksi ihmistä tekee saman asian, niin kyseessä ei kuitenkaan ole sama asia", ei ole mitään merkitystä sen moraalisen dogmin rinnalla, joka aina kiiruhtaa väittämään, kuinka asioiden pitää olla tietämättä kuinka asiat ovat. Moraaliset dogmit eivät paranna ketään. Mutta ne antavat pahansuoville kaivatun ja tavoitellun "moraalisen oikeuden" halveksia ja tuomita kanssaihmissiään. Ja tämä johtaa välttämättä yleisesti hyväksytyyn teeskentelyyn, jonka ylin sanaton dogmi kuuluu: Säilytä näennäisyys, sillä näennäisyys on ainoa tarpeellinen asia. Moraalisten dogmien kauhistuttavan suggestiivinen voima pyhittää mitä baraarisisimmat katsantotavat. Ne ovat pyhiä, sillä ne ovat yleisen mielipiteen pyhän hengen suosittamia ja niiden jumalallista alkuperää todistaa periaate "niin tekevät kaikki". Uskonnollisten ja moraalisten dogmien velka on suunnaton.

⁵Ainoa todellinen moraalikäsky, jos sellainen olisi mahdollinen, olisi rakkaudenkäsky. Mutta rakastamaan ei voi käskää. Ja sen pitäisi antaa moralisteille ajattelun aihetta. Rakkaus edellyttää vapautta ja antaa vapautta. Sitä vastoin rakkaudettomuus voi ilmeisesti olla moraalia. Moraaliset vaatimukset loukkaavat vapauden ja ykseyden lakia. Moraali on elämäntieteistä. Kun yksilö omaksuu toisten käsitteitä oikeasta ja väärästä, jotka sisältävät hänelle vieraita vaatimuksia, uhkaa, saa selittämätön vapautta loukkaava pakko jalansijaa hänen alitajunnassaan, jossa siitä tulee "ei-minä", "toinen meissä", hävittävä, vihollisvoima, aina pelon, usein neuroosin ja melko usein rikoksen aavistamaton lähde. Moraalin käskyt ovat sitä paitsi tarpeettomia, sillä oikeaa ei kysy kukaan, joka ei itsestään, omasta aloitteestaan tiedä, mikä on oikein, ja koska elämän jumalallinen lainsäädäntöoikeus osoittautuu hyvyyden laissa.

⁶Tieteen tehtävä on tutkia kausaaliyhteyksiä, etsiä lakeja. Hämmästyttävän itsepäisellä taipumuksella tiede näyttää alati uudelleen unohtavan, että kaikki teoriat ja hypoteesit ovat vain tilapäisiä ja rajallisia. Kaikesta uskomattomasta tietämyksestä huolimatta sillä on tietoa vain murto-osasta koko todellisuutta. Se kehuu olevansa taikauskosta vapaa ja ajattelevansa vapaasti. Mutta tieteen historia todistaa jotain muuta. Se, että tutkimatta hylkää näennäisesti epätodennäköisen, vieraan ja tuntemattoman (niihin on jokainen mullistava löytö kerran kuulunut) on vieläkin sopusoinnussa tieteellisen katsantotavan kanssa. Tutkimatonta uskovaista kutsuvat jumalaksi ja tiedemiehet huiputukseksi. Todennäköisen vaisto tai positiivinen todellisuudentaju on edelleen alkuvaiheessaan. Jokainen tieteellinen maailmankatsomus jää fiktiiviseksi. Ei ole virheetöntä todellisuustietoa. Esoteriikan mentaalinen ylä rakenne on tuskin muuta kuin viite tuohon todellisuuteen, jota normaaliyksilö ei koskaan aavista. Sitä paitsi älylle, jolla on niin äärettömän vähän todellisuuskäsitteitä, ei ole mahdollista rakentaa täsmällistä ja käsitettävää ajatusjärjestelmää. Kaikki inhimillinen tieto, myös esoteerinen, on pakostakin osatietoa ja sellaisenaan aina tietyissä suhteissa eksyttävää ja puutteellista.

⁷Myös yhteiskunnallisilla dogmeilla on marttyyrinsa. Sillä dogmit ja marttyyrit ovat erottamattomia, niin kuin suvaitsemattomuus, kateus ja vainoamisen tarve antavat dogmeille niiden jatkuvan olemassaolon oikeutuksen. Täydellinen elämäntietämättömyys, etenkin

tietämättömyys kaikista yhteiskunnan säilyvyyttä ja kehitystä koskevista laeista, yhdistyneenä vallantäyteyden mielettömään, sokeaan uskoon omasta erehtymättömyydestä, tulee, niin kauan kuin valtaa saa pitää ilman vastuuta, yhä uudelleen johtamaan ihmiskunnan tuhon partaalle.

3.43 *Epäitsenäisyys*

¹On tietoista ja tiedostamatonta epäitsenäisyyttä. Tietoinen kumartaa auktoriteetille. Päivän tieteelliset hypoteesit ja teoriat ovat ehdottomia.

²Tiedostamaton epäitsenäisyys on osittain tulosta lapsuusiässä juurrutetusta “viisaudesta”. Luottavaista, avointa, herkkää, vastaanottavaa lapsenmieltä on rasiitettu kaikenlaisilla fiktioilla (= kuvitelmillä, joilla ei ole todellisuussisältöä). Aikuinen ei koskaan aavista, mistä hän on saanut kaikki lähtemättömät taikauskoisuudet, jotka ovat hänen kannettavanaan koko elämän “synnynnäisten” ideoiden tavoin. Hän on unohtanut, kuinka hän on ne saanut. Mutta hän tietää omaavansa ne.

³Alitajunnassa olevasta paljon on tullut sinne ikään kuin erehdyksestä, huomaamatta, tarkoituksesta. Asiasta on joskus luettu tai kuultu sitä erityisemmin huomioimatta. Se vain on siellä ja se hyväksytään ikään kuin itsestään selvänä, kun se sukeltaa esiin.

⁴Mitä enemmän laajennamme tietämystämme, sitä enemmän menetämme yleiskatsauksestamme ja kyvystämme orientoitua niin tietämyksen kuin todellisuuden maailmassa, sitä riippuvaisemmiksi tulemme toisten arvioinneista. Fakki-idiotismi on ilmaisu, josta ilmenee, että sillä on omat vaaransa. Osatieto menettää niin helposti kyvyn nähdä, että osa on riippuvainen kokonaisuudesta ja osat toisistaan. Yhä voimakkaampana ilmenee orientoijien tarve, orientoijien, joiden yksinomaisena tehtävänä olisi osatulosten yhdistäminen suuremmiksi yleiskatsauksiksi.

⁵Kaikki me tarvitsemme auktoriteetteja. Kaikilla meillä täytyy olla auktoriteetteja. Vain narri tietää, käsittää ja ymmärtää kaiken. Useimmissa tapauksissa meillä ei ole edes mahdollisuutta arvioida auktoriteetin luotettavuutta, mikä on todennäköistä tai otaksuttavaa. Vain poikkeuksellisesti voimme ratkaista, tukeutuuko auktoriteetti tosiasioihin vai fiktioihin. Saamme tyytyä olettamuksiin toistaiseksi ja omalla vastuulla. Sillä emme saa vierittää vastuuta kenellekään. On meidän asiamme valita auktoriteetti, valita oikein ja hyväksyä, kun hän on oikeassa. Tätä tähdensi jo Buddha oppilailleen: yksilö on itse vastuussa siitä, mitä hän hyväksyy totuudelliseksi ja oikeaksi, että vastuuta ei saa asettaa auktoriteettien harteille, viisaiden miesten lausunnoille, pyhille lähdekirjoille, perinteille, ettei pidä turhanpäiten hyväksyä sellaista, mitä ei käsitä, ei oivalla oikeaksi, ei ole itse tutkinut.

⁶Eräs suurimmista kollektiivin yleisen kehityksen esteistä on sellainen epäitsenäisyys, joka mahdollistaa yleisen mielipiteen dogmijärjestelmiseen kaikilla aloilla. Enemmistön erehtymätön mielipide on aina ollut epäitsenäisen massan turva. Matkimista kutsutaan yleiseksi mielipiteeksi, joka peittää yleisen arvostelukyvyyttömyyden, jokseenkin samalla tavalla kuin apinoimista kutsutaan muodiksi, joka peittää yleisen mauttomuuden.

⁷Myös oppineiden maailmassa on paljon epäitsenäisyyttä. Yhtäältä sitä on kaikissa niissä suunnattoman oppineissa, jotka tietävät kaiken toisten kirjoittamasta. Toisaalta niissä, jotka uransa vuoksi eivät uskalla arvostella vallitsevia tieteellisiä dogmeja, vaikenevat siitä, minkä tietävät olevan totta ja oikein tai suorastaan puhuvat vastoin parempaa tietämystään.

⁸Päivästä päivään lehdet ruokkivat epäitsenäisyyttä opettamalla, kuinka arvostelukykyisten tulisi ajatella ajatellakseen oikein. Sillä lehti välittää tietenkin pelkkiä tosiasioita, pelkkiä päivän selviömäisiä totuuksia, viimeisintä viisautta.

3.44 Moraali

¹Moraali ei pohjaudu tiedolle todellisuudesta ja elämästä. Moraali on historiallinen tuote, joka aikojen kuluessa on sisällyttänyt itseensä vastakkaisia käytänteitä, mielivaltaisia toimintasääntöjä ja vääriä arvostuksia kaikilta suunnilta. Moraali on elämäntietämättömyyden tabumääräysten yhteenveto, eriskummallinen käskyjen ja kieltojen sekoitus, joka idiotisoi, sitoo, ehkäisee, tukahduttaa elämää. Tavat ja tottumukset vaihtelevat. Mutta käytänteiden tyrannia ja suvaitsemattomuus ovat barbaari- ja sivilisaatioasteella kaksi vihan monista ikuisista ilmauksista. Moralisti omaksuu elämänkielteisiä käytänteitä yhtä ajattelemattomasti kuin huonoja lakeja. Hänen elämänsokeutensa on yhtä suuri kuin hänen kiihkomielisyytensä. Hänen tapansa tuomita kaikki, jotka eivät hyväksy sovinnaisuuden fiktioita ja illuusioita, osoittaa, että häntä hallitsee viha.

²Olisi merkittävää, jos ihminen, joka kautta koko historian on todistanut täydellisen elämäntietämättömyytensä, tietäisi, miten asioiden pitäisi olla, ilman tietoa siitä, kuinka ne ovat. Moralitit ovat tietämättömiä kaikesta: elämänlaeista, elämän tarkoituksesta ja päämäärästä, päämäärän saavuttamistavasta, kehitystasoista, omalaadusta. Ja nämä ihmiset säättävät toisille, mitä heidän pitäisi uskoa, ajatella, sanoa ja tehdä. Kukaan ei ole niin vuorevarma kuin ihminen, joka ei mitään tiedä. Kaikkina aikoina on toivotettu moraalialueen kykenemättä vaikuttamaan alkukantaisiin yksilöihin, jotka pitävät murhaa sopivana ajanvietteenä. Moraalilla on yhtä vähän tekemistä humaniteetin, jalouden, elämäntaidon kanssa, kuin uskonnolla mielekkään elämäntietämättömyyden kanssa. Moraalista on propagandan kautta tullut ateistin uskonto. Harvoin osaavat moralitit selittää, mitä moraali on, paitsi että se on jotakin, mikä antaa ihmiselle oikeuden halveksia toisia.

³Moraali on toinen sana teennäisyydelle. Vain sovinnainen yksilö, joka reagoi säädettyjen käyttäytymismallien mukaan, on moralistin mielestä normaali. Keski-ihminen, jonka fetissi on nk. säädyllyisyys, pukeutuu myös tähän sosiaalisesti valmistettuun seurustelunaamioon ja näyttölee erinomaisesti tasapäistetyn, yhdenmukaistetun, tilastollisen, omalaaduttoman robotin osaa. Sanonta "syntyä alkuperäiskappaleena ja kuolla jäljennöksenä" todistaa yksilön itsekieltäytyksestä, vaikka hänen tehtävänänsä tulisi olla omalaadun kehittäminen. Käskyt ja vaatimukset johtavat teennäisyyksien palvontaan. Hyvillä aikomuksilla ja kauniilla puheella ei saavuteta mitään tasoja. Moralistille sovinnainen nuhteettomuus on samaa kuin täydellisyys. Hän ei lainkaan tiedosta, että täydellisyys merkitsee elämänlakien virheetöntä soveltamista. Mitäpä tekisi elämänlaeilla se, joka tietää kaiken parhaiten?

⁴Moralistin elämänvalheellisuus riippuu muun muassa siitä, että hän puhuu asioista, joita hänen on mahdotonta ymmärtää. Seurakunnalle puhutaan lähimmäisenrakkaudesta, jota kokemiseen kenelläkään ei ole mahdollisuutta. Pyhiä ihanteita häpäistään tekemällä niistä sanontoja, jotakin tuttua ja tavallista. Jotta seurakunta ylettyisi korkeampaan emotionaalisuuteen, jotta se osoittaisi yksinkertaisinta humanisuutta, sitä on muokattava sydämeen käyvällä vetoomuksella. Helmiä heitetään huomioimatta kehotuksen tarkoituksella terävää kärjistystä, jonka olisi pitänyt saada ainakin muutama harva ajattelemaan.

⁵Moraali peittää itsekkyyden. Moralitit eivät tavoittele ykseyttä vapauttamisen tarkoituksessa, vaan saadakseen valtaa, sitoakseen ja hallitakseen. Kaikenlaisia naurettavia tabuja asetetaan. Mutta olennaisinta ei huomata: vetovoimaa, joka on pelastava maailman. Se uskotaan mielellään korkeammalle voimalle. Mitä tiedetään ykseyden taipumuksesta, joka on todellinen jumaluuden ilmentymä? Mitenkä on kaiken elävän kunnioittamisen laita? Kiihkomieltä, suvaitsemattomuutta ja yksityisiä vihakomplekseja viljellään. Moralismien elämänvalheellisuuden ja itsepetoksen syväluodannut oivaltaa kuinka oikeutettu on erään etevän esoteerikon lausunto, että enemmän kuin kaksi kolmasosaa ihmiskunnan kärsimyksistä voidaan lukea uskonnon ja moraalin velkatilille. Moraalilla on ilmiömäinen

kyky myrkyttää ja kaikkina aikoina se on ollut halveksunnan vahvin vaikutin. Moralisti ei edes ymmärrä, että moralisoiminen on tuomitsemista.

⁶Moraali sekoitetaan kitkattomalle yhteiselämälle tarkoitettuihin yhteiskunnallisiin määräyksiin. Ne omaksutaan kasvuvuosina harkitsematta aikuisten esikuvien kautta. Yksinkertaisinkin voi ilman katekismuksen kummallisia kieltoja käsittää, että murha, väkivalta, vaino, varkaus, väärennös ja panettelu tekevät yhteiskunnan jatkuvuuden mahdottomaksi.

⁷Moni moralisti kerää sääntöjä kuin postimerkkejä. Mitä useampia hänellä on, sitä neuvottomammaksi hän tulee. Ne jättävät hänet pulaan, kun hän niitä tarvitsisi. Hän saa niistä komplekseja ja sairaan omantunnon. Säännöt ovat keinotekoisia hutilusyriytyksiä, jotka ehkäisevät suoraa välittömyyttä, lisäävät itsepetosta ja uskottelevat moralistille, että hän on jotain muuta kuin mitä on. Oikea toiminta kuuluu kunkin tasolle, on itsestään selvää ja välitöntä ollen tarpeellisten ominaisuuksien eikä miellyttävien mielteiden seurausta.

⁸Kaikkea aitoa, välitöntä, alkuperäistä, spontaania moralisti pitää tuomittavana. Hän näkee ihmisen pohjimmiltaan turmeltuneena, pohjattoman ja parantumattoman pahana olentona, jota johtavat vain pahat virikkeet. Kun tiedostamattoman elämänlähteen pursuava tulva on ehtynyt, kun ihmisestä on tullut kaikenlaisten estokompleksien ja mekaanistuneiden tapojen automaatti, kun kyky elää nykyhetkeä ja hyödyntää elämänvaikutelmien elävöittävää ja vapauttavaa voimaa on turmeltunut, kun kaikesta on tullut sääntöjen, käskyjen, kieltojen ja kaikenlaisten ohjeiden, synnintunnustuksen, sairaan omantunnon, katumuksen, itsehalveksunnan ja elämäntuskan hyvin järjestynyt kokonaisuus, vasta silloin ihminen on pelastunut ja moraalinen. Tämän hulluuden seurausta on, että niistä, jotka eivät ole vaikutuksille alttiita, tulee estottomia ja jaloista luonteista tulee elämään kelpaamattomia tai he menehtyvät.

⁹Moralisti ei luota elämään. Hän ei aavista elämän tarkoituksenmukaisuutta ja oman elämäntietämättömyytensä kyvyttömyyttä havaita tätä. Mutta onneksi kaikki on niin hyvin järjestetty, ettei arvovaltaisinkaan moralisti osaisi ehdottaa parannusta. Jokainen kehittää kokemuksesta juuri niitä ominaisuuksia, joihin inkarnaatio tähtää. Omalaatu ja elämänymmärtämys määräävät vauhdin. Moralistin epäoikeutettu puuttuminen itsemääräämisoikeuteen aiheuttaa epäjärjestystä ja lisää vaikeuksia.

¹⁰Moraalin elämänkielteisyys osoittautuu muun muassa kvietismissä, jossa minä tekee itsemurhayrityksen lakkauttamalla aktiivisuuden. Kaikki omatoimisuus (ajatukset, tunteet, sanat, teot) ovat kvietismin mukaan pahasta. Tämä minän potentiaalisen jumalallisuuden kieltäminen on elämän nurinkurisuutta, satanismia. Epätäydellisyys merkitsee, että yksilö kehittyä ja että ensiminen ei ole vielä saavuttanut lopullista päämääräänsä. Tietenkin itsemurhayritys epäonnistuu. Mutta seurauksena on viivästyminen, joka voi merkitä miljoonia vuosia ja alkeiskurssi alemmalla tasolla pakollisine toimintoinen.

¹¹Moralisti ei voi parantaa ihmistä, mutta kaiketi muuttaa ulkoisen käyttäytymismallin pakolla ja psykooseilla. Kun pakko loppuu, kun tunnehurmio on ohi, yksilö on pohjimmiltaan sama. Moraalin harhakuvitelmiin kuuluu, että yksilö tulee hyväksi noudattamalla määräyksiä. Heistä tulee aivan oikein hyvin vakaita ja mainioita moraalisisessa erinomaisuudessaan, kun he sokeasti seuraavat sääntöjä, joiden tarkoitusta he eivät koskaan ymmärrä. Tottelevaisuudella yksilö oppii tottelemaan. Tämä välttämätön ominaisuus hankitaan barbaaritasoilla. Mutta korkeammilla asteilla seurauksena on se ehdoton kuuliaisuus, joka alistuu kaikkeen ja antaa toisten määrällä omalaatua. Pakko myrkyttää ja tekee hyvän vastenmieliseksi. Rangaistuksen uhan alaisista pakkomääräyksistä tulee alitajuisia tuhoamiskomplekseja. Yksilö omaksuu ilman vahinkoa ainoastaan sen, mikä herättää hänessä vastakaikua, myötätuntoa, minkä hän omaksuu halulla.

¹²“Chacun a les défauts de ses vertus.” Jokaisella on ansioidensa puutteet. Sama ajatus on kärjistetty näennäisessä paradoksissa: “Paheet ovat liioiteltuja hyveitä ja päinvastoin.”

Jokaisella hyveellä on paheensa. Hyveet ja paheet sulautuvat toisiinsa. Hyveet helpottavat, paheet vaikeuttavat yhteiseloa. Se, mitä moralistit mielellään kutsuvat hyveiksi ja paheiksi, on subjektiivisia käsityksiä siitä, mitä on pidettävä sopivana tai sopimattomana. Epäolennaisuuksillaan moralistit johtavat huomion pois olennaisesta: ykseyteen kohdistuvasta loukkauksesta. Jos moralistin fiktiot olisivat järkeviä, ne olisivat itsestään selviä, eikä niitä tarvitsisi ylläpitää propagandalla, jatkuvalla jankuttamisella ja ikuisella tuomitsemisella. Moraalia on paasattu kaikkina aikoina ja maailmanhistoria selvittää tuloksen.

¹³Moralistit väittävät, että ”oppi” reinkarnaatiosta saisi ihmiset siirtämään kehityspyrkimyksen (tai ”hyväksi tulemisen”) seuraavaan elämään. Tämä peruste käy täysin yksiin moralistien muiden elämäntietämättömien fiktioiden ja illuusioiden kanssa.

¹⁴Historiallinen kokemus osoittaa, että ”yksilö on parantumaton”. Todellisia edistysaskeleita ei voi erottaa fyysisessä elämässä. Inkarnaation ansio käy ilmi muokkauksen tuloksista mentaalimaailmassa. Tämä todistaa, että moralistien ”parannusmenetelmät” ovat olleet nurinkurisia. Tuloksia ei saavuteta pingoitettun ”tahdon” aikomuksilla, pohtimalla, ponnistelemalla kouristuksenomaisesti yli voimien, vaan yksinkertaisuudella, välittömyydellä, spontaaniudella.

¹⁵Se, joka välinpitämättömänä luopuisi saamasta tarpeellisia elämäkokemuksia ja oppimasta niistä, ei tulisi paremmaksi moralistina (pikemminkin päinvastoin), jäisi vaille suotuisia olosuhteita tulevissa elämissä ja joutuisi sen sijaan epämiellyttäviin pakotettuihin, tarpeellisia elämäkokemuksia antaviin oloihin.

¹⁶Yksilö, jonka inkarnaatio on suotuisa (hyvä korjuu jne.) tahtoo kehitystä ja hankkii siten kokemuksia, jotka tuovat ratkaisevan tasollisen kohoamisen.

¹⁷Moraaliin pätee niin kuin kaikkeen muuhunkin: yksilö ei ymmärrä siksi, että hän käsittää. Tämä merkitys oli tunnetulla metafooralla: ”Kuulkoon se, jolla on korvat kuulla.”

3.45 Moralismi

¹Moralismi on valheen palvontaa. Elämäntietämättömyys ei voi oivaltaa valheellisuutta sivilisaatioasteella. Mutta ”kaikki on valhetta meissä ja ympärillämme”. Jokainen, joka kertoisi, mitä ajattelee, tekisi itsensä mahdottomaksi kaikkialla ja häntä pidettäisiin hulluna, ”yleiselle turvallisuudelle” vaarallisena. Sillä sellaisia ovat vihan ajatukset. Kaikki on valheen kyllästämiä: seurustelu, liike-elämä, politiikka, valtio, kirkko. ”Olennaista on se, mitä näyttää olevan, ei se mitä on.” Intialainen viisas, joka oli perusteellisesti tutkinut Eurooppaa, kysyi: ”Minkä takia kaikki länsimaiset ihmiset ovat niin innokkaasti omaavinaan hyveen (vilpittömyyden), jota kukaan ei osaa harjoittaa toisten kanssa seurustellessaan? Tuhansissa inkarnaatioissa olemme itesuojelemaan vuoksi oppineet valehtelemaan, kunnes valheesta on tullut todellinen olemuksemme.

²Moralismi on teeskentelyä. Mitä ankarampi sovinnaismoraali, mitä tyrannimaisempi tapa, sitä suurempaa on myös teeskentely. Moralismi yrittää pakottaa ihmiset olemaan jotakin muuta, kuin mitä he ovat. Koska tämä onneksi on mahdotonta, pakottaa itesäilytys yksilön tekeytymään joksikin muuksi kuin mitä hän on. Ja aikaa myöten hänestä tulee siten aavistamattaan yhä suurempi huijari. Käytänteitä sovelletaan, jos se on sopivaa ja ”rikkomus” kätketään niin hyvin kuin mahdollista. Mutta jos yksilöllä on epäonnea, on hän rikkonut korkeinta käskyä (”Älä anna yllättää itseäsi teosta”) ja niin hänet tuomitsevat kaikki moraaliset teeskentelyn säilyttäjät. Korjuun laki on kuitenkin olemassa ja elämä on armollinen, kun se lopulta avaa näiden moralistien silmät antamalla heidän itsensä tulla tuomituiksi.

³Moralismin kuuluu juoruilu ja panettelu. ”Kukaan ei ole niin musta kuin maineensa” on kyyninen tunnustus sille, kuinka yhdestä sulasta saattaa tulla viisitoista lihavaa kanaa. Mikään rutto ei leviä nopeammin kuin paha puhe toisista. Kukaan ei näytä kykenevän vaikenemaan

kuulemastaan pahansuovasta puheesta. Useimmat puhuvat pahaa kaikista, tutuista ja tuntemattomista, ystäväistä ja lähimmistä. Toisten ansioista puhuminen ei ole lainkaan yhtä hauskaa.

⁴Moralismi ilmenee itsemyrkytyksessä. Moralisti ei aavista moraalisen myrkytysprosessin vaikutusta omaan sielunelämäänsä. Kukaan ei voi vapautua kuulemastaan pahasta. Joka kerta kun muisto panettelusta sukeltaa esiin, täyttyy mieli siitä liasta, jonka moralisti itse niin halukkaasti on itseensä imenyt. Se on moralistien puhdistautumisprosessi. ”Mitä enemmän pesee toisten likaista pyykkiä, sitä paremmin puhdistuvat omat kädet.”

⁵Moralismi on itesokeutta. Moralismi on käytäntöön sovellettua moraalialia. Se tähtää toisiin. Jokainen on omissa silmissään melkein täydellinen. Lukuun ottamatta tietenkään ”kaikkein inhimilliseen liittyvää epätäydellisyyttä”. Muutoin yksilö on täydellinen, varsinkin jos on hankkinut itselleen ”syntien anteeksiannon”. Mutta virheistään ei pääse niin helposti. Ei edes julkisella synnintunnustuksella. Se vain lisää omaa itesokeutta. Omat puutteensa, ainakin epäolennaiset, voi jokainen nähdä. Mutta kukaan ei kykene näkemään todellisia virheitään. Yksilö loukkaantuisi syvästi, jos joku uskaltaisi täydentää synnintunnustusta olennaisilla asioilla. Olisi helppo vakuuttaa itselleen tulleen täydellisen väärinymmärretyksi ja väärinarvostelluksi.

⁶Moralismi ilmenee kieltojen harjoittamisessa. Moralisti on subjektivistinen, jolla ei ole kykyä erottaa näennäistä ja todellista, epäolennaista ja olennaista. Vain hän tietää, mikä on oikein ja mikä on parasta itse kullekin. Joka kieltäytyy mukautumasta hänen tahtonsa, on yhteiskunnalle vaarallinen. Hän on holhoojajihminen, joka kehityksen lain kumoten määrää yksilön muuttamaan luontoaan ja täydellistymään välittömästi. Hänen mukaansa kaiken pitäisi olla kiellettyä. Sääntöjä ja kieltoja niin paljon kuin mahdollista on hänen tunnuksensa.

⁷Moralismi on vihan ilmaus. Sen jälkeen kun uskonto on menettänyt valtansa ja siten vainoarvonsa, moralismi on vihan paras ase. Niin kauan kuin moraalilla kelpaa vainoamiskeinona, käytetään panettelua myrkytyskeinona. Se on mukava ja erheetön keino. Kukaan ei välty epäilyltä. Eivät edes korkeammat olennot saa armoa moralistien edessä. Jeshusta sanottiin, että hän ryyppäsi ja mässäsi, istui pöytään lutkien kanssa ja maleksi teillä roskaväen kanssa. On vahinko, ettei ole saatu yksityiskohtaisempaa näyttöä farisealaisten harjoittamasta panettelusta. Tietenkin moralistit ovat kieltäneet hengenheimolaisuutensa näiden juorumestareiden kanssa.

⁸Moralismi on kaikista ensimmäiseksi ja viimeiseksi tuomitsemista. Tuomio on tavallisin kaikista inhimillisistä ilmiöistä. Se on synnynnäinen, piintynyt tapa, josta on tullut tarve ja huvi. Tuomio on vihan ilmaisu. Ihmiset tulevat tuomitsemaan, kunnes he ovat saavuttaneet korkeamman asteen eivätkä enää vihaa. Tuomio on ylimielisyyttä. Kenelläkään, ei edes jumalalla, ole oikeutta tuomita. Joka tuomitsee, tuomitsee vain itsensä eikä ketään muuta. Tuomitsemalla ihmiset tekevät virheen sekä vapauden lain että ykseyden lain suhteen. Kukaan ei näytä oivaltavan, että kaikki kärsivät tästä keskinäisestä tuomitsemisesta, joka myrkyttää kaiken yhdessäolon ja hajottaa kaiken yhteisyyden. Vaikuttaa siltä, ettei vielä kukaan ole selvästi ymmärretty Jeshun vertausta rikasta (lähimmäiseni virheistä, paheista ja rikoksista) ja malkasta (minun julistamastani tuomiosta). Jeshu tuomitsi ainoastaan teeskentelyn, farisealaisuuden ja moralismin. Jälkimaailman tuomio on moralismia, niin kuin kaikki muu tuomio. Ihannetta inhimillisessä hahmossa ei saa olla. Jokainen vedetään alas lokaan, niin että täydellinen tasa-arvo vallitsee eikä kukaan ole parempi kuin joku toinen. Elämäkerrassa ei sen tähden unohdeta mitään, mikä voi tehdä selväksi, minkälainen raukka sankari itse asiassa oli. Virheiden ja puutteiden etsimistä ihmiskunnan suurista hahmoista nimitetään totuuden vaatimukseksi ja sitä pidetään tieteellisen teräväjärkisyys todisteena. Huomioon ei oteta, että kamaripalvelijan kyvyttömyys arvostaa ja ihailaa todistaa kamaripalvelijasta itsestään. Ilman kieroituneen munkkiasketismin fiktiomoraalia ei elämässä

tulla toimeen, sillä se kuuluu valheellisuuteen ja varustaa vihan tarpeen välttämättömillä vaikuttimilla.

⁹On monta tapaa peittää tuomitseminen, ihmisten erikoisalana kun on vihanvaikuttimien salaaminen myös heiltä itseltään.

¹⁰Vihaa on moniasteista tuomitsemisesta arvosteluun, hylkäämiseen ja vainoamiseen. Meillä ei ole oikeutta tuomita ja analysoida lähimmäisiämme. Ihmisellä on oikeus olla mitä on ilman uteliasta puuttumistamme hänen sielunelämänsä. Vapauden lain mukaan hänellä on oikeus pitää oma tajuntamaailmansa rauhassa toisilta.

¹¹Ihmisillä on tarve arvostella toisia. Kaikki, mikä ei heitä ja heidän ylpeyttään miellytä, kaikki mikä poikkeaa heidän fiktiivisyydestään ja illusiivisuudestaan, tuntuu heistä vastenmieliseltä ja sitä on paheksuttava. Viha yltyy harjoituksesta. Pelkästä arvosteluntarpeesta se kasvaa torjumis- ja vainoamistarpeeksi. Lopuksi ei kaihdeta mitään keinoja toisten puolelle saamiseksi.

3.46 Yleinen mielipide

¹Yleinen mielipide uskoo olevansa kaikkietävä. On täydellisen merkityksetöntä, kuinka jokin yleinen mielipide on syntynyt. Joka tapauksessa riittää yksi todistaja, joka on kuullut asian A:lta, joka on kuullut sen B:ltä, joka on kuullut sen C:ltä jne. loputtomiin. Yleisen mielipiteen ei tarvitse koskaan piitata niin naurettavasta asiasta kuin tutkimisesta. Sanoohan sananlasku, että “tunnettu asia on jo todistettu” (mikä tekee täten todistajanlausunnot selvästi epäilyttäväksi). Silloin tiedetään, sillä silloin tietävät kaikki. Varsinkin sanonnat ovat silloin käyttäkelpoisia. Sillä ne ovat kansan ääni. Ja “kansan ääni on jumalan ääni”. Varsinkin silloin, kun kansa Pilatuksen edessä huutaa ristiinnaulitse.

²Yleisen mielipiteen kuvitelmiin kuuluu, että “valistuneena aikanamme”, johon liittyvät sananvapaus ja painovapaus, kaikenlaisten mielipiteiden vapaa mainonta ja arvosteleminen, jokaisella on kyky muodostaa itsenäinen arvio. Silloin ei huomioda, että vain pienempi osa väestöä omaa älylliset edellytykset hankkia kohtuullisessa ajassa keskinkertaista tietoa, että tietämiskyky ja arvostelukyky ovat kaksi täysin erilaista kykyä (edellinen suhteellisen tavallinen, jälkimmäinen harvinainen), että mielipiteet eivät ole tosiasioita ja harvoin edes pohjautuvat riittäville tosiasioille. Lisäksi on niin, että yksilöllä vain mitä harvinaisimmissa poikkeustapauksissa on aikaa, tilaisuuksia, mahdollisuuksia tai edes halua paneutua monimutkaisiin ongelmiin, ottaa selvää kaikista asiaan liittyvistä tosiasioista ja punnita eri hypoteeseja ja teorioita vastakkain. Maallikosta tulee asiantuntijasta riippuvainen. Asiantuntijat ovat usein eri mieltä. Monet ovat olevinaan asiantuntijoita olematta sitä. Jäljellä on auktoriteettien valitsemisen mahdollisuus. Maallikko valitsee auktoriteetin, jonka aina yksipuolinen propaganda osoittaa tai sen, joka vahvistaa hänen jo hankkimansa (ei lainkaan asiaan kuuluvan) fiktiojärjestelmän ja ennakkoluulot tai hänen itsekkäät pyyteensä. Asiantuntija itse, joka oivaltaa suunnattomat vaikeudet, voi useimmiten vain todeta, että niin pitkälle tutkimus on päässyt ja että on mahdotonta ennustaa tulevia löytöjä. Mitä tulee “poliittisiin asiantuntijoihin”, voi liioittelematta väittää, että nämä ovat uskovia. He ovat vannoutuneet poliittiselle teorialle, johon he sokeasti uskovat. Mutta kaikki poliittiset teoriat ovat korkeintaan orientoitumisyrityksiä ja osoittautuvat pitämättömiksi, mikäli niitä arvostelematta sovelletaan käytäntöön. Tulos kaikesta sanotusta pelkistyy parhaiten Kierkegaardin näennäisessä paradoksissa, että niin pian kuin massa hyväksyy totuuden, siitä tulee niin muodoin valhe; näin siksi, että massa absolutifioi kaiken pätemään ikuisesti kaikissa olosuhteissa. Mutta vain (todelliset) tosiasiat ovat sellaisia ehdottomia totuuksia. Kaikilla muilla on rajoitettu laajuus ja ne pätevät tietyissä olosuhteissa, jotka myös yleensä aina muuttuvat ja josta kaikesta tietämättömyys on tietämätön. Saksalainen valtakunnan propagandapäällikkö Goebbels, yleisen mielipiteen arvostelukyvyn todellinen tuntija, tiesi,

mistä puhui väittäessään, että hän, jolla oli käytössään valtakunnan kaikki propagandamahdollisuudet, vakuuttaisi kaikki saksalaiset viikon sisällä minkä tahansa valheen totuudellisuudesta. Eikä vain kaikki saksalaiset.

³Yleisen mielipiteen älyllinen taso on alin mentaalinen taso: tietämättömyyden, arvostelukyvyyttömyyden, kritiikittömän hyväksymisen, huhujen taso, arvailujen ja olettamusten yhdistelmä kaikissa niiden lukuisissa ilmaisumuodoissa. Yleinen mielipide on kokonaiskuva ajan ennakkoluuloista, dogmeista, taikauskoista, erehdyksistä ja väärinymmärtämyksistä. Yleinen mielipide ei tiedä mitään tietämisen arvoista. Mutta se uskoo sitäkin enemmän.

⁴Yleisen mielipiteen emotionaalinen taso on toiseksi alin emotionaalinen taso, jolta on suuri vaara vajota nopeasti kaikista alimmalle tasolle, mikäli viha närkästyksineen tai vahingoniloineen herätetään eloon. Tälle tasolle kuuluu psykoosien sokaisema, järjetön massan raivo, joka kykenee mihin julmuuksiin tahansa.

⁵Yleinen mielipide on tyypillinen esimerkki käsitysten arvosta ja useimpien ihmisten käsitysten arvosta. Yleinen mielipide määrää enemmistön käsitykset jokaisen oman erityistiedon alueen ulkopuolella. Erityisalalla hymyillään ”yleiselle käsitykselle” ja ymmärretään sen mielettömyys. Mutta tästä kokemuksesta ei vedetä muutoin läheistä johtopäätöstä, että omien käsitysten laita on samoin toisten erityisaloilla. Tätä johtopäätöstä ei tehdä siitä syystä, että jokainen itse ottaa osaa yleiseen mielipiteeseen, kun on oman erikoisalansa ulkopuolella.

⁶Eräs teräväjärkinen mies hämmästeli vanhaa sanontaa, että mielipiteestä ja mausta ei pidä väitellä ja ihmetteli, mistä muusta väiteltäisiin. Sillä mistään muusta ei pitäisi olla tarvetta väitellä. Aikamme tietämys on suunnatonta. Mutta todellista tietoa tässä tietämyksessä on suunnattoman vähän. Sokrates tiesi, ettei hän tiennyt mitään (tietämisen arvoista). Hänen lausuntonsa osoitti, että hän käsitti enemmän kuin toiset. Yleinen mielipide on kaikkietävä.

⁷Yleisen mielipiteen muovaa kaiketi usein sattuma. Mutta nykyisin sen muovaavat useammin lehdet, jotka ovat usein tietämättömyyden ja epäluotettavuuden propagandaelimiä, silloin kun ne eivät ole tietoisien, lahjotun vääristämisen propagandaelimiä. Jos joku valtaintressi – ja lehdet ovat valtaintressien omistuksessa – on havainnut mielipiteen tarkoituksilleen arvokkaaksi, se ei jätä mitään sattuman varaan. Silloin yleisöä syötetään järjestelmällisesti kaikin panettelun, propagandan, mainonnan käytettävissä olevin keinoin, kunnes kaikki kansalaiset omaavat saman “ehdottoman erehtymättömän”, vankkumattoman mielipiteen. Sen vuoksi yleiselle mielipiteelle on nykyisin tunnusomaista, että lehdet ovat sen auktoriteetteja. Ihmiset saavat oppia lehdistä, mitä pitää ajatella ja tuntea tietääkseen ja sanoakseen ehdottomasti oikein. Ihmiset on opetettu lykkäämään “oma, itsenäinen mielipide” siihen saakka, kunnes he ovat saaneet lukea sen lehdistä. Sitten he tietävät. Mutta he eivät tiedä, että se harvalukuinen joukko, joka todella tietää, tietää myös, kuinka epävarmaa tai suorastaan virheellistä heidän tietämyksensä on. Tämä yleinen mielipide jää jälkimaaailmalle – historiana.

⁸Lehdet tekevät tieteelle usein karhunpalveluksen muuttamalla päivän hypoteesit ja teoriat dogmeiksi. Auktoriteettien olettamukset julkaistaan tieteen viimeisinä sanoina. Asian koomillisuus on siinä, että sellaisen julkaisun jälkeen yleensä vain auktoriteetti on epä tietoinen, tietää kuinka epävarma koko asia on. Yleinen mielipide on sitäkin varmempi. Sillä täytyyhän auktoriteetin tietää! Eihän hän muuten olisi auktoriteetti!! Ja auktoriteetti - jonka auktoriteetti on vaarassa - näyttää vikatonta naamaa. Suoraan auktoriteettien mainetta vahingoittavaa on tiettyjen asiantuntijoiden rempseä todistelu omista fiktiojärjestelmistä, dogmeista, idiosynkrasioista ja taikauskoista kaikissa mahdollisissa aineissa omien tutkimus- ja tiedonalojen ulkopuolella. Siten auktoriteetti tekee selväksi, ettei hän ole oppinut erottamaan mitä hän tietää ja mitä hän ei tiedä. Tämän täytyy johtaa yleiseen auktoriteettihalveksuntaan.

⁹Yleisellä mielipiteellä on kaksi pettämätöntä menetelmää yksilön arvioimiseksi. Toinen on panettelu, joka on aina totta. ”Ei savua ilman tulta”, jolla huhun totuudellisuus aina todistetaan. Toinen menetelmä on melkein vielä nerokkaampi yksinkertaisuudessaan ollen arvioimista menestymisen tai epäonnistumisen mukaan. Tähän voidaan lisätä erään etevän esoteerikon lausunto, että yleisen mielipiteen tuomioistuin on kaikkein kyynisin ja vahingoniloisen julma, epäluuloisin ja epäoikeudenmukaisin kaikista tuomioistuimista.

KOHTALONLAKI

3.47 KOHTALON LAKI

¹Luonnontieteellisellä materialismilla, joka näki universumin ikuisten, järkkymättömien luonnonlakien ohjaamana, on juuri tässä suhteessa ollut ainoa oikea todellisuuskäsitys. Sen ylivoimaisuus kaikkiin muihin historiallisesti esiintyneisiin katsantotapoihin nähden onkin loistavalla tavalla vahvistettu. Lakia olemassaolon periaatteena pitäen tieteelliset selitykset ovat vapauttaneet ihmiskunnan elämänkielteisistä taikauskoista, varsinkin niistä, jotka liittyvät uskon orjalliseen riippuvuuteen jumalallisen mielivallan armosta. Esoteriikan mukaan korkeimmat kosmiset olennot ovat Lain alaisia.

²Kaaos merkitsee tarkoituksenmukaisuuden poissaoloa. Kaaoksessa hallitsee dynaamisen ikiaineen tiedostamaton, ikuisesti sokea tahto ikiaineen dynaamisen lain tai ilmaisutavan mukaisesti. Mitä enemmän manifestaatioaine koostuu, sitä koostuneempia manifestaation vakiokompleksit ovat. Kehitys on manifestaatioaineen lakien löytämistä ja niiden virheetöntä soveltamista. Kaikki määräytyy syistä, kaikki on lainmukaista. Mielivalta on erehdys lain suhteen ja johtaa kaaokseen ja muodottomuuteen.

³Ehdoton vapaus olisi mielivallan vapautta ja kumoaisi itsensä. Vapaus on lain antamaa vapautta ja Lain rajoittamaa vapautta. Korkein vapaus on kaikkietävyys ja kaikkivalta. Jokaisella atomilla on mahdollisuus ja oikeus korkeimpaan vapauteen. Jokaisen olennon tilapäinen rajoittuneisuus johtuu sen tietämättömyydestä olemassaolon lakien suhteen, kyvyttömyydestä soveltaa niitä virheettömästi sekä niiden suhteen tehtyjen virheiden seurauksista. Mitä korkeammalla tasolla yksilö on, sitä suurempi sen vapaus on, sen mahdollisuus ratkaista itse korkeammat ongelmat. Yksilön vapaus kasvaa kollektiiviolennessa, jossa hän jonkin toiminnan erikoistuntijana täydellisesti hallitsee toiminnan.

⁴Laki (kaikkien luonnon- ja elämänlakien summa) on perustava, väistämätön kohtalon tekijä, joka pätee kaikille olennoille alimmasta ylimpään. Se ilmenee erilaisena eri kehitysasteilla. Mitä korkeammalla olento on, sitä eriytyneempi Laki on, sitä useampia lakeja hän erottaa, sitä virheettömämmin hän niitä soveltaa, sitä selvemmin hän oivaltaa kaikkien lakien vääjäämättömyyden. Soveltamalla suhteellisen virheettömästi Lakia (tarkoituksella tai tarkoituksetta) sen eri puolia jokaisella erityisellä tasolla yksilö saavuttaa lähinnä korkeamman tason ja lisää vapauttaan.

⁵Kohtalo on yhdistelmä alun perin annettuja ehtoja ja siten rajoituksia lopullisen päämäärän suhteen. Jokainen olento kehittyy niiden ehtojen alisena, jotka johtuvat siitä suuremmasta yksiköstä, johon se osana kuuluu. Niinpä esimerkiksi pallo-olennon omalaatu ja suhteellinen epätäydellisyys on rajoitus niille, jotka ovat riippuvaisia sen mahdollisuuksista. Kaikkiin olentoihin vaikuttavat vielä ne rajoitukset, jotka syntyvät kaikkien vapaudesta.

⁶Manifestaatioprosessi on vapauden prosessi vääjäämättömän lainmukaisuuden rajoissa. Tässä prosessissa ainoa määrätty asia on lopullinen päämäärä. Jokainen olento, jokainen ikiatomi on potentiaalinen jumala. Kaikki Lain myöntämä vapaus on seurausta tästä. Välttämättömiä, yleisiä ehtoja lukuun ottamatta manifestaatioprosessin kulkua määräävät evolvoituvat olennot itse. Prosessi on kaikkien työn tulosta. Jokainen olento, ylimmästä alimpaan, antaa oman panoksensa kaikilla tajunnanilmaisuillaan, tarkoituksella tai tarkoituksetta, omaehtoisesti tai tahattomasti. Mitä enemmän jokin olento kehittyy, sitä suurempi sen tarkoituksenmukainen panos prosessissa on. Alemmilla kehitysasteilla inhimillinen yksilö vastustaa kehitystä tai aiheuttaa epäjärjestystä, kaiken omalla vastuullaan. Sitä mukaa kun yhä useampien yksilöllisten omalaatujen tajunta laajenee, kokonaistajunta rikastuu ja sinfoniasta tulee yhä täysisointuisempi. Mikään ei ole valmista. Kaikki on kehittymässä. Prosessi on ikuista improvisointia ja kokeilemistä niillä jatkuvasti uusilla

mahdollisuuksilla, jotka lisääntyvät sitä mukaa kun prosessi etenee. Aluksi manifestaatioprosessi on suunnattoman hidas nopeutuen sitä enemmän mitä useammat tarkoituksenmukaisesti myötävaikuttavat, ja lopullinen prosessi on jättäjäismäinen kokonaisekspansio.

⁷Manifestaatioprosessi ei työskentele alun alkaen yksityiskohtaisesti määrätyn, jäykän suunnitelman mukaan, jossa jokaisella yksilöllä ennaltamäärättyine ominaisuuksineen olisi hänelle varattu tehtävä. Sellainen suunnitelma on mahdoton. Sen tekee mahdottomaksi jo vapauden laki, joka antaa jokaiselle olennolle oikeuden valita kohtalonsa omalaatunsa mukaisesti, omalaadun, jonka kehitystietä ei voi ennakoita.

⁸Kaaos, jonka tietämättömyys, kyvyttömyys ja poistoyöntävä taipumus aikaansaa rajoitetulla alalla, vaatii vastatoimenpiteitä. Kohtalon lain edustajat pitävät huolen siitä, että järkkynyt tasapaino palautuu, kakofonia muuttuu sopusoinnuksi. Useimmissa tapauksissa riittää kun asia jätetään korjuun lain edustajille. Vain vähäinen osa tajuntamme ilmaisuista rajoittuu nykyhetkeen. Enin osa niistä menee kausaliitteineen tulevaisuuteen joko alkuna tai lisänä kausaaliketjuihin. Nämä ketjut punoutuvat vähitellen muodostamaan tulevaisuuden tapahtumainkudoksen. Nykyhetken tapahtumainkulku on viimeinen lenkki ketjussa, joka oli aloitettu tuhansia vuosia sitten. Kohtalo, jonka ihminen parhaimmassa tapauksessa voi ennustaa, kuuluu hänen menneisyyteensä liittyvän toiminnan kaikista lähimpään purkautumiseen.

⁹Seuraava lisäys voi ehkä auttaa tekemään todellisuusajattelun ja ennaltanäkemisen käsitettävämmäksi.

¹⁰Ilman elämystä tietäminen on kuollutta tietoa. Objektiviisen ajattelun kyky ei ulotu pitemmälle kuin objektiviisen tajunnan kyky. Normaalilyksilö on subjektivistisesti kaikessa, mikä ei koske kolmea alimpaa fyysistä molekyylijalajia. Hänellä täytyy olla apunaan ajatusrakennelmia (käsitteitä, fiktioita). Joka tämän on oivaltanut, antaa objektiviisuusperiaatteen olla subjektivisminsa säätäjä. Muuten seurauksena on mielivalta. Tieto korkeammista maailmoista edellyttää objektivistista tajuntaa näiden aineista elämykselle välttämättömänä. Essentiaalinen tajunta ja korkeammat tajunnat eivät tarvitse käsitteitä, koska nämä tajunnat ovat tarvittaessa hetken yhtä etsittyjen todellisuuksien kanssa. Reaalisesti ajatteleva ajattelee todellisuuden muotoja, liike- ja tajuntatapoja. Se, mikä ei ole vielä hahmottunut, on tajunnan alueen ulkopuolella. Mitä korkeampi tajunta, sitä enemmän tulevaisuudesta on nykyhetkessä. Manifestaalitajunnalle koko aurinkokunta, sen menneisyys, sen tarkoitus ja päämäärä sekä kaikki sen tulevaisuuteen jo juoksevat kausaaliketjut ovat nykyhetkessä. Kosmiselle tajunnalle yhä suurempi osa jatkuvista manifestaatioprosesseista on nykyhetkessä, vaikka ne meistä vaikuttavat kuuluvan yhä kaukaisempaan tulevaisuuteen. Kaikki korkeammat olennot elävät nykyhetkessä. Ne eivät huolehdi siitä tulevaisuudesta, joka on heidän nykyhetkensä tuolla puolen. Se on asia, joka kuuluu vielä laajemman nykyhetken omaaville olennoille.

3.48 Omalaatu

¹Omalaatu on yhteenvedo atomien koko elämäkokemuksesta involvoitumisen, involuution ja evoluution aikana. Jokaisella atomilla on omalaatunsa. Se muodostuu kokemuksesta. Jokaisella kokemuksella on aina jokin merkitys. Mikään kokemus ei mene jälkeä jättämättä ohii. Kokemukseen kuuluu kaikenlainen vaikutus, elämys, omatoimisuus.

²Omalaadun perusta rakentuu kaikista erilaisista vaikutuksista ensimmäisen involvoitumisen aikana tiedostamattomassa primaariaineessa. Värähtelyt, joille atomi alistetaan, ovat erilaisia joka atomille. Aineyhdistelmät samoin kuin näiden energialataukset, jännitteet ja värähtelysarjat ovat melkein loputtomia muunnelmissaan. Muutamia satoja

aioneja jatkuneen vastaavan vaikutuksen jälkeen jokainen atomi on eri suhteissa erilainen verrattuna jokaiseen muuhun.

³Omalaatu erikoistuu edelleen passiivisen tajunnan elämyksistä involuutioatomissa. Passiivisen näkemisen peilikuvat elämän aionien aikana loputtomasti vaihtelevista olosuhteista jättävät vaikutelmansa. Jokaisella involuutioatomilla on ollut erityiset elämyksensä.

⁴Omalaatua vahvistavat evoluutioatomin kokemukset kivi-, kasvi- ja eläinkunnassa. Aionien aikaisesta vaikutuksesta sopeutumiseen, hämärästä havaitsemisesta ja hapuilusta, oivallusta herättävistä kokemuksista, vaistomaisesta reagoimisesta, vaistomaisesta erottamisesta ja valinnasta omalaatu kristallisoituu yksilöllisenä kokonaissynteessä kaikista saaduista tiedostamattomista ja tietoisista kokemuksista atomin kosmokseen tuomisesta lähtien.

⁵Jokainen kasvi- ja eläinmaailmasta kiinnostunut voi itse todeta yhä selvemmin piirtyvän omalaadun suvun yksilöissä. Erityisen näkyvä tämä on tietenkin niillä eläimillä, jotka lähestyvät kausaalitumisastetta.

⁶Kun evoluutiomonadi on saavuttanut ihmiskunnan, se tuo mukanaan jo täysin kehittyneen omalaadun, joka ei johdu valinnasta, vaan on aineen yhdistelmien ja voimien pelin tuote.

⁷Jokaisessa omalaadussa voi erottaa kaksi perustaipumusta, jotka läpikäyvät koko luonnon: vastakohtasuhteen positiivisen ja negatiivisen, aktiivisen ja passiivisen, luoksevetävän ja poistyöntävän välillä. Jokaisessa yksilössä hallitsee jompikumpi taipumus. Joillakin on jompikumpi taipumus kärjistynyt äärimmilleen.

⁸Perustaipumus ilmenee yhä selvemmin jokaisen korkeamman evoluutioasteen myötä. Saman eläinlajin eri yksilöt käyttäytyvät täysin eri tavoin. Jotkut ovat ystävällisiä, halukkaita, oppivaisia, yrittävät ymmärtää ym. Jotkut ovat ylpeitä, omapäisiä, vallanhaluisia, julmia jne.

⁹Hallitsevimman taipumuksen ominaisuudet tulevat kausaalitumiseen valmiilla eläimillä ennemmin tai myöhemmin jossakin tilaisuudessa emotionaalisesti ja mentaalisesti niin kiihkeiksi, että eläimen ensitriadi voi saavuttaa yhteyden toistriadiin ja siten kausaalitua. Vastamuodostuneeseen kausaaliverhoon tuodut ominaisuudet ovat monadin ominaisuudet triadissa. Ne muodostivat eläimen omalaadun eli yksilöllisyyden.

¹⁰Eläimen kausaalistuessa ympäristön vaikutuksella on tietenkin merkityksensä kuten kaikella muulla vaikutuksella. Siten se voi joko vahvistaa tai heikentää perustaipumusta. Se ei ole kuitenkaan yksinään ratkaiseva. Sitäpaitsi yksilö hakeutuu affiniteetin lain mukaan ympäristöön, joka tyydyttää perustaipumusta.

¹¹Eivät kaikki eläimet kausaalistu seuraeläiminä inhimillisten värähtelyjen vaikutuksen alaisina. Ne, jotka ovat kausaalituneet voittopuolisesti poistyöntävien värähtelyjen kausina, saavat tietenkin vaikutteita omalaatuunsa näistä värähtelyistä.

¹²Omalaatu on yksilö, ensinmä, yksilöllisminä. Se on minän ominaisuudet ja kyvyt, tiedot ja ymmärrys, sellaisina kuin ne ilmenevät persoonallisuuden taipumuksessa ja vaistoissa. Persoonallisuus on minä inkarnaationsa rajoissa. Viisas tuntee kunnioitusta jokaista omalaatua kohtaan, olipa hänen ”sympatiansa” sitä kohtaan vaikka kuinka vähäinen. Hän tietää, että jokainen yksilö on potentiaalinen jumaluus, josta kerran tulevaisuuden aionien aikana tulee aktiivinen jumalallinen olento. Omalaadusta tulee silloin erityinen valtatekijä manifestaatioprosessissa. Jokainen olento kulkee omaa kehitystietään halki elämän ja saavuttaa päämäärän omalaadun osoittamaa lyhempää tai pidempää, vaikeampaa tai helpompaa tietä. Jokainen yritys puuttua itse omalaatuun on ylimielisyyttä ja rienaa. Yksilön puutteet ilmenevät virheellisessä asenteessa elämänlakeihin, puutteet, jotka elämän kokemukset vähitellen poistavat.

¹³Ominaisuudet ja kyvyt voidaan jakaa neljään ryhmään: perustavat eli yleisinhimilliset, departementtityyppiin kuuluvat, kehitysasteelle tai kehitystasolle kuuluvat sekä yksilölliset. Perustavat ja departementtityyppiin kuuluvat kehittyvät hitaasti kautta kaikkien tasojen.

Muiden elämänmerkitys kasvaa tai vähenee. Tarpeettomat, joita ei enää viljellä, jäävät piileviksi. Ominaisuudet ja kyvyt kehittyvät eri järjestyksessä ja erilaisina vahvuudeltaan riippuen omalaadusta ja departementista. Kaikki ominaisuudet ja kyvyt voi kehittää täydellisiksi, korkeimpaan mahdolliseen suorituskyykyyn. Mitä korkeampi kehitysaste, sitä merkityksellisempiä kyvyt ovat ja sitä useammat muut kyvyt ovat edellytyksinä uusien omaksumiselle. Sivilisaatioyksilöltä puuttuu tietenkin useimmat ja tärkeimmät ominaisuudet ja kyvyt.

¹⁴Ominaisuudet ja kyvyt omaksutaan hitaasti, koska ne edellyttävät pitkää elämäkokemusta. Erikoistuneiden kokemusten mahdollistuminen vaatii yleisen elämäkokemuksen varasto. Vaikka mahdollisuus sitten on olemassa, vie erikoistuminen runsaasti aikaa ja vaatii useampien inkarnaatioiden työn. Ymmärtämys on omaksuttu, kun yksi ainoa tietynlainen kokemus jossakin elämässä riittää tehdäkseen samankaltaisen kokemuksen toistumisen samassa elämässä tarpeettomaksi.

¹⁵Tiettyä tunnetta vastaa tietty ominaisuus. Tunne ja ominaisuus vahvistavat toisiaan. Tunteen harjoittaminen kehittää ominaisuutta ja ominaisuuden huomioiminen elävöittää tunnetta. Tietty tunne kuuluu tiettyyn emotionaalivärähtelyjen sarjaan ja ominaisuus tai kompleksi on kyky tajuta värähtelyjä tai tuottaa niitä spontaanisti.

3.49 Omalaadun perustaipumukset

¹Perustaipumuksia on kaksi ja ne ilmenevät luoksevetävissä tai poistyyntävissä tunteissa ja ominaisuuksissa: antaumuksessa (ihailussa), uskollisuudessa ja osanotossa tai pelossa, vihassa ja halveksunnassa, sopeutumishalukkuudessa tai itsetehostuksessa.

²Kun minä seuraa tämän perustaipumuksen tiedostamattomia vaistoja, se tuntee itsensä vapaaksi. Tietämättömyys elämänilluusioiden tuntee itsensä aina vapaaksi. Kun illuusioiden menettävät valtansa, ilmenee vapaus yhä selvemmin kaikkietävydestä määrättyneenä ja samassa määrin yksilöstä itsestään tulee laki ja siten vapaa. Vain lailla voittaa vapauden.

³Sopeutumisen tietä kulkevat seuraavat kitkattomasti vähemmän vastuksen lakia. He välttävät mahdollisimman suuressa määrin jokaista ristiriitaa. Yleisesti katsoen heidän kulkemansa elämäntie on suora ja hyvin raivattu. He soveltavat vaistomaisesti vapauden ja ykseyden elämänlakeja. He välttävät huonoa kylvöä ja hankkivat suhteellisen helposti tarpeellisen oivalluksen ja ymmärtämyksen. He ovat valon tietä kulkevia elämäntaiteilijoita.

⁴Ne, joiden omalaatu sallii itsetehostuksen tiellä kulkemisen, puhkaisevat itselleen tien suurimman vastuksen lain mukaan. Näiden kahden äärimmäisyyden välillä on tietenkin sekamuotoja.

⁵Itsetehostus, joka oikeastaan on ykseyden havaitsemisen kyvyttömyyttä, näkee oman vastarinnan toisiin jonakin sekä väijäämättömänä että olennaisena. Heidän kokemuksensa on saanut heidät näkemään toiset vieraina, vihollisina. He pelkäävät, sillä he vainuavat vaaroja, petosta, viekkautta, vääryyttä, petturuutta kaikkialla. He vihastuvat, koska he uskovat voivansa löytää pahuuden ja tyhmyyden todisteita kaikista, jotka ovat heitä vastaan tai jotka eivät ajattele tai tunne niin kuin he. He halveksivat, sillä he näkevät vain alempia tasoja, he kun ovat erityisen kyvyttömiä näkemään mitään itseään korkeampaa, joten kaikkien vertailujen on koiduttava heidän omaksi edukseen.

⁶Itsetehostus kieltäytyy oppimasta muulla kuin omalla tavallaan. Tätä taipumusta seuraavien vastustus on periaatteellista. He epäilevät, paheksuvat, hylkäävät kaiken, mitä he itse eivät ole omalaadullaan leimanneet, kaiken mikä ei ole yhdenmukaista heidän fiktioidensa ja illuusioidensa kanssa. He vihaavat kaikkea, mikä koskee heihin epämiellyttävästi.

⁷Itsetehostus johtaa täydelliseen itsesokeuteen. He eivät opi tavallisista erehdyksistä, sillä epäonnistumisiensa syyt he työntävät aina toisiin. He oppivat vain ylipääsemättömien

esteiden, voittamattoman vastustuksen, selvän mahdollisuuden tuomista kivuliaista kokemuksista. Elämässä toisensa jälkeen he vaeltavat kiertoteitä ja mihinkään johtamattomia umpikujia. He orientoituvat elämänviidakossa valitsemalla hylättyjen erehdysten tien.

⁸He eivät ymmärrä, että esteettömässä toiminnassa oleva onni on hyvää korjuuta. Tyydytyksensä he saavat murtamalla kaikki esteet, raivaamalla tietä toisiin kohdistuvia seurauksia huomioimatta. Empimättä he ylittävät, milloin siihen kykenevät, toisten oikeuksien rajat, loukkaavat vapauden ja ykseyden lakia, korostavat tahtoaan kaiken elämän kustannuksella. He kulkevat omin aaloin meren halki. "Taistelijan luvallisella tarkoituksella vahingoittaa ja tappaa" he sinkoavat keihäänsä jopa kohti suojattomimpia, jotka uskaltavat seisoa juuri heidän kulkureitillään.

⁹Kun tätä taipumusta harjoitetaan elämässä toisensa jälkeen syntyvät lopulta ne tyypit, jotka tekevät maailmanhistoriaa. He hankkivat rikkautta ja valtaa vahvemman, väkivallan ja oveluuden oikeudella. Empimättä he syöksevät yksilöitä ja kokonaisia kansoja mitä syvimpään onnettomuuteen. Vallasta tulee keino sortaa ja vainota kaikkia, jotka eivät palvele heidän tarkoituksiaan, heidän oikeuksiaan, heidän vihaansa. Mutta myös sellaiset elämäntallaajat saavuttavat ykseyden, vaikka vasta aionien jälkeen.

¹⁰Sitä eivät kuitenkaan tee ne, jotka päättäväisesti kieltäytyvät luopumasta itsetehostuksesta. Onneksi heitä on vähän. He eivät tahdo astua ykseyteen. He kieltäytyvät tämän ykseyden yhä suuremmasta tajunnanekspansioista. Tietenkään tämä erikoislaatuinen itsetehostus ei ole mahdollinen ennen kuin objektiivinen tieto ihmisen alemmista maailmoista on hankittu. He tietävät myös, että ne, jotka kieltäytyvät kohoamasta korkeammalle, menettävät siten alempien maailmojen hajotessa mahdollisuutensa olemassaoloon tai joka tapauksessa oman toiminta-alansa. Sen tähden he yrittävät ehkäistä kehitystä kaikin mahdollisin tavoin. He näkevät todellisen vihollisen jokaisessa, joka tahtoo korkeammalle, joka palvelee kehitystä. Aina olosuhteiden mukaan he työskentelevät dogmien säilyttämisen tai harhauttavien ideoiden, vallankumousten tai sotien puolesta. Kaikkiällä he yrittävät luoda kaaosta. Vain essentiaalitajunta voi tunnistaa heidät. He ovat "susia lampaanvilloissa", viehättäviä henkilöitä, jotka elävät ulkoisessa mielessä pyhimysmäistä elämää, "todellisia kunnian miehiä".

3.50 Itsetehostus ja tasoituksen laki

¹Ne, jotka kulkevat itsetehostuksen tietä, tekevät sen, koska se on heille ainoa ja oikea tie. Se on myös vaikein, raskain tie. Se on tie, jolla yksilö kärsimyksen kautta pakotetaan askel askeleelta eteenpäin.

²Itsevanhurskauden ylvästelyllä ja ylimielisyydellä, jonka moralistit ovat valinneet kärsimyksensä tieksi, he tuomitsevat kaikki, jotka hurskastelematta vaeltavat itsetehostuksen tietä. Viisas tietää, että ihailu sopisi paremmin. Sillä vaikka itsetehostus kehittää hitaammin, ovat kokemukset sitäkin perusteellisempia ja tehokkaampia. Syyn lain erheettömän oikeudenmukaisuuden mukaisesti täytyy myös niiden vaikutusten osoittautua.

³Ykseyden maailmoissa jokainen omalaatu pääsee oikeuksiinsa, jokainen omalaatu tuo esille itseään tavalla johon vain se kykenee, tullen uudeksi soittimeksi maailmanorkesterissa, uudeksi valtatekijäksi maailmanprosessissa. Jokainen lisätekijä rikastaa ykseyttä ja koituu kaikkien hyväksi. Mitä huomattavampi, vahvempi omalaatu, sitä mahtavampi on myös kollektiiviolento, johon yksilö yhtyy osana sen jälkeen, kun vastakohtaisuus on kumottu. Moralistin närkästykseksi tapahtuu eräs merkillinen asia. Se mitä hän on kutsunut pahaksi muuttuu, ei vain hyväksi vaan joksikin keskinkertaista hyvää paremmaksi.

⁴Ne, jotka kehittyvät mukavimmalla tavalla, kylvävät vähemmän huonoa kylvöä, kohtaavat vähemmän vastarintaa, korjaavat enemmän onnea, elävät miellyttävämmän elämän. Ne, jotka kulkevat itsetehostuksen tietä, kylvävät huonoa kylvöä, kohtaavat kaikkiällä vastarintaa,

korjaavat enemmän kärsimystä. Mutta kärsimyksen tietä kulkevat eivät ole menneisyytensä tarkoituksettomia uhreja. Mitä suuremman vastustuksen he ovat voittaneet, sitä voimakkaampia elämykset ovat olleet, sitä terävämmin he oivaltavat ja sitä syvemmin ymmärtävät, sitä valtavammat ovat kehittyneet kyvyt, sitä lujempi tahto ja sitä suurempi voimankehitys.

⁵Kun ykseyden maailmoissa tarvitaan todellisia kapasiteetteja vaikeampien tehtävien täyttämiseen, kysymykseen eivät tule ensisijaisesti onnellista valontietä kulkeneet. He eivät soita tuon orkesterin ensimmäistä viulua eivätkä bassoviulua. Tasoituksen laki ilmenee siinä, että viimeisistä tulee ensimmäisiä.

⁶Kollektiiviolennot, jotka ikiaineen atomeista muovaavat manifestaatioita, joissa pahuus ei muutu vain lopulliseksi hyväksi, vaan on lisäksi omiaan tekemään manifestaation maailmat rikkaammiksi, täysisointuisemmiksi, voimankehityksen kohti hyvää mahtavammaksi, tekevät parhaan mahdollisen väistämättömistä edellytyksistä. Ilmaisuu ”maailmoista parhain” kuulostaa elämäntietämättömyydestä veriseltä pilalta. Se on esoteerinen selviö. Eivät jumalat vaan ihmiset kantavat vastuun siitä, että pallomme fyysinen ja emotionaalinen maailma ansaitsevat nimityksen helvetti.

3.51 Minän kohtalo

¹Minän lopullinen kohtalo on lähinnä korkeampi minä. Sitä ennen minän kohtalo on eri persoonallisuuksien (inkarnaatioiden) kohtalo, tie jota minä vaeltaa kausaalitumisesta essentiaalistumiseen. Kohtalonsa minä määrää itse omalaadun, departementin ja itsehankintojen mukaisesti. Jokaisella kehitystasolla minä viitoittaa kehityksensä tien työskentelemällä itsetoteutuksen, omalaatunsa yleisen ja erityisen suuntauksen hyväksi. Inkarnaatioiden lukumäärän minä määrää itse saamattomuudella tai määrätietoisuudella. Mikään ponnistus ei ole koskaan täysin hukkaan mennyttä. Huomattavimmat ominaisuudet ovat kehittyneet toivottomista ensiyrityksistä.

²Persoonallisuus (inkarnaatioverhot) on minän oma tuote. Jokainen olento muovaa tulevat elämänsä tajunnanilmaisillaan. Jokainen persoonallisuus ja sen kohtalo ovat minän aikaansaannosta sen edellisissä persoonallisuuksissa.

³Kohtalo on yhteinen nimitys lukemattomille tapahtumainkulussa, tapahtumisessa yhdessä vaikuttaville tekijöille. Jokainen tajunnanilmaus sisältyy dynaamiseen nykyhetkeen, joka on meille myös tulevaisuus. Jokainen tajunnanilmaus yhdessä sen sanallisten ja toiminnallisten seurausten kanssa on kausaalitekijä, potentiaalinen voima, joka odottaa vastavaikutuksen hetkeä, jolloin asiaan kuuluvat olosuhteet ovat uudelleen sellaisessa tilanteessa, että järkkynyt tasapaino voi palautua. Voi kulua monta elämää, ennen kuin tämä on mahdollista. Mutta sen hetken on tultava. Eikä yksilö koskaan tiedä kuinka ja milloin. Virheemme ja ansiomme, kaikki kivulias ja ilahduttava, kaikki väsymys, rauhattomuus, tuska, jne. loputtomiin, on meidän omaa aikaansaannostamme, vaikka toiset ovat kohtalomme agenteja. ”Merkityksettömyyksillä” yksilö valmistaa kohtaloaan. Rengas liittyy huomaamattomasti renkaaseen ajatuksilla, tunteilla, sanoilla ja teoilla lenkiksi, yhä lujemmiksi renkaiksi. Mitä ohuin lanka punoutuu yhteen uusien lankojen kanssa katkeamattomaksi kaapeliksi. Ja kaapelit kutoutuvat yhteen kausaaliketjujen kudokseksi, tapahtumainkuluksi. Mitä lähempänä on ajankohta, jolloin dynaamisuus purkautuu mekaaniseksi tapahtumiseksi, sitä epätodennäköisempää on, että mukaan tulee uusia tapahtumainkulkua muuttavia voimatekijöitä.

⁴Menneillä inkarnaatioillaan minä on pääpiirteittäin luonnostellut tulevat persoonallisuutensa ja niiden kohtalot, ei vain lähinnä seuraavat vaan kokonaisen sarjan inkarnaatioita. Elämässä toisensa jälkeen luonnos täydentyy yhä enemmän lukuisilla pienillä yksityiskohdilla. Useimmat tajunnanilmaisut eivät purkaudu toiminnaksi. Ne kulkeutuvat

tulevaisuuteen ja odottavat, kunnes vapauttavat impulssit purkavat ne tapahtumiseen. Se, mikä ei pääse purkautumaan jossakin elämässä, tekee sen jossakin myöhemmässä. Vastavaikutuksen täytyy tulla. Kaikki tajunnanilmaisut ovat syitä vaikutuksille. Uusi persoonallisuus etenee elämässä edellisessä elämässä viitoitettuja ja raivattuja teitä. Nämä tiet ovat osa minän epävapautta. Mutta tämä ei tarkoita, että kohtalomme on järkkymättömästi määrätty. Tapahtumainkulku on ikään kuin tulos voimien suhteista voimaparallelogrammissa, joka jatkuvasti muuttuu uusien voimamomenttien myötä. Koskaan ei voi tietää, eikö uusi voimallisäys voi johtaa siihen, että purkaus ottaa toisen suunnan. Mitä alempi kehitysaste, sitä vähäisempi vapaus, sitä vähäisempi kyky antaa alku voimatekijöille, jotka voivat muuttaa tapahtumainkulkua. Kulttuuriyksilö aiheuttaa muuttuneella elämänasenteellaan joukon täysin uusia voimatekijöitä, jotka monessa suhteessa voivat kokonaan muuttaa muuten määrätyn tapahtumainkulun.

⁵Eri persoonallisuudet ovat minän yrityksiä orientoitua alun perin käsittämättömässä maailmassa, enemmän tai vähemmän sattumanvaraista kokemusten keräämistä, etsimistä, joka muistuttaa enemmän harhailua. On selvää, että elämä persoonallisuuksissa alemmilla asteilla vaikuttaa usein tarkoituksettomalta; persoonallisuuksissa, joiden korjuu on huonoa, joissa minän piilevät mahdollisuudet ovat pääosin jääneet piileviksi. Persoonallisuus ei ole koskaan saanut antaa minkäänlaista panosta, ei koskaan löytänyt toimintakenttää, ei koskaan mukautunut olemukselle vieraassa ympäristössä. Mitä korkeampi taso, sitä mielekkäämpää on kokemusten valinta. Persoonallisuuden aika ja voimat ovat rajoitetut. Enin tietämys on fiktiivistä ja minälle epäolennaista.

⁶Jokaisessa uudessa persoonallisuudessa minän on omalla työllä kehitettävä jo hankkimansa kyvyt saavuttaakseen varsinaisen tasonsa. Aktivointi alkaa alimmalta tasolta ja tulee yhä helpommaksi jokaisen inkarnaation myötä, kunnes lopullinen automatisoituminen kerran on mahdollinen. Vapaus lisääntyy jokaisen tason myötä, koska Lain vaisto kasvaa, yhteys ylitajuntaan tulee yhä helpommaksi ja korjuu yhä tarkoituksenmukaisemmaksi. Tärkeimmät inkarnaatiot ovat harvoin ulkoisesti nähden merkittäviä. Huomaamattomuus on paras maaperä kaikelle tajunnan kasvulle.

⁷Alemmilla asteilla persoonallisuuden kohtalo on pääosin korjuun lain tekijöiden määräämä. Mitä alkukantaisempi yksilö, sitä vähäisempi itsetoteutuksen kyky, sitä vähäisempi merkitys kehitystekijöillä on. Sivilisaatioasteen elämästä tietämätön yksilö, jonka omalaatu ei ole vielä muotoutunut, jonka ominaisuudet ja kyvyt ovat kehittymättömiä, on useimpien mahdollisten kokemusten tarpeessa. Kulttuuriasteella kehitystekijöillä on suurempi merkitys ja vaikutus. Pyrkimys kehitykseen lisää minän vapautta yhä useammassa suhteissa.

⁸On eräs tapa vähentää korjuun lain merkitys ja korjuun tekijöiden valta minimiin. Ja se on perusteellinen asenteen muutos, joka luopuu kaikista omakohtaisista toiveista, kaikista hyvän korjuun, oman onnen vaatimuksista, elää yksinomaan tehdäkseen toiset onnellisiksi. Yksilön kieltämän hyvän korjuun sijaan tämä hyvä kylvö tuo mukanaan nopeaa kehitystä. Tämä selittää esoteerisen selviön, että hyvä korjuu on elämäntietämättömyyden merkki: onnea pidetään kehitystä parempana. Ei oivalleta, että onni vahvistaa itsekkyyttä ja saa siten kylvämään huonompaa kylvöä.

⁹Persoonallisuuden kärsimykset ovat aina vaikeita kantaa. Kokemattomat luulevat aina, ettei kukaan voi ymmärtää kuinka paljon he kärsivät. Kärsivä on usein sitä mieltä, ettei mikään tuleva autuus voi korvata näitä tuskia. Myöhemmin mentaalimaailmassa mikään ei tunnu oikeuttaneen käsittämättömään onneen. Vaikeinta kärsimyksessä ovat mielikuvituksen kuvitelmat sen loputtomuudesta. Lisääntynyt kärsimys pidentää elämää mentaalimaailmassa.

¹⁰Ennen kuin ensimmäinen voi lopullisesti täydellistyä toisminäksi, on sen täytynyt muuntaa oma menneisyytensä suhteelliseksi "täydellisyydeksi". Tämä on mahdollista, koska menneisyys ei ole koskaan mitään ikuisesti järkähtämättömästi määrättyä, vaan elää aktiivisena tekijänä dynaamisessa nykyhetkessä. Ensimmäinen on sovittava kaikki

erehdyksensä aina kausaalitumisesta lähtien. Poistyyntävän omalaadun omaaville tämä merkitsee Sisyfoksen työtä. Ne, jotka esimerkiksi minän tekojen tähden ovat suistuneet raiteeltaan, on haettava esiin ja heitä on kaiken sovittavalla kärsivällisyydellä ja rakkaudella autettava, kunnes he ovat voittaneet takaisin menettämänsä. Kaikki minän tekemä paha täytyy poistaa pallomuisteista. Kaikki riitasoinnut siinä sinfoniassa, joka minän on ihmiselämässä sävellettävä, muuntuvat rikastuttaviksi sopusoinnuiksi.

3.52 Kollektiivin kohtalonyhteys

¹Kollektiivinen kohtalo on yhteinen lopullinen päämäärä ja yhteinen tie päämäärään. Kaikki kollektiivi on kohtalonyhteyttä. Yksilö kuuluu monenlaisiin kollektiiveihin: ihmiskuntaan, rotuun, kansaan, yhteiskuntaluokkaan, klaaniin, sukuun, perheeseen.

²Kausaaliluokkien iän mukaan organisoidussa kansakunnassa eri yhteiskuntaluokat merkitsevät eri kehitystasoja. Niin pian kuin edellytykset sellaiseen järjestelyyn ovat olemassa, syntyvät yksilöt niihin luokkiin, joihin he kuuluvat. Nämä luokat muodostavat sukupolvilta periytyvien hankittujen kokemusten eri kerrostumia. Tästä perinnöstä on inkarnoituneille hyötyä, niin että he saavat tilaisuuksia aktivoida piilevät tietonsa ja välittömästi jatkaa siitä, mihin he aiemmin lopettivat. Yhteiskuntaluokka tulee silloin koostumaan klaaneista (sukujen ryhmästä), joiden yksilöt ovat kausaalituneet yhdessä ja joiden edellytetään essentiaalistuvan yhdessä. Heidät johdetaan yhteen hankkimaan ymmärrystä toistensa omalaatuja kohtaan, luottamusta toisiinsa, oppimaan yhteistyötä, palvelemaan yhdessä kehitystä ja ihmiskuntaa, kaikkea tätä ottaen huomioon heidän yhteiset tehtävänsä tulevaisuudessa yhtenäisenä kollektiiviolentona.

³Atlantiksesta miljoonia vuosia sitten ihmiskuntaa johti sen todellinen eliitti. Ainiaan kateelliset ja tyytymättömät alimmat luokat tekivät kuten aina vallankumouksen, ottivat vallan, karkottivat eliitin. Siitä lähtien ihmiskunta on saanut sen mitä halusi: ”hoitaa omat asiansa”. Elämäntietämättömyys, ylimielisyys ja barbaarius ovat hallinneet. Heräävä rikkiviisuus, joka uskoo omaavansa tietoa osatessaan fiktioiden rakentelun, on ollut ihmiskunnan tiennäyttäjät. Niin kutsuttu maailmanhistoria, joka on tunnettu osa ihmiskunnan kärsimyshistoriaa, todistaa ainakin suurin piirtein tuloksesta.

⁴Kerta toisensa jälkeen ovat korjuun lain mukaan umpimähkään sekoitettuneet luokat saaneet vallan yhteiskunnassa ja luonnollisesti kuten aina väärinkäyttäneet valta-asemaansa toisten luokkien vahingoksi. Meidän aikanamme on päästy yhteiskunnan pohjakerrokseen. Jos yhteiskunnalliset ja taloudelliset edellytykset luokkien vakavuudelle lakkautetaan, seuraa yhteiskunnallinen kaaos. Säätökierto (myös korjuun lain mukainen) nopeuttaa yhteiskunnallista hajaannusta. Hyväntahtoinen elämäntietämättömyys, joka sekoittaa veljeyden demokratiaan, antaa vallan massalle, josta erehtymättä tulee demagogien uhri.

⁵Me synnymme kollektiiveihin, koska meillä on ikivanhoja yhteyksiä näiden kollektiivien yksilöihin, synnymme maksamaan velkojamme, auttamaan vuorostamme niitä, jotka ovat meitä auttaneet. Aina voimme oppia yhteisistä kokemuksista. Varmaa on, että olemme velkaa ja että teemme viisaasti yrittäessämme lyhentää sitä ja lähdemme siitä, että pikemminkin teemme liian vähän kuin liian paljon. Kymmenissä tuhansissa inkarnaatioissa olemme väärinkäyttäneet valtaamme toisten vahingoksi, ehtineet loukata toisten oikeutta kaikissa suhteissa, käyttäneet toisia törkeästi hyväksi, kaikissa suhteissa typeryydestä ja raakuudesta ottaneet osaa siihen kaikkien sotaan kaikkia vastaan, joka jo miljoonia vuosia on raivonnut maapallollamme.

⁶Tosiasia, että kaikki nämä erehdykset ovat suurelta osalta johtuneet elämäntietämättömyydestä, ei muuta Lakia. Erehdykset ovat erehdyksiä, johtuivat ne mistä hyvänsä. Kaikki elämä on ykseyttä. Tämä on veljeyden perusta, ei vain ihmisten suhteen. Ykseyttä vastaan tehdyt erehdykset ovat aina kohtalokkaita. Kollektiivinen yhteenkuuluvuus

tu mukanaan vastuuta kaikista kollektiivissa. “Yksi kaikkien puolesta ja kaikki yhden puolesta niin kuin oman velan puolesta” ei koske vain takaussitoumuksia. On vain yksi tapa välttyä kasvavalta vastuulta. Se on, että otamme sankarillisesti vastuun pahasta ja uhraudumme, jos se on tarpeen. Olemme niin monta kertaa vaatineet uhria toisilta. Ihmiset eivät ottaisi vallan vastuuta niin huolettomasti, jos he tiedostaisivat, mitä vastuu merkitsee. He ottavat vastaan tarjouksen tilaisuuksina itsetehostukseen, eivätkä näe näennäistä riskittömyyttä pitemmälle.

⁷Jos emme kykymme mukaan taistele pahaa vastaan (tietenkin vain hyvyyden aseina), synnymme samankaltaiseen yhteiskunnalliseen kurjuuteen kuin se, jonka olisimme voineet oikaista. Jokainen on vastuussa siitä, että vääryyttä saa tapahtua, epäkohdat saavat jatkua, kaikenlaista valtaa saa väärinkäyttää, elämänvalheita saa kenenkään vastaan sanomatta julistaa, mielettömyyksiä saa lähtemättömästi juurruttaa luottavaisiin lapsenmieliin ja heräävää elämänymmärrystä typerryttää, kaikenlaiset kärsimykset saavat jatkua ilman parantavia toimenpiteitä. On meidän asiamme kieltäytyä lojaalisuudesta, kun epäoikeudenmukaisuus hallitsee. Meidän asiamme ei ole ratkaista, onko uhristamme “mitään hyötyä”.

⁸Vain täydellinen elämäntietämättömyys ja arvostelukyvyyttömyys voi syyttää korkeampia olentoja maailman hätätilanteesta, kauhistuttavasta elämäkurjuudesta, vaatia korkeampia olentoja panemaan järjestykseen kaikki aiheuttamamme, vaatia että he rikkoisivat Lakia, jotta ihmiskunta saisi jatkua hävyttömyksiään. Mikään paha ei voi kohdata sitä, joka ei ole pahaa tehnyt, joka on loppuun korjannut tuhansien inkarnaatioiden aikana kylvämänsä huonon kylvön. Ihmiset ovat tehneet elämästä helvetin. Tätä elämänvelkaa ei ole maksettu ennen kuin me kaikki olemme tehneet elämän taivaaksi, ilman apua palauttaneet kaiken siksi, mitä se on korkeammassa maailmoissa.

⁹On kauhistuttava häväistys syyttää näitä ihmeellisiä elämänyksyyden kollektiiveja, jotka elävät vain palvellakseen, kaikesta tekemästämme pahasta, panna heidän syykseen mielivalta ja viha (vihamielisyys, rangaistuksen uhka, kirous jne.). Sellaiset syytökset ovat bumerangeja, jotka palaavat läpäistyä voimakenttää vastaavalla vahvistuneella voimalla.

¹⁰Korkeammat olennot hoitavat Lakia. Heillä ei ole oikeutta auttaa niitä, jotka ovat menettäneet kaiken oikeuden apuun, suojella totuutta kun kaikki levittävät valhetta, suojella viattomuutta, kun kaikki loukkaavat sitä, ehkäistä vääryyden tapahtumista, kun kaikki tekevät väärin. On meidän tehtävämme oikaista asiat ja välttää kaikkia sellaisia elämäntyhmyyksiä tulevaisuudessa.

¹¹Ihmiskunnan onnellisina aikakausina yksilö syntyy klaaniinsa, jossa hän tuntee olevansa kotona pelkkien ystävien keskuudessa, jotka tekevät kaiken toisilleen helpommaksi, eivätkä ehkäise toistensa itsetoteutusta, niin kuin muulloin on tapana. Klaanissaan hän ymmärtää ryhmäolennon merkityksen. Kaikki pyrkivät ykseyteen, työskentelevät yhdessä kehityksen hyväksi, palvelevat ihmiskuntaa. Yhteiset ihanteet innoittavat kaikkia, jotka täysin sydämin uhraavat oman merkillisyytensä, ennakkoluulot, toisiin kohdistuvat vaatimukset, toiveen määrätä, johtaa, hallita. Täydellinen suvaitsevaisuus vallitsee kaikessa, mikä ei koske ihannetta. Kateus, epäily, arvostelu, epäsopu ovat täysin mahdottomia. Kaikki osoittavat ehdotonta luottamusta kaikkiin. Sellaisessa ryhmässä, joka näkee ryhmän korkeampana yksikkönä, kehittyy “ryhmävoima”. Se kohottaa kaikkien osanottajien tasoa ja helpottaa myös omien ongelmien ratkaisua. Se aikaansaa tuloksia, jotka ylittävät satakertaisesti tulokset, joita jäsenet voivat saavuttaa, jos he työskentelevät kukin erikseen.

KORJUUN LAKI

3.53 KORJUUN LAKI

¹Korjuun laki, kylvön ja korjuun laki, syyn ja vaikutuksen laki elämän kausaliteetin aloilla, on tasapainon eli palauttamisen lain seurannaislaki. Laki pätee ehdottomasti kaikissa maailmoissa, kaikkiin olentoihin. Se koskee ajatuksia, tunteita, erilaisia vaikuttimia yhtä hyvin kuin sanoja ja tekoja.

²Korjuun laki on luonnonpakosta vaikuttava laki. Se ei ole mielivallan, palkitsemisen, korvauksen, koston rankaiseva laki. Se vaikuttaa alinomaa ja mitä yllättävimmällä, odottamattomimmalla tavalla kaikissa elämän olosuhteissa ja kaikessa, mikä meitä kohtaa. Korjuun lain rajattomien muunnelmien joustavaa soveltamista tarjoavat jokaiselle yksilölle elämän loputtomasti vaihtelevat suhteet jokaisessa uudessa tilanteessa.

³Korjuun laki on ehdottoman oikeudenmukaisuuden laki. Epäoikeudenmukaisuus on joka suhteessa täysin mahdotonta. Oikeutta jaetaan persoonattomasti, asiallisesti, lahjomatta. Debet ja kredit tasoitetaan viimeiseen penniin. Puhe epäoikeudenmukaisuudesta on elämäntietämättömyyden ja kateuden puhetapa.

⁴Ihmisiin laki vaikuttaa kaikissa inhimillisissä maailmoissa. Korjuu samoin kuin kylvö voi olla karkeafyysistä, fyysis-eetteristä, emotionaalista, mentaalista ja kausaalista laatua.

⁵Korjuulla on kolme päätyyppiä:

⁶jäljellä olevaa, kaikista edellisistä inkarnaatioista tulevaa vielä suorittamatonta korjuuta. Useimmat ovat jo suurin piirtein määränneet korjuunsa monien tulevien inkarnaatioiden varalle,

⁷jokaista yksittäistä inkarnaatiota varten määrätty korjuu. Kaikki, millä on suuri merkitys persoonallisuudelle uudessa elämässä kuuluu jo määrättyyn korjuuseen. Se, mikä voi näyttää välittömältä vaikutukselta, johtuu samankaltaisista ilmiöistä edellisissä elämissä,

⁸Pikakorjuu siinä määrin kuin syy ja vaikutus seuraavat välittömästi toisiaan elämän vaihtelevissa, pienissä asioissa.

⁹Korjuun laki on yhtä kauhistuttava kuin yksilö on tai on ollut. Korjuun laki on armelias niitä kohtaan, jotka ovat olleet armelaita, ja säälimätön niitä kohtaan, jotka ovat olleet säälimättömiä.

¹⁰“Mitoilla, joilla yksilö mittaa, mitataan hänelle uudelleen.” Ihmiset eivät tiedosta käyttämiensä mittojen laatua. Useimpien mitat ovat vihan mittoja (kateuden, pikkumaisuuden, kostonhalun, halpamaisuuden mittoja).

¹¹Mitä korkeammalla kehitystasolla olento on, sitä suurempi mahdollisten tämän olennon tekemien tai tätä olentoa vastaan tehtyjen virheiden teho on.

¹²Korjuun laki voi odottaa kuinka kauan tahansa. Mutta kylvö on korjattava.

¹³Korjuun laki on mekaanisen oikeudenmukaisuuden laki, kohtalon laki on kehityksen ja omalaadun laki.

3.54 Korjuun laki ja muut elämänlait

¹Jos olisi vain hyvää korjuuta, kukaan ei kyselisi elämän tarkoitusta, kukaan ei tutkisi tai löytäisi lakeja. Onnen käsitämme välittömänä elämänoikeutenamme ja kaikki onnettomuudet elämän epäoikeudenmukaisuuksina. Ja näin siksi, että elämä on onnea eikä sitä olisi koskaan tarkoitettu helvetiksi. Me ihmiset olemme tehneet elämän siksi, mitä se on. Epäonni ja kärsimys saavat elämän vaikuttamaan tarkoituksettomalta. Sitä se onkin, mutta sen me olemme tehneet tarkoituksettomaksi ja jatkamme alati hulluutta.

²Pahan ongelmaa on jokainen ajatteleva ihminen pohtinut. Terävä-älyisimmät ovat selittäneet ongelman ratkaisemattomaksi. Toiset ovat tyhjentäneet spekulointia kaikki

mahdollisuudet mielettömyksiin. On syytetty jumalaa ja koko maailmaa, mutta ei koskaan omaa itseä. Omahyväisyys on aina estänyt ihmisiä löytämästä oikeaa ratkaisua ongelmiinsa.

³Joka ei ole löytänyt korjuun lakia, on toivottoman harhautunut ihmisen maailmoissa. Hän on fiktioidensa uhri. Sekin kuuluu huonoon korjuuseen. Ja siitä tulee uutta huonoa kylvää. Me olemme vastuussa arvostelukykyimme idiotisoinnista. Jotakin meidän on opittava elämästä itse, eikä vain sokeasti toistettava toisten arvailuja. Mitään ei todista se, että miljardit ihmiset ovat uskoneet johonkin, että jokin miellyttää tunteitamme. Ihmiskunnan älyllisestä perinnöstä 99 prosenttia on fiktioita. Ei ole ihmeellistä, että “emme voi oppia mitään historiasta”.

⁴Sillä, joka on löytänyt korjuun lain, ei ole vaikeutta löytää sen jälkeen vapauden, ykseyden ja itsen lakia. Ne seuraavat korjuun lakia kuin yksinkertaisimmat korollaarit. Kylvämällä ja korjaamalla yksilö hankkii tarpeellisia elämäkokemuksia. Elämässä toisensa jälkeen hän kehittyy ja hankkii ominaisuuksia ja kykyjä. Kulttuuriasteella hänen kausaalisesta ylitajunnastaan tulee elämänvaisto. Sen jälkeen hän etenee nopeasti. Kun hän kykenee kokemaan kausaali-intuitioiden suunnattomat ilmestykset, hän ei voi enää koskaan epäillä. Sillä silloin hän tietää.

3.55 Korjuun laki ja elämäntietämättömyys

¹Sivilisaatioastella yksilö on kehittänyt niin paljon arvostelukykyä, että hänet voidaan opettaa käsittämään, että olemassaolo on hänen järjelleen ratkaisematon arvoitus. Mutta häneltä puuttuu usein kyky vetää tästä johtopäätös, ettei mikään inhimillinen järki voi ratkaista sitä ongelmaa. Buddha oli tosin sanonut, ettei inhimillinen äly voi ratkaista jumalan olemassaolon, sielun olemassaolon ja kuolemattomuuden sekä tahdon vapauden ongelmia. Mutta Buddha olikin pakana, joten eihän häneen voinut uskoa. Tarvittiin monia terävä-älyisiä filosofejia ja kuuluisia tiedemiehiä, jotta uskottaisiin pystyttävän oivaltamaan tämä asia.

²Ei voitu tietää. Oli siis oikeus uskoa. Ja niin hyväksyttiin fiktiot, joista lapsen mieleen juurruttamalla on tullut lähtemättömiä ideoita. Oltiin hyvässä seurassa, jos uskottiin, mitä omat esi-isät olivat uskoneet. Ja olihan olemassa rikassisältöinen kirjallisuus, joka yhä enemmän kiinnitti ainoaan oikeaan uskoon. Niin ratkaistiin se ongelma. Sitten ei kenenkään kannattanut esittää muita hypoteeseja. Niidenhän täytyi olla virheellisiä. Joku oli kaiketi maininnut jotakin kylvöstä ja korjuusta. Mutta tiesihän jokainen talonpoika, mitä se oli. Olihan niin ilmeisen järjenvastaista, että todella voitiin viljellä koskaan satoa näkemättä tai korjata kylvöstä lainkaan tietämättä, että sen täytyi olla jotakin sellaista, jota oppineet kutsuvat paradoksiksi. Olihan sen lisäksi saatu oppia, että jos vain oikein kovasti takertui kiinni lupaukseen jumalallisen mielivallan armosta, niin ei tarvinnut enää koskaan kantaa huolta pahojen tekojensa palkasta. Hyvistä teoista tuli tietenkin saada maksu.

³Mieluummin mikä mieletön usko tahansa kuin olettaa jotakin niin kiusallista ja kohtalokasta kuin oma vastuu omista tulevista inkarnaatioista. Mieluummin syytettiin tiedon omenaa, pikkulasten omenanvarkaussyntiä ja jumalan rankaisevaa vanhurskautta kaikesta kurjuudesta. Yksinkertaisin arvostelukyky ja oikeudenmukaisuuden tunne tekee selväksi, että siinä tarinassa mielikuvitushirviö, josta teologit edelleen tekevät jumalan, on tehnyt virheen, minkä vuoksi hänen oikeastaan pitäisi olla vihainen itselleen, eikä kosta omaa tyhmyyttä lukemattomille miljardeille olennoille, joiden luomista hän jatkaa voidakseen tyydyttää kyltymättömän kostonhalunsa. Kauhistuttava häpäisy aiheuttaa oman vastuunsa. Mutta tämä on täysin sen ihmiskunnan tapaista, joka yhä vieläkin jatkaa etsimällä syitä saattaakseen epäilyksenalaisiksi jopa jaloimmat olennot ja valitsemalla vaikuttimia tyydyttääkseen murhakiikkonsa.

⁴Uskon tietämättömyys on kyllä selitys, mutta ei puolustus. Erehdykset ovat erehdyksiä, olipa kyseessä mikä tahansa. Luonnon- ja elämänlakeja ei tuhota kieltämällä yksinkertaisesti niiden pätevyys.

3.56 Korjuun laki ja elämän “epäoikeudenmukaisuudet”

¹Elämäntietämättömyydestä, jonka korjuu on huono, elämä vaikuttaa joko tarkoituksettomalta tai epäoikeudenmukaiselta. Se on tarkoituksetonta, kun ei voi löytää tyydytystä mistään puuhasta tai päämäärää, jonka hyväksi työskennellä. Se on epäoikeudenmukaista, kun näkee kuinka toisilla menee, kuinka onnellisia toiset ovat.

²He säteilevät terveyttä. Itse hän on sairas ja heikko. Heillä on yllin kyllin kaikkea, mitä kohtuuden nimessä voi toivoa. Itse hän elää köyhyudessa. He saavat tilaisuuksia kouluttaa itseään ja oppia kaiken, mitä toivovat; heidän on helppo omaksua kaikki tietämys. Itse hän saa jäädä tietämättömäksi ja epäonnistuu opinnoissa. He saavat ystäviä kaikkialla. Itse hän etsii sellaisia turhaan. Heillä on kaikkialla suosijoita, jotka auttavat heitä kaikin tavoin. Itse hän kohtaa välinpitämättömyyttä, kylmyyttä tai vastarintaa. He onnistuvat kaikessa, mitä yrittävät. Itse hän epäonnistuu kaikessa. He ovat onnellisia. Itse hän on onneton. Kun kokemukset ovat sellaisia yhdessä tai useammassa suhteessa, elämän täytyy tuntua yhdeltä ainoalta suurelta epäoikeudenmukaisuudelta.

³Toisiin verraten asia oli näin. Mutta ulkokuori pettää. Kukaan ei aavista tuskia hymyilevän naamion takana. “Vain sydän tuntee oman katkeruutensa.” Pari esimerkkiä riittääköön. Benjamin Constant, joka kaikissa suhteissa vaikutti aikalaisistaan harvinaisen kadehdittavalta, kirjoitti loppunsa lähestyessä, että koko elämänsä ajan hän oli kärsinyt pahempia tuskia kuin kuolemaantuomittu mestauspaikalla. Katso ihmistä! Goethe, ylivoimainen nero, kaunis, terve, jonka koko elämä oli yhtä voitonriemua, arvio 80-vuotiaana elämänsä onnenhetket kaiken kaikkiaan neljäksi viikoksi. Hän kirjoitti: “Kun ihminen tuskissaan mykistyy, salli eräs jumala minun lausua, miten kärsin.”

⁴Kangastelevat elämänilluusioiden saavat elämäntietämättömän kuvittelevan, että onni on siellä, missä hän ei ole. Hän pakenee nykyhetkeä ja raahaa kaikkialla mukanaan onnetonta minäänsä. Viisas tietää, että joka ei löydä onnea sisimmästään, ei löydä sitä koskaan itsensä ulkopuolelta. On niin helppoa kadehtia toisia, joista todella ei tiedä mitään tietämisen arvoista. Niiden kadehtiminen, joilla on ylen määrin elämän antimia, jotka laiminlyövät ainutlaatuiset mahdollisuudet palvella elämää ja tuhlaavat tulevien elämiensä mahdollisuudet tyydyttääkseen kyltymätöntä egoismitaan, on erittäin huono korjuun kadehtimista.

⁵Ihmiset vaativat eläältä paljon tiedostamatta, että he ovat tuhansissa inkarnaatioissa toimenpiteillään menettäneet jokaisen oikeuden mihin tahansa vaatimukseen, vaikka suuremmat, tietyille tasolle kuuluvat erehdykset onkin korjattu tuolla tasolla.

⁶Ainoa tapa välttyä “elämän epäoikeudenmukaisuuksilta” tulevissa elämissä on olla itse oikeudenmukainen. Oikeamielinen ei tee koskaan kohtalokkaita virheitä tuntemattomien luonnonlakien suhteen, sillä oikeamielisyys on pettämätön elämänvaisto. Egoisti tekee yhtä varmasti virheitä, ainakin ykseyden lain suhteen.

3.57 Korjuun laki ja korjuun agentit

¹Kaikki yksilöä kohtaava paha on huonoa korjuuta. Mitään pahaa ei voi tapahtua sille, jonka ei ole korjattava huonoa kylvöä. Edes katkerimmat viholliset eivät voi aiheuttaa pienintäkään vahinkoa, jos korjuun laki ei tätä salli. Kaikki ihmiset (tai muut olennot ja olosuhteet), jotka välittömästi tai välillisesti, tahallaan tai tahattomasti hyödyttävät tai vahingoittavat meitä, ovat tiedostamattaan korjuun agentteja. Jos he suorittavat meille suuria palveluksia tai tuottavat meille todellista kärsimystä, löytyy menneistä elämistä useimmiten henkilökohtaisia suhteita. Samaan klaaniin kuuluvat yksilöt saavat tilaisuuksia auttaa toisiaan

vuorotellen elämässä toisensa jälkeen. Pahansuovat yksilöt saavat mahdollisuuksia vainota toisiaan elämässä toisensa jälkeen. Ketään ei voi vasten tahtoaan pakottaa huonon korjuun agentiksi. Yksilöstä itsestään riippuu, tahtooko hän olla hyvän vai huonon korjuun agentti. Jos vastoinkäymiset ovat ennaltamäärättyjä, on onnettomuuksien tultava. Mutta se on aina kohtalokasta sille, joka siten on korjuun halukas agentti. Kukaan ei voi kumota korjuun lain vaikutuksia. Jos ihmistä ei tule auttaa, ihmiset eivät kykene auttamaan, vaikka he kuinka yrittäisivät. Auttamisen tahto on aina hyvää kylvöä. Laiminlyönti on joko menetetty tilaisuus hyvään kylvöön tai huonoa kylvöä. Sanontatapa, ”niin kuin petaat, niin makaat”, merkitsee, että saa itse maata, kun tulee oma vuoro asettua petatulle.

²Elämänviisas välttää huonon korjuun agentiksi joutumista. Hän auttaa periaatteesta missä ja milloin voi ilman ehtoja ja odotuksia. Ei ole yksilön asia ”jakaa oikeutta” tai ”ottaa oikeutta omiin käsiinsä”. Kosto on aina huonoa kylvöä. Se kuuluu tietämättömyyden ja vihan elämäntyhmyyksiin.

³Toisten viha ei johdu aina huonosta korjuusta. Sanontatapa, ”hänellä ei ollut vihollisia”, ei ole yksiselitteistä ylistystä. Myös avataarat saavat vihollisia. Pahansuovat yksilöt, jotka harjoittavat vihaa, päätyvät lopulta siihen, että he ovat pakotettuja vihaamaan kaikkia. Vihankompleksi voi tukahduttaa kaikki muut tunteet. Sellaiset ilkeämieliset yksilöt käyttävät hyväkseen kaikki tilaisuudet saadakseen toiset mukaan vihaansa. Kaikista, joita he tapaavat tai kuulevat puhuttavan, tulee heidän uhrejaan. Väistämättä he levittävät vihan ruttoa yhä edelleen ja tartuttavat jokaisen saavuttamansa. Jos sitä taipumusta harjoittaa elämässä toisensa jälkeen, on meillä lopulta ne ihmishahmoiset hirviöt, joita kollektiivisen korjuun agenteina on kutsuttu ”jumalan ruoskaksi”.

⁴Kun ihmiskunta on kerran kehittynyt niin pitkälle, että joukko tutkijoita voi hyödyntää ”esoteerista arkistoa”, saamme ne autenttiset kuvaukset, jotka mahdollistavat kohtalon ja korjuun lain vaikutusten tutkimisen historiassa. Sen jälkeen voi toivoa, että ihmiskunta voisi välttää samoja jatkuvasti toistuvia elämänvirheitä. Totuus on kuitenkin, että itsetoteutuksen lain mukaan poistyvien taipumuksen omaavat yksilöt kulkevat hylättyjen erehdysten tietä ja löytävät ”totuudet” vasta sitten kun he ovat jo toteuttaneet ne. Ne jotka valitsevat kulkea sitä tietä, ovat valinneet vaikeimman tien.

3.58 Korjuun laki ja kärsimys

¹Niin onni kuin kärsimys ovat omaa aikaansaannostamme. Kaikki kärsimys on seurausta erehdyksistä vapauden ja ykseyden elämänlakien suhteen. Kärsiä ei tarvitse kenenkään, joka ei ole aiheuttanut kärsimystä toisille olennoille. Kaikesta toisille aiheuttamastamme kärsimyksestä tulee aikanaan omaa kärsimystä. Jos yksilön kärsimys on parantumaton, on hän aiheuttanut parantumaton kärsimystä toisille.

²Kukaan ei voi kärsiä jonkun toisen puolesta. Kukaan ei voi vapauttaa ketään huonosta korjuusta säilyttämällä päällensä hänen kärsimyksensä. Me voimme säilyttää päällemme toisten kärsimykset, vapaaehtoisesti kärsiä enemmän kuin tietyssä inkarnaatiossa on ennalta tarkoitettu, vain siinä tapauksessa, että meillä on vielä jäljellä huonoa korjuuta. Mutta siten emme vapauta toisia korjuusta, vaan siirrämme sen myöhempään tilaisuuteen.

³Kärsimystä on kolmenlaista: fyysistä, emotionaalista ja mentaalista. Fyysistä kärsimystä, joka on vaikein parantaa, tiede yrittää auttaa. Emotionaalinen kärsimys voidaan kytkeä korjuun elementaaliin, vihaan tai tietämättömyyden. Vihan kärsimys on olennaisesti pelko. Tietämättömyyden kärsimys on yhteydessä mielikuvitukseen ja tahtoon. Mielikuvitus voi vahvistaa tai heikentää kärsimystä melkein kuinka paljon tahansa. Kärsimyksen voi karkottaa tahdontoiminnalla, kieltäytymällä kärsimästä, kieltäytymällä huomioimasta kaikkea, mikä aiheuttaa kärsimystä, jalolla välinpitämättömyydellä, stoaalaisuudella, sankaruudella. Mentaalinen kärsimys voi johtua mentaalisista vioista. Mutta tavallisesti syynä on

hallitsemattomasta ajattelusta johtuva pohdiskelu tai levottomuus ja se korjataan “ajattelemalla muuta”.

⁴Vaikka kaikki kärsimys on itseaiheutettua, korvautuu se aina jollakin tavalla. Se tuottaa pidentyneen oleskelun mentaalimaailmassa. Usein se korvautuu jopa fyysisessä maailmassa menestyksellä jossakin suhteessa, syventyneellä ymmärtämyksellä, jne. Monet nerot kärsivät nuoruusvuosinaan epäselvyydestä tai kyvyttömyydestä.

⁵Korjuun lain mukainen väistämätön kärsimys on tavallisesti vain murto-osa todellisesta kärsimyksestä. Yhdeksän kymmenesosaa sivilisaatioyksilön kärsimyksistä johtuu virheellisestä tavasta kohdata kärsimys ja haluttomuudesta työskennellä tarkkaavaisuuden, mielikuvituksen ja tahdon hallitsemisen puolesta. Kulttuuriasteen saavuttaneella on suurin osa kärsimyksestä takanapäin. Sitä, joka on lopullisesti asettunut ykseyden lain alaiseksi, ei voi enää koskaan tulevissa inkarnaatioissa asettaa ylipääsemättömiin vaikeuksiin.

⁶Kärsimys on harvoin auttamaton. Useimmanlaiset kärsimykset ovat rajoitettuja niin ajan, määrän kuin voimakkuuden suhteen. Myös kärsimysinkarnaatiot tarjoavat keitaita elämän aavikolla.

⁷Meidän on aina itse haettava apua kärsimykseen sieltä, mistä apua voi saada, aina, kaikkialla, kaikissa suhteissa taisteltava kaikenlaista kärsimystä vastaan, emmekä saa koskaan väsyä. Sellaiset ponnistukset johtavat hyvään kylvöön ykseyden lain mukaan ja ehkäisevät pahaa maailmassa.

3.59 Tajunnanilmainsujen kylvö ja korjuu

¹Ihmiset luulevat, etteivät he ole vastuussa siitä, mitä ajattelevat ja tuntevat. Eiväthän he ole mitään tehneet. Kaikki oma-aloitteiset tajunnanilmaisut kaikissa maailmoissa tuottavat värähtelyjä, jotka vaikuttavat jokaista, jonka ne saavuttavat, parempaan tai huonompaan suuntaan. Jokaisella tajunnanilmaisulla on vaikutuksensa. Useimmissa tapauksissa vaikutus voi olla minimaalinen. Mutta toisto vahvistaa sekä taipumusta että vaikutusta. Huomaamattomien syiden kasaamista tulee lopulta huomattavia vaikutuksia.

²Ajatus on suurin korjuutekijä. Se saa liikkeille tunteita, jotka johtavat sanoihin ja tekoihin. Kaikki mentaaliverhot voivat tajuta kaikki mentaaliset värähtelyt. Kaikki ymmärtävät välittömästi ajatuksen “universaalista kieltä”. Mentaaliverho on väsymättömästi, levottomasti ja tehokkaasti työskentelevä lähetin ja vastaanotin. Jokaisella ajatusalalla on oma aaltopituutensa. Mitä enemmän tiettyyn ainealaan on perehdytty, sitä suurempi mahdollisuus ajatuksensiirtoon tällä alalla on. Ne, joiden mentaalinen “vastaanotin” on hetkellisesti virittäytynyt saman ajatuksen aaltopituudelle, saavat vaikutteita tältä.

³Emotionaaliset tajunnanilmaisut (pyyde, tunne ja mielikuviutus) ovat emotionaaliasteella (barbaari-, sivilisaatio- ja kulttuuriasteella) aktivoituneimmat ja siten dynaamisimmat (tahtovoittoisimmat) ilmaisut. Emotionaalivärähtelyt eivät ulotu niin kauas kuin mentaalivärähtelyt, mikä johtuu osaksi emotionaaliaineen suuremmasta ikeatomitiheydestä, osaksi toisiansa risteävistä, häiritsevistä, ehkäisevistä värähtelymassoista. Yleisen mielipiteen suunnaton paine johtuu yhdensuuntaisesta massa-ajattelusta ja massatunteilusta. Emotionaalinen ja mentaalinen maailma ovat harhautuneisuuden maailmoja, mikä johtuu esiintyvien ajatusmuotojen fiktiivisyydestä ja illusiivisuudesta.

⁴Barbaari- ja sivilisaatioasteella useimmat tajunnanilmaisut kuuluvat otsikon huono kylvö ja huono korjuu alle. Ihminen vahvistaa tarkkailemaansa. Moralistit, jotka tuijottavat toisten vikoihin ja puutteisiin, vahvistavat tahattomasti pahinta kaikissa, siirtävät pahat ajatuksensa uhriinsa, vahvistavat siten hänen mahdollista taipumustaan vihaan ja vähentävät hänen vastustuskykyään. Me kylvämme paljon huonoa kylvöä ja aiheutamme paljon kärsimystä jo ajatuksillamme ja tunteillamme.

⁵Useimmat ajatukset ja tunteet ovat itsekeskeisiä. Kaikki nähdään ja arvioidaan ottaen huomioon, kuinka tämä koskettaa oman persoonallisuuden fiktioita ja illuusioita, itsekkyyden etuja ja haittoja. Tulos on tietenkin enemmän tai vähemmän todellisuudenvastainen, nurinkurinen ja idioottimainen.

⁶Viha herättää vihan, vahvistaa sitä jokaisella toistolla, sokeuttaa, tekee elämänymmärtämyksen mahdottomaksi, ehkäisee yhteyttä vetovoiman värähtelyihin ja niiden tajuamista, vaikeuttaa kaikkien elämää, ehkäisee itsetoteutusta, lisää kärsimysinkarnaatioiden lukumäärää.

⁷Antamalla myöten alakuloisuuden tunteille viritämme alitajuntamme vastaanottimen niille aaltopituuksille, jotka kuuluvat emotionaalimaailman alimpiin piireihin, ja joudumme siten helposti niiden kauhistuttavien elämäntuskan värähtelyjen uhriksi, joita muinaiset opettajat symbolisoivat sanoilla “takaa-ajavat raivottaret”.

⁸Rakkaus, vetovoimaan kuuluvat ihailun, antaumuksen, osanoton jne. tunteet, on voimakkain kehitystekijä. Sympatia on ymmärtämykselle välttämätön, vetää meitä siihen, mikä meidän ennemmin tai myöhemmin on opittava. Antipatia työntää pois ja erottaa meidät ykseydestä. Rakkaudella elämästä voi tulla paratiisi. Vihalla siitä tulee ainainen helvetti. Kaikkea tätä on julistettu ihmiskunnalle miljoonia vuosia. Mutta vasta kulttuuriasteella “ymmärrämme” ja vedämme johtopäätökset.

⁹Sanoilla keskustelemme toistemme kanssa. Puhe on suunnattoman tehokas vaikuttamisen keino. Tietämättömyydellä ei ole vähäisintäkään aavistusta sen tiedostamattomasta vaikutuksesta alitajuntaan. Puhe vahvistaa omien ajatustemme värähtelyjä ja helpottaa ajatuksensiirtoa. Puheellamme johdatamme toisia hyvään tai pahaan, autamme tai estämme heitä heidän pyrkimyksessään, vapautamme tai sidomme, yhdistämme tai hajotamme, parannamme tai haavoitamme, levitämme vihan ruttoa ja viettelemme toiset osallistumaan vihaan.

¹⁰Ajattelemalla tai puhumalla pahaan toisista teemme virheen korjuun suhteen merkityksellisimpien lakien, sekä vapauden että ykseyden lain, suhteen. Jokaisella on vapauden lain mukaan oikeus pitää yksityishenkilönsä ja yksityiselämänsä rauhassa toisten uteliaisuudelta, tungettelevuudelta, psykologisoimisen ja arvostelun halulta.

¹¹Ihminen ei ole hyvä siksi, että hän tekee hyviä tekoja. Mutta jos ihminen on hyvä, aiheutuvat hyvät teot tahattomasti ja välittömästi luonteenlaadusta. Olemme ykseys ja niin ollen olemassa toisiamme auttaaksemme. Toisia ehkäisemällä panemme liikkeelle kolme erilaista voimaa: korjuun lain mukaan vaikuttavat, vapauden lain mukaan vaikuttavat (vapautta rajoittavat) ja ykseyden lain mukaan vaikuttavat (erottavat) voimat.

3.60 Hyvä kylvö

¹Hyvä kylvö on elämänlakien kitkatonta soveltamista. “Luonto voitetaan luonnonlakeja soveltamalla”. Elämänlakeja soveltamalla yksilöstä tulee elämän herra.

²Hyvä kylvö on ykseyden taipumuksen harjoittamista, työtä jalojen tunteiden ja ominaisuuksien, oivalluksen ja ymmärryksen hankkimiseksi, pyrkimystä itsetoteutukseen.

³Käyttämällä hyväksi mahdollisuudet yhteiskunnassa vallitsevien epäkohtien oikaisemiseen saamme arvokkaita kokemuksia, vähennämme maailman kärsimystä, hankimme itsellemme oikeuden kasvaviin mahdollisuuksiin kylvää hyvää kylvöä tulevaisuudessa.

⁴Hyvää kylvöä on kasvattaa lapset rakkaudessa, kantaa kärsimys sankarillisesti, osoittaa jaloa piittaamattomuutta toisten vihanilmaisuille, ehkäistä näennäisyyksien, valheen ja vihan palvontaa.

⁵Erittäin hyvää kylvöä ja nopein vapautus itsekkyydestä on, että tekee oikein pelkästään oikean vuoksi, omaa etua tai haittaa, kiitosta tai korjuuta ajattelematta sekä auttaa korkeammilla tasoilla olevia eikä työskentele heitä vastaan niin kuin tähän asti.

⁶Viljelemällä järjestelmällisesti ilon ja onnen tunteita, olemalla auringonsäteitä toisille, lisäämme maailman ja erityisesti ympäristömme onnea. “Mikään ei kykene valaisemaan harmaata tai tuskastuttavaa elämää niin kuin ystävällisyys.”

⁷Ajattelemalla periaatteellisesti ja poikkeuksetta hyvää kaikista vahvistamme jokaisen parhaimpia taipumuksia ja helpotamme kaikkien elämää. Tästä seuraa myös, että meistä tulee haavoittumattomia ja että löydämme turvan kaikkien luona.

⁸Vain totuudellinen, hyväntahtoinen ja avulias puhe on hyvää kylvöä.

3.61 Hyvä korjuu

¹Hyvää korjuuta on saada kuulua sivilisoituneeseen kansaan. Vallitsee suoranainen kilpailu paikoista kulttuuriperheissä, tarkoituksenmukaisesta kasvu ympäristöstä ja jalostavasta seurasta (opettajista, esimiehistä, tovereista), tilaisuuksista hankkia tietoa ja kykyjä, oivallusta ja ymmärtämystä.

²Hyvää korjuuta on terveys ja kaikki elämän meille antama ja mahdollistama hyvä meidän asiaan puuttumatta.

³Parhaimmaksi korjuuksi voidaan lukea nopeaan kehitykseen tarjotut tilaisuudet, joita ovat ykseyttä edistävät kokemukset, elämännerojen, elämäntaiteilijoiden ja itsensä toteuttajien kanssa seurustelu.

⁴Ilman hyvää korjuuta emme löydä koskaan onnea, vaikka sitä kuinka tavoittelemme. Olemme onnellisia, koska olemme tehneet toiset onnellisiksi.

⁵Valta, kunnia, rikkaus ovat hyvää korjuuta vasta korkeammilla asteilla. Sitä ennen elämäntietämättömyys ei voi välttyä väärinkäyttämästä elämän näennäisiä etuja.

3.62 Huono kylvö

¹Meidän on helppo käsittää, mitä hyvä kylvö on. Huono kylvö sitä vastoin kuuluu meidän juurtuneisiin tapoihimme, moraali-illusionismin erheelliseen elämännäkemykseen ja katsantotapaan, omaan elämänsokeuteemme. Tiedostamattamme syydämme vihan kylvöä kaikkien tajunnanilmaisujemme kautta ja katsomme olevamme mitä erinomaisimpia. Typeryys vaikuttaa parantumattomalta ja onkin sitä sivilisaatioasteella. Seuraavassa on tietenkin kyse vain yksittäisistä, tavallisimpia elämänerehdyksiämme koskevista esimerkeistä. Moralistit asettavat lukemattomia tabuja, huomioivat näitä ja ovat siten tehneet kaiken voitavansa. Mutta niin helposti kukaan ei välty elämänvastuultaan. Nykyisellä kehitysasteella teemme yleisesti ottaen vain virheitä. Paras tapa välttyä niiltä on yrittää saavuttaa korkeampia tasoja ja niiden antama suurempi elämänymmärtämys.

²Kaikki erehdykset elämänlakien suhteen ovat sekä huonoa kylvöä että huonoa korjuuta. Elämän ilmiöiden tulkinta nykyisellä erittäin vähäisellä elämäntiedolla on arveluttavaa. Mitä suurempi on elämäntietämättömyys, sitä suurempi on vuorenvarmuus. Erehdyksiä ei voi jaotella elämänlakien mukaan, sillä useimmiten ne koskettavat useampia samanaikaisesti.

³Eräs tavallinen erehdys itsen lain mukaan on lakata työskentelemästä oman kehityksensä hyväksi, kuvitella ymmärtävänsä kaiken ja olevansa lähellä päämäärää. “Kukaan ei ole koskaan tehnyt mitään valmiiksi” on ehkä paradoksi, mutta se osoittaa elämänymmärtämystä. Eikä kukaan kehity vain olemalla “kiltti”. Poikkeuksetta meillä kaikilla on loputtoman paljon tekemätöntä, suunnaton sarja tasoja yläpuolellamme. Ne, jotka pitävät itseään “valmiina”, eivät ole päässeet pitkälle, vaikka ilmeisesti he ovat saavuttaneet mahdollisuutensa rajat siinä inkarnaatiossa. Tämä asenne ei kuitenkaan koskaan johda nopeaan kehittymiseen.

⁴Huonoon kylvöön kuuluu kaikki näennäisyyksien, valheen ja vihan palvonta, kaikki hajottamistaipumuksen ilmaisut. Siihen kuuluu kaikki puhe, mikä ei ole totta, ystävällistä ja auttavaista. Jo tämä esoteerinen elämänselviö hiljentäisi moralistit, jos he voisivat hillitä vihansa. Siihen kuuluu erityisesti demokraattisina tasa-arvoisuuskausina tavallinen

halveksunta kaikkia korkeammilla tasoilla olevia kohtaan. Yksi moralistien monista kohtalokkaista elämänvirheistä on niiden vihaaminen, jotka ovat asettuneet ykseyden lain alaiseksi ja yrittävät vakavissaan palvella ihmiskuntaa.

⁵Kaikki vaatimukset ovat elämänkielteisiä, tappavat ykseydentunteen, tekevät ihanteet vastenmielisiksi ja herättävät uhmaa. Elinkelvotonta on se, mitä ei rakasteta esiin. Tuomitsemista on kaikki, millä yritämme ottaa joltakin hänen oikeutensa ykseyteen, kaikkien yhteenkuuluvuuteen ja omaan sydämeemme. Tuomitseva menettää siten ykseyden, johon hänellä muuten olisi oikeus. Joka ei halua ykseyttä, jättää sen omasta halustaan. Ei ole meidän asiamme jakaa oikeutta elämänlakien suhteen. Maailmaan ei tule rauhaa, ennen kuin ihmiset ovat ymmärtäneet tämän.

⁶Epäluuloisuus on mahtava yllyttäjä. Monet muovaavat siten sen näennäistodellisuuden, joka vahvistaa heidän epäluulonsa tai synnyttää “ennakoidun”. Epäluuloisuus myrkyttää kaiken yhdessäolon, kasvaa ja kohdistuu yhä useampiin, turmelee sen, mitä luottamus on rakentanut.

⁷Tiedon väärinkäyttö aiheuttaa tiedon menettämisen. Silloin yksilö syntyy tulevissa inkarnaatioissa sellaisiin olosuhteisiin, että mitkään tilaisuudet eivät saa aktivoitua piilevää kapasiteettia. Atlantislaisilla oli tietoa. Atlantis upposi. Ihmiskunta menetti älyllisen perintönsä ja sai ruveta keräämään kokemuksia uudelleen.

⁸Jokainen vallan väärinkäyttö on kohtalokas erehdys vapauden lain ja ykseyden lain suhteen. Sen jälkeen kestää hyvin kauan, ennen kuin vallan väärinkäyttöön tarjoutuu uusia tilaisuuksia. Ja välissä oleva voimattomuuden ja “epäoikeudenmukaisuuden” aikakausi on hyvin katkera.

⁹Itsemurha on suuri elämänvirhe. Se ulottaa vaikutuksensa moniin inkarnaatioihin, ei ratkaise ongelmia (jotka on ratkaistava), vaan monimutkaistaa ja vaikeuttaa niitä yhä enemmän.

¹⁰Kärsimyksen aiheuttaminen toisille olennoille, kostaminen, “rankaisevan kaitselmuksen” näyttelemisen ovat pahinta mahdollista kylvöä. Ne, jotka tekevät pahaan tarkoituksella, että se koituisi hyväksi, odottavat hyvää korjuuta huonosta kylvöstä. Toisille aiheuttamamme kärsimyksen saamme takaisin vaikuttimesta riippumatta.

¹¹Huonoon kylvöön kuuluu lopuksi tavallinen, virheellinen, nurinkurinen tapa kohdata huono korjuu.

¹²Huono kylvö (niin yksilöllinen kuin kollektiivinen) on kehityksen suurin este.

3.63 Huono korjuu

¹Huonoa korjuuta ovat useimmat asiat elämässä, kaikki mitä ei voi kutsua onneksi, kaikki mikä kiusaa ja herättää meissä pahennusta, ei vain kouraantuntuva “epäonni elämässä”. Korjuun laki on yksilöllisen sopeutumisen laki, joka tasapainoisella vaikutuksella ottaa huomioon yksilön omalaadun, idiosynkrasiat, kompleksit ja tunnetilat. Useimmiten elämänymmärtämys helpottuu, jos huomioidaan tasojen merkitys eri suhteissa ja absoluuttisuuden välttämiseksi otetaan lukuun esimerkiksi sataprosenttinen asteitus. Mitä enemmän elämännäkemyksiä määrää syventynyt käsitys olemassaolon ehdottomasta lainmukaisuudesta ja jumalallisen mielivallan ehdoton olemattomuus, sitä pienempi on virheellisen näkemyksen vaara.

²Ei kaikki yksilöä elämässä kohtaava ole väistämätöntä, ei kaikkea ole yksityiskohtaisesti ennakoitu ja ennalta määrätty. Ei kaiken huonon korjuun tarvitse ilmetä määrättyllä tavalla, eikä oma virhearviointi ole aina väistämätön. Mutta korjuun laki vaikuttaa kaikessa ja käyttää kaikkia mahdollisuuksia ja ilmeneviä tilaisuuksia. Mitä korkeamman tason yksilö on saavuttanut, sitä suuremmat ovat hänen mahdollisuutensa muunnella korjuun lain vaikutuksia

erikoistapauksissa. Mutta kaikki kylvö on enemmän tai myöhemmin korjattava. Lyönti, jonka kohdistamme toisiin, kohtaa meidät kerran täsmälleen samalla teholla.

³Yksilön huonoon korjuuseen kuuluu tasoa alentava rotu, kansa, luokka, suku, perhe, opettajat, esimiehet, seura jne. Siihen kuuluvat kaikenlaiset kärsimykset, viat, surut, pettymykset, vastoinkäymiset, esteet, menetykset jne. loputtomiin. Siihen kuuluvat puutteelliset mahdollisuudet hankkia tietoa, oivallusta, ymmärrystä, ominaisuuksia, kykyjä, valmiuksia jne.

⁴Sivilisaatioasteella huonoon korjuuseen sisältyy usein valta, rikkaus, kunnia jne. Loistava menestys elämässä on yleensä turmioksi "onnen suosikille". Elämäntietämättömyys, ylimielisyys, omahyväisyys kuvittelee kaikkea mahdollista idioottimaista oman kyvykkyyden virheettömästä oivalluksesta ja ymmärtämyksestä ja väärinkäyttää tarjoutuvia tilaisuuksia kylvämällä kohtalokkaan huonoa kylvöä.

⁵Kulttuuriasteella onnettomuudet ja kärsimykset on aina tarkoitettu kannettavaksi, ei lannistamaan yksilöä. Ne voivat olla koetuksia, jotka, jos ne kestetään, merkitsevät erikoisen hyvää kylvöä tai jättiharppausta ylöspäin. Usein niiden tarkoitus on kehittää tarpeellisia ominaisuuksia. Kulttuuriasteella jossakin suhteessa esiintyvä ilmeinen elämänsokeus on huonoa korjuuta samoin kuin kaikki viat. Puutteet sitä vastoin johtuvat puutteellisista ominaisuuksista.

⁶Tajunnankehitys voisi sujua ihmiskunnassa jatkuvasti kiihtyvällä vauhdilla. Huonosta kylvöstä, ei kovinkaan paljon ilmeisestä pahasta kuten moralismista, tekemättä jättämisestä ja välinpitämättömyydestä, johtuu, että useimmilla menee monikertaisesti välttämätöntä pitempi aika tajunnan kehittämiseen. Kestää kauan ennen kuin kaikki huono kylvö on korjattu.

3.64 Kollektiivinen kylvö ja korjuu

¹"Elämä on kärsimystä." Ja näin siksi, että olemme itse tehneet fyysisen ja emotionaalisen maailman helvetiksi ja yhtämittaa jatkamme kylvämällä vihaa ja elämänvalheita. Fyysinen elämä on vaikeinta. Sairauksia, vammaisuutta, nälkää ja janoa, kylmyyttä ja kuumuutta on vain fyysisessä maailmassa. Emotionaalimaailma on tuhatkertaiseksi tehostuneiden pyyteen, tunteiden ja mielikuvituksen maailma. Siellä riehuvat esteettömästi viha ja kaikki kuvitelmien kauhistuttavat fiktiot. Mutta se, joka luottaa oman tahtonsa ylivoimaisuuteen, on saavuttamaton ja haavoittumaton eikä hänen tarvitse kärsiä. Väistämätön kärsimys kuuluu fyysiseen maailmaan. Molemmat maailmat ovat kuitenkin helvettejä, kunnes ihmiskunta on palauttanut kaiken ennalleen maailmoiksi, joita niiden oli tarkoitus olla ja tehnyt ne kaikkien onnen tyysijoiiksi. Tällä surun planeetalla olemme onnettomia niin kauan, kunnes olemme suorittaneet sen työn, tehneet vihan maailmoista rakkauden maailmoja, hajaannuksen maailmoista ykseyden maailmoja, valheen maailmoista totuuden maailmoja. Kärsimys ei vähene, ennen kuin ihmisten elämänsäsenne perusteellisesti muuttuu. Ihmiset ovat tehneet ja tekevät edelleen, mitä voivat ihmiskunnan kauhistuttavan hädän jatkamiseksi. He rajoittavat toisten vapautta, pilaavat toisten ilon, murskaavat toisten onnen. He levittävät päivittäin kaiken myrkyttävää viharuttoa. He estävät, ehkäisevät, työskentelevät vastaan, sortavat, asettavat epäilyn alaiseksi, panettelevat, haavoittavat, kostavat jne. loputtomiin. Uskomatonta sokeutta. Ja sitten he syyttävät elämää inhimillisen tietämättömyyden ja itsekkyyden kaikista tyhmyyksistä, epäoikeudenmukaisuuksista, ilkitteista. Yksinkertaisinkin arvostelukyky pitäisi lopultakin voida herättää näkemään ja ymmärtämään vallitsevasta idiotiasta huolimatta.

²Kollektiivinen "perisynti" on suuri. Me perimme, niin kuin Goethe sanoi, "ikään kuin ikuisena sairautena" emme yksinomaan valtionvelkaa ja epäinhimillisiä yhteiskuntajärjestelmiä, vaan myös tietämättömyyden fiktiot ja illuusiot useimmilla inhimillisillä aloilla. Me perimme ideologioita autuaaksitekevistä demokratioista ja diktatuureista, sodista ja vallankumouksista. Me perimme tietämättömyyden ja barbaariuden

vallan. Vaikka monet jakavat vastuun se ei tarkoita, että jokaisella on vähemmän vastuuta. Kollektiivinen vastuu merkitsee peruuttamattomasti: yksi kaikkien puolesta ja kaikki yhden puolesta niin kuin oman velan puolesta. Jokainen meistä on tuonut oman riittävän lisänsä vihaan menneiden elämien aikana. Jokainen meistä on saanut tilapäisiä etuja toisten kustannuksella. Jokainen meistä on myötävaikuttanut ihmiskunnan idiotisoimiseen.

³Olemme kaikki yhdessä vastuussa siitä, että valtaa saa väärinkäyttää, tietämättömyys ja kyvyttömyys saavat hallita, ihmisiä saa sortaa, elävät olennot saavat tarpeettomasti kärsiä, valheita saa vastaanansomatta julistaa, väärää tuomioita saa langettaa, kaikenlainen epäoikeudenmukaisuus saa jatkua ilman arvostelua ja oikaisua. Ne, jotka laiminlyövät taistelun totuuden ja oikeuden puolesta, myötävaikuttavat passiivisuudellaan siihen, että valta siirtyy totuuden, oikeamielisyyden, kehityksen, ykseyden vihollisille.

⁴Olemme vastuussa yhteiskunnan epäinhimillisistä laeista. Yhteiskunnalla ei ole oikeutta "jakaa oikeutta". Vain korjuun laki voi tehdä sen. Rankaisuoikeus on oikeutta omalla luvalla. Yhteiskunnan on tietenkin suojeltava itseään mielipuolilta. Mutta sillä ei ole oikeutta kostaa, oikeutta tehdä pahaa tarkoituksella, että siitä hyvää tulisi. Oikeuslaitoksen väistämätön mieltävalta rikoksia määriteltäessä ja rangaistusmääristä päätettäessä ja sen arvostelukyvyttömyys (kyvyttömyys todeta todellisia tosiasioita ja vaikuttimia) ovat olemassa, koska yleisen mielipiteen viha, närkästys ja kostonhalu vaativat uhreja. Jos yhteiskunta loukkaa yksilöä, on se yksilölle velkaa, jonka maksamisesta korjuun laki huolehtii. Monet yhteiskunnalliset ilmiöt saavat siten selityksensä. Niin kauan kuin yhteiskunta ei oivalla omaa velkaansa, sen on mahdotonta tehokkaasti torjua rikollisuutta.

⁵Jokaisella rodulla, kansalla, klaanilla, perheellä on oma korjuunsa. Siihen on osallinen jokainen, joka on hyväksynyt pysyvän epäoikeuden ja pitänyt siitä, jolla on ollut jotakin etua olosuhteista tai toimenpiteistä. Huonosta korjuusta seuraa, että yhteiskuntaluokat eivät vastaa tasoja. Huonoa korjuuta on myös säätykierto, koska korkeammilla tasoilla olevat yksilöt syntyvät alempiin säätyihin ja alemmilla tasoilla olevat syntyvät korkeampiin säätyihin. Hallitsevat säädyt ovat aina väärinkäyttäneet valta-asemaansa, mikä on johtanut perikatoon. Lopulta saa alin yhteiskuntaluokka vallan. Se hallitsee epäpätevyydellä ja barbaariudella, kunnes muut säädyt ovat korjanneet huonon korjuunsa.

3.65 Korjuun tekijät

¹Ihminen on minä persoonallisuudessa ja tavoittelee ensinnäkin tulemista, sen jälkeen toisinnäkin tulemista jne. Minä ei ole kehittyneempi kuin minätajunta persoonallisuudessa. Kun minä on hankkimut kausaalitajunnan, se on ensinnäkin. Persoonallisuudessa minä kylvää ja persoonallisuudessa minä korjaa. Minän oma muisti on jäänyt piileväksi, mistä johtuu että minä ei tiedä mitään edellisistä persoonallisuuksistaan. Kun minän aktiivisuus lakkaa, sen tajunnanjatkuvuus häviää ja sen muisti tulee piileväksi. Sen jälkeen sen on aloitettava alusta ja herätettävä uusilla kokemuksilla uinuvat kykynsä uuteen eloon. Kun minä on hankkinut kausaalitajunnan ja kykenee tutkimaan edellisiä elämiään, se muistaa kaiken. Edut korvaavat tuhatkertaisesti menneisyyden verhon epäkohdat. Tuo näky on enemmän kuin mitä normaaliyksilö kestää. Jäljellä olevan korjuun tiedostaminen lamaannuttaisi hyödyttämättä vähintäänkin, se vain vaikeuttaisi tilannetta. Kausaaliminästä kaikki näyttää toisenlaiselta. Minän vapaus määräytyy persoonallisuuden oivalluksesta, ymmärtämyksestä, kyvystä, jolloin yleiset rajoitukset ovat kohtalon lain mukaisia ja tilapäiset korjuun lain mukaisia.

²Tärkeimmät korjuun tekijät ovat persoonallisuuden verhot, vaikuttavat värähtelyt, korjuun elementaali ja ympäröivä maailma.

³Kaikki persoonallisuuden verhot ovat korjuun tekijöitä. Korjuun laki voi rajoittaa niiden hankittua värähtelykapasiteettia (vastaanotto- ja lähetytskykyä) kuinka paljon tahansa ja missä suhteessa tahansa.

⁴Organismi (aivot, hermosto) terveenä tai epäterveenä on fysiologista perintöä fyysisiltä esi-isiltä. Jokainen saa niiden vanhempien rakenteen, taipumukset ym., jotka korjuun lain mukaan kuuluvat yksilölle.

⁵Eetteriverho on fyysisten värähtelyjen verho. Korjuun kannalta se on yleensä merkityksellinen verho. Sen laadusta riippuu, mitkä emotionaaliset, mentaaliset (mahdollisesti kausaaliset) värähtelyt tulevat saavuttamaan aivot (hermot) ja voivatko minän taipumukset ja valmiudet tulla ilmi. Ymmärtämystä voi olla, mutta mahdollisuus käyttää kykyä voi puuttua.

⁶Emotionaali- ja mentaaliverhon suorituskykyä voidaan rajoittaa liittämällä aggregaattiverhojen keskuksiin preparoituja molekyyleja (skandhoja), jotka katkaisevat mitkä tahansa värähtelyalueet ja vahvistavat toisia. Ne vaikuttavat yhdessä korjuun elementaalien kanssa siten, että ennakoitu elämänkohtalo toteutuu.

⁷Vikoja voi esiintyä kaikissa verhoissa. "Sieluttomuus" voi johtua viasta missä tahansa persoonallisuuden verhoista. Jos vika on mentaalinen, on myös elämä mentaalimaailmassa mieletöntä ja koko inkarnaatio täysin epäonnistunut, siis yksinomaan korjuuinkarnaatio.

⁸Värähtelyjen merkitys on yksilölle perustava. Värähtelyt ovat kosmisia (aurinkokuntien välisiä), aurinkokunnallisia (planeettojen välisiä ja planeetallisia) sekä toisista olennoista tulevia. Korjuun laki ratkaisee, minkälaisien värähtelyjen on määrä vahvistuneina tai heikentyneinä vaikuttaa yksilöön vai vaikuttavatko ne ollenkaan ja kuinka ne tulevat vaikuttamaan. Emotionaaliaionilla emotionaaliset värähtelyt ovat vahvimmat. Jokainen siinä määrin verhojaan hienostanut, etteivät alempien aineiden värähtelyt voi niitä saavuttaa, on siten rajoittanut korjuun lain mahdollisuuksia.

⁹Korjuun elementaali on emotionaalis-mentaalinen olento, korjuun lain mukaisesti muotoiltu. Auraan liitettynä se seuraa ihmistä läpi elämän ja huolehtii siitä, että korjattavaksi tarkoitettu kylvön osa tulee korjattua. Se laukenee erheettömällä täsmällisyydellä ja, jos on tarpeen, vastustamattomalla voimalla, kun tilaisuudet tarjoutuvat. Se voi saada yksilön sanomaan ja tekemään asioita, joita hän ei tarkoita. Se rasittaa yksilöä vioilla, jotka muuten olisivat mahdottomia. Se voi vahvistaa hänen kompleksejaan kuinka suureen kiihtymykseen tahansa. Sen värähtelyt voivat yksilön eduksi tai haitaksi vaikuttaa toisiin olentoihin. Sitä voidaan pitää myös määrätynlaisten värähtelyjen keskuksena. Elämänolosuhteissa, jotka eivät kuulu yksilön huonoon korjuuseen, se voi tietenkin tarpeen tullen palvella suojelushenkenä tai kutsua apua apukeskuksesta. Sellaisilta turhilta ponnistuksilta yksilö voi siten säästää itsensä. Kaikki on niin hyvin järjestetty, ettei hän voi ehdottaa mitään muutosta parempaan.

¹⁰Ympäröivään maailmaan kuuluvat kaikki olennot, joiden kanssa yksilö joutuu kosketuksiin tai joista hän myös välillisesti voi tulla riippuvaiseksi, ympäristö hyödyttävine tai ehkäisevine vaikutuksineen, kaikki elämänolosuhteet ja ihmissuhteet, kaikki mikä yksilöä kohtaa.

¹¹Korjuun laki ottaa huomioon puuttuvat, toivotut kokemukset, ominaisuudet, kyvyt, edellisissä elämissä hyväksi käytetyt tilaisuudet, harrastukset, ykseyden pyrkimyksen ja kehityksen jne.

¹²Korjuun laki ottaa huomioon myös ulkomaailman ja tarkastelee yksilön edellisiä suhteita rotuun, kansaan, luokkaan, klaaniin, kaikenlaisiin kaikkiin luomakuntiin kuuluviin yksilöihin. Huomioon otetaan yleistä kehitystä hyödyttävän tai rajoittavan vaikutuksen mahdollisuudet. Tässä yhteydessä on huomautettava, että ylpeily kansakuntien neroilla on perusteetonta. Neron koulutus kestää monta inkarnaatiota, yleensä eri rotujen ja kansojen keskuudessa. Lisäksi neroja kohdellaan huonosti toisin kuin täysin vaarattomia lahjakkuuksia.

¹³"Kukaan ei välty kohtaloltaan." Kaikenlaisilla varovaisuustoimenpiteillä voi onnistua välttymään korjuulta yhdessä elämässä. Mutta se tulee takaisin. Täten ei kuitenkaan puolustella tyhmänrohkeutta. Korjuun laki ottaa huomioon yksilön kehitystason ja arvostelukyvyn ja edellyttää asiallisen järjen käyttöä. Terve järki, tasapaino, malti ja kohtuus,

kohtuullinen ihanne ovat luotettavia johtotähtiä kaikissa elämänolosuhteissa. Kohtuuttomat vaatimukset ovat taikauskoja.

3.66 Korjuun laki ja perityt fiktiot

¹“Perisyntien” fiktion pohjana on yksilöllinen ja kollektiivinen huono kylvö, jota emme ole vielä korjanneet. Kollektiivinen korjuu on jokaisen osuus kaikissa niissä virheissä, joita olemme joka suhteessa tehneet ja joista olemme olleet yhdessä vastuussa. Perisyntiä ovat jokaisen yksilön pahat ajatukset, tunteet, sanat ja teot menneissä elämissä. Ei ole muita elämänvelkoja kuin huono kylvö ja sen me saamme korjata. Synnintuska, elämäntuska jne. ovat huonoa korjuuta ja yleensä toisiin juurrutetun syntikompleksin tulosta. ”Jumalan käskyjen” fiktion pohjana ovat elämänlait.

²“Jumalan lupausten” fiktion pohjana on hyvän kylvön hyvä korjuu.

³“Jumalan vihan” fiktion ja ”jumalan rankaisevan vanhurskauden” fiktion pohjana on huonon kylvön huono korjuu.

⁴“Synnin” fiktion pohjana ovat erehdykset elämänlakien suhteen.

⁵“Rukouksen kuulemisen” fiktion pohjana on ihmisen oikeus saada vapauden lain mukaan täytetyiksi kaikki ne toiveet, joita hän ei ole menneisyydessä huonolla kylvöllä ehkäissyt.

⁶“Saatanan” fiktion todellisena pohjana on se inkarnoituvien ihmisten kollektiivi, joka esoteerisen tiedon ja objektiivisen tajunnan ainakin fyysis-eetterisestä ja emotionaalisesta maailmasta hankittuaan kieltäytyy sulautumasta ykseyteen ja luopuu jatkokehityksestä. He ovat fyysisen ja emotionaalisen maailman todellisia valtiaita. Tämä merkitsee, että vihaasteella olevista yksilöistä tulee aavistamattaan ja helposti heidän halukkaita, tiedostamattomia välikappaleitaan. Molemmat symbolit (jumala ja saatana) ovat siis nimityksiä tosiasioille.

⁷“Rukouksen voiman” fiktion pohjana on menetelmällisen ja järjestelmällisen mietiskelyn vaikutus, etenkin hyvin yhteensulautuneen kollektiivisen emotionaalitahdon vaikutus.

⁸Lähetystyön fiktiolle ei ole perustetta. On hyvää kylvöä jakaa tietoa vakaville “totuuden etsijöille”. Mutta on epäviisasta tehdä virhe, jota kuvattiin selventävällä kärjistyksellä ”heittää helmiä”. On epäviisasta antaa tietoa niille, joilla ei ole oivalluksen ja ymmärtämyksen vaatimia edellytyksiä. Se vahvistaa heidän halveksuntaansa kaikkea sitä kohtaan, mikä ylittää heidän järkensä, kaikkea korkeampaa kohtaan.

⁹Fiktiot, joiden mukaan jumala suojelee totuutta maan päällä ja varjelee viattomuutta, ovat perusteettomia. Ei ole muuta suojaa kuin hyvän kylvön hyvä korjuu.

¹⁰“Jumalan johdatuksen” fiktion pohjana on mahdollisuus yhteyteen oman ylitajuntamme kanssa.

¹¹“Pyhän hengen vastaanottaminen” merkitsi minän siirtymistä alimmasta triadista kausaaliverhoon eli toistriadiin.

¹²“Jumalan valtakunta” oli nimitys toisminuuksien kollektiiville.

¹³Useimmat kristinuskon uskonnollisista termeistä ovat gnostisia symboleja, jotka kirkko gnosiksen puutteessa on auttamattomasti väärintulkinnut.

AKTIVOIMISEN LAKI

3.67 AKTIVOIMISEN LAKI

¹Elämä on aktiivisuutta, liikettä. Täydellinen passiivisuus aiheuttaa muodon hajoamisen. Jokainen tajunnanilmaisu merkitsee aktiivisuutta jossakin aineessa. Aktiivinen tajunta vahvistaa itseään tajunnanilmaisuilla. Aktiivisuus kehittää aktivoimiskykyä ja vahvistaa tajunnansisältöä.

²Aktivoimisen laki sanoo:

jokainen tajunnan ilmaus on syy, jolla on väistämätön vaikutus.

kaikki, mitä tajunta tarkastelee, altistuu vaikutukselle.

kaikki tajuntaan sisältyvä hahmottuu jollakin tavalla.

ilman omaa aktiivisuutta tajunta ei kehity, ominaisuudet ja kyvyt jäävät hankkimatta.

kaiken, mitä ihminen tavoittelee tai toivoo suorittavansa saamisen tai toteuttamisen tarkoituksessa, täytyy ensin sisältyä tajuntaan.

kaiken saamansa on joskus toivonut itselleen.

kaiken toivomansa saa kerran (vaikka harvoin sellaisena kuin on kuvitellut).

³Aktivoimisen lain kaksi seurannaislakia ovat toistamisen eli vahvistamisen laki ja tavan laki.

⁴Toistamisen laki sanoo:

jokainen toisto vahvistaa tajunnansisältöä tehden sen elvyttämisen yhä helpommaksi.

jokainen toisto vahvistaa takaisinpaluun taipumusta.

toisto automatisoi taipumuksen.

toisto vahvistaa ajatusta, tunnetta, kunnes se automaattisesti ilmenee toiminnassa.

jokaisen toiston myötä ajatus tulee yhä aktiivisemmaksi, syöpyy yhä kiinteämmin muistiin, tulee yhä vahvemmaksi tekijäksi komplekseissa, yhä voimakkaammaksi tunteessa ja mielikuvituksessa.

jokaisen toiston myötä ajatuksen fiktiivisyys ja tunteen illusiivisuus vahvistuvat entisestään, ovat yhä todennäköisempiä, oikeutetumpia, välttämättömpiä.

⁵Tavan laki sanoo, että toistettu ajatus, tunne, sanonta, teko automatisoituu ja johtaa tavallisesti siihen, ettei yksilö kykene muuttumaan, ottamaan vastaan uusia vaikutteita eikä sopeutumaan.

⁶Tarkkaavaisuudella määräämme tajuntamme sisällön. Ajatuksen avulla hankimme tunteita ja ominaisuuksia. Mitä määrätietoisempi ja tehokkaampi ajatuksen aktiivisuus on, sitä suurempi vaikutus on.

⁷Jokaisen (tietoisien) valinnan yhteydessä määrätty vahvimman vaikuttimen tulos. Tämä on edelleen väärinymmärrettyä determinismia. Tämän lain ansiosta yksilö voi hankkia valinnanvapauden vahvistamalla menetelmällisesti vaikutinta (mitä tahansa), kunnes siitä tulee vahvin. Vain oma-aloitteisella itseaktiivisuudella voimme vapautua niistä elämäntietämättömyyden fiktioista ja illusioista, joista automaattisesti olemme riippuvaisia ja joita jo lapsuudesta lähtien olemme aavistamattamme komplekseihin sisällyttäneet. Tietämättömyys luulee olevansa vapaa eikä tiedosta riippuvuuttaan. Useimpien aktiivisuus määrätty mielivaltaisista komplekseista tai ulkoapäin tulevista vaikutteista. Jälkimmäisiä alitajunta voi tiedostamattaan poimia: emotionaalis-mentaalaisia värähtelyjä joukkomielipiteistä ja psykooseista.

⁸Fiktioidemme ja illusioidemme lähtemättömyys komplekseissamme ja päänäpintymissämme johtuu siitä, että ne ovat jatkuvan toiston automatisoimia. Vain vastakompleksit voivat rajoittaa niiden valtaa meihin. Jankutuksella ja pakotetuilla tavoilla on tarkoitettua vastainen vaikutus, mikä johtuu siitä, että ne herättävät spontaanin uhmakompleksin.

3.68 Persoonallisuuden tiedostamaton

¹Ihminen on viiden olemuksensa, viiden verhonsa muodostama ykseys. Ihmisellä on viidenlaista tajuntaa: karkeafyysistä, fyysis-eetteristä, emotionaalista, mentaalista ja kausaalista. Se, mitä tietämättömät kutsuvat “persoonallisuuden jakautumiseksi” voi olla puutteellinen yhteys näiden viiden olemuksen välillä. Minä elää jossakin näistä viidestä olemuksesta ja liikkuu mielensä mukaan aktivoituneiden olemustensa välillä. Tarkkaavaisuus on merkki minän läsnäolosta.

²Tajunta (kaikki “sielunelämässä” ja “hengenenelämässä”) voidaan jakaa valvetajuntaan ja tiedostamattomaan. Tiedostamaton jaetaan alitajuntaan ja ylitajuntaan.

³On tuskin liioiteltua kutsua tiedostamatonta varsinaiseksi ihmiseksi. Persoonallisuuden erilaiset tajunnat kuuluvat tiedostamattomaan lukuun ottamatta valvetajunnan pientä kameransilmää, jonka tarkkaavaisuuden huomiokohde on näkökentässä. Valvetajunta on häviävä murto-osa normaaliyksilön tajunnasta.

⁴Värähtelyjen suhteen voidaan kaiken sanoa muodostuvan värähtelyistä. Ihminen on ikään kuin upotettu ihmisen viidestä maailmasta tulevien fyysisten, emotionaalisten mentaalisten ja kausaalisten värähtelyjen valtamereseen, värähtelyjen, jotka joka hetki virtaavat hänen viiden verhonsa läpi. Valvetajunta ei tajua näistä edes kvadriljoonatta. Yksilön verhojen voidaan sanoa olevan vastaanotto- ja lähetysasemia. Niiden suorituskyky riippuu verhojen aktiivisuuden ja selektiivisyyden kyvystä.

⁵Alitajuntaan sisältyvät kaikki valvetajunnan läpi kulkeneet vaikutelmat, näiden vaikutelmien sulautuminen komplekseiksi sekä kompleksien oma valvetajunnasta tulevien uusien vaikutelmien ja suorien ulkoapäin tulevien värähtelyjen muokkaus.

⁶Ylitajuntaan sisältyvät osaksi kaikki yksilön edellisissä elämissä hankkimat kokemukset (koetut ja muokatut), osaksi aktivoituneen kausaalitajunnan oma kausaalinen käsitys ja muokkaus.

⁷Valvetajunnan ja tiedostamattoman välillä tapahtuu molemminpuolista vastaanottoa. Alitajunnasta valvetajunta vastaanottaa emotionaalisia ja mentaalisia sekä ulkoapäin, komplekseista että muistikeskuksista tulevia virikkeitä. Ylitajunnasta valvetajunta vastaanottaa piileviä jälleenmuistamisella aktivoituja ideoita, inspiraatioita korkeamman emotionaalisen ja mentaalisen tajunnan alueen välityksellä ja intuitiota yksilön omasta kausaalitajunnasta.

⁸Barbaari- ja sivilisaatioasteella yksilöä hallitsee hänen alitajuntansa, idealiteettiasteella normaaliyksilölle tuntematon ylitajunta. Kulttuuriasteella ihminen oppii erottamaan itsemääräytyt tai ulkoapäin, ali- tai ylitajunnasta tulevat värähtelyt. Ilman tätä kykyä yksilö samaistuu kaikkiin valvetajuntaan tunkeutuviin impulseihin, jotka hän käsittää oman olemuksensa ilmaisuina. Itsemäärävyys merkitsee riippumattomuutta yleisen mielipiteen voimakkaasti aktivoituneista emotionaalis-mentaalista värähtelyistä, jotka tavallisesti vahvistavat vihantaipumusta ja kaikkia yksilön fiktioita ja illuusioita. Ulkoapäin tulevien ideoiden vastaanottaminen vaatii yksilöltä ideoita vastaavaa oivallusta ja ymmärtämystä. Mitä lähempänä idea ja omat tiedonlat ovat toisiaan, sitä helpommin sen tajuaa, varsinkin jos ajattelija muotoilee sen selkeästi ja terävästi.

3.69 Alitajunta

¹Alitajunta koostuu lukuisista vaikutte-, assosiaatio- ja konsipiointialueista. Seuraavassa ne saavat nimityksen kompleksi. Kompleksit voidaan jakaa emotionaalisiin, mentaalisiin ja emotionaalis-mentaalisiin. Emotionaaliset kompleksit ovat yleisesti ottaen fyysisten ja emotionaalisten tarpeiden ja tottumusten muotoilemia ja niitä määrääviä. Mentaaliset kompleksit sisältävät kokemuksia ja ideoita eri tiedonaloilta, yhden kompleksin kutakin alaa

kohden. Emotionaalis-mentaaliset kompleksit ovat normaaliyksilöllä lukuisimmat, koostuen eri tunne- ja mielikuvitusaloista, joita yksilö on huomionut tai joista hän on ollut kiinnostunut.

²Alitajunta ei unohda mitään. Alitajunnassa on kaikki, mitä valvetajunnassa on konsanaan ollut. Verrattomasti suurimman osan ihminen on ainiaaksi unohtanut, usein ei edes selvästi käsittänyt. Kaikki hänen vastaanottamansa vaikutteet, kaikki hänelle varhaisimmista lapsuusvuosista lähtien syötetyt fiktiot ja illuusiot (uskonlauseet, arvailut, dogmit, taikauskot), kaikki minkä hän luulee karsineensa ja tehneensä vaarattomaksi jo kauan sitten, kaikki tämä elää aavistamattomalla voimalla omaa elämäänsä tiedostamattoman suojissa. Se, onko tästä voima suuremmaksi hyödyksi kuin haitaksi, riippuu osaksi vaikutteiden elämää edistävästä tai elämää ehkäisevästä luonteesta, osaksi vaikutteiden voimasta ja alitajunnan muovautuvuudesta, osaksi yksilön käytettävissä olevien vastavoimien laadusta.

³Vaikutteet virtaavat valvetajunnan kautta ja jatkuvasti työskentelevät kompleksit sulattavat ne itseensä. Kompleksien työ on mekaanista, ei kriittistä. Kompleksit muokkaavat kaiken saamansa. Niiden työn tulokset ovat virheettömiä vain jos niihin tuodaan pelkkiä tosiasioita ja selviöitä. Kun valvetajunta tarkkailee komplekseista tulevia impulsseja, kompleksit kasvavat, vahvistuvat, elävöityvät uusista vaikutteista. Ideain käsittäminen voi edetä nopeasti tai hitaasti. Jos vaikutteet ovat selviä, yhtenäisiä, tarkoituksenmukaisia, on kompleksien työ vastaavassa määrin tehokasta. Vaikutteet muokkautuvat jatkuvasti muotoutuvissa ja hajoavissa yhdistelmissä, kunnes kiteytyy uusi idea, joka tihentyneen sisältönsä voimasta laukaisee impulsseja valvetajuntaan. Jos kompleksiin on tuotu tarpeellinen aineisto jonkin ongelman ratkaisua varten, ongelma myös ratkeaa.

⁴Sivilisaatioasteella useimpien kompleksien sisältö koostuu poistyyntävän taipumuksen omaavista todellisuudelle vieraista fiktioista ja elämäntunteisista illuusioista. Kuuluessaan samalle värähtelyalueelle kuin yleisen mielipiteen värähtelyt ne toimivat näiden massavärähtelyjen hyvinä vastaanottajina ja vaikeuttavat minän itsemääräämisen alkeita tai tekevät ne mahdottomiksi. Näistä juurrutetuista fiktioista ja illuusioista riippumattomaksi tuleminen vaatii vahvaksi kehittyneen oma-aktiivisuuden. Ei riitä, että hankkimalla tietoa todellisuudesta ja elämästä oivaltaa fiktioiden virheellisuuden ja illusioiden arvottomuuden. Jotta uudet ideat vaikuttaisivat määrävästi valvetajunnassa, ne on jatkuvalla tarkkailulla kudottava uusiin komplekseihin, kunnes nämä vahvuudessaan voittavat vanhat.

⁵Kompleksit hallitsevat tiedostamatta ja vaistomaisesti. Alitajunnasta valvetajuntaan tulevat impulssit ovat tahattomia ja vastustamattomia. Alitajunnan vallan voi tilapäisesti kumota jonkinlaisella psykoosilla. Mutta mielenrauhan palattua ottavat kompleksit jälleen määräämisoikeuden. Kaikki viat ja puutteet samoin kuin ennakkoluulot, vastenmielisyydet, päähänpintymät, pelko, sairaus omatunto, tuska ym. löytyvät uudelleen kelpaamattomista komplekseista.

⁶Seuraavassa pohditaan vain kohtalokkaimpia moraalikomplekseja. Jos niitä ei ehkäistä tehokkailla vastakomplekseilla, tulee niistä aivan oikein "toinen meissä", levottomuuden, tuskan, neuroosin, epätoivon lähde. Moraaliseen taikauskoon liittyvät, elämää myrkyttävät kompleksit ovat synnin, syyllisyyden ja häpeän illuusiot. Ne ovat onnemme kavaltaajia. Omaatuntoa kutsutaan "jumalan ääneksi ihmisessä". Mutta omatunto on kompleksi, alitajunnan mekaaninen, tahaton, looginen reaktio kaikkeen, mikä on ristiriidassa kaikkien juurrutettujen kieltojen tai hyväksytyjen toimintasääntöjen kanssa. Saman reaktiotavan voi todeta korkeammassa eläimissä, esimerkiksi koirissa, kissoissa jne. Omatunto vahvistaa kaikkea, minkä yksilö huomioi, mutta mitä hänen ei pitäisi huomioida ja siitä voi kehittyä kroonisesti sairaus omatunto, joka tekee ihmisestä enemmän tai vähemmän elinkelvottoman.

⁷Toinen kohtalokas kompleksi on pelko. Ainoa paha, mikä meitä voi elämässä kohdata, on omaa aikaansaannostamme, edellisen elämän huonoa kylvöä. Ja se kylvö on korjattava, mitä pikemminkin, sitä parempi. Elämäntaitoon kuuluu oppia sankarillisesti kantamaan väistämätön.

Siten pelkoon ei ole koskaan aiheita. Mutta kompleksina pelko turmelee itseluottamuksen, alentaa elinvoimaa, lamaannuttaa tahdonvoimaa, sokeuttaa arvostelukykä. Pelon mielijohteet ovat pahimpia, vahingollisimpia, mielettöimpiä kaikista. Pelko tekee yksilöstä turvattoman ja voimattoman. Pelko vahvistaa hänen kompleksinsa elämäntuskaksi. Pelkoa ehkäistään jalolla välinpitämättömyydellä, huomioimatta koskaan itseluottamuksen vastakompleksia.

⁸Häpeän kompleksista, jonka mieletön kasvatus juurruttaa lapsenmieheen pakottaakseen mukavimmalla tavalla kuuliaisuuteen, tulee usein kohtalokas elämän taakka. Herkkämielisissä se aiheuttaa ujoutta, hätääntyneisyyttä, arkuutta ja ihmisten pelkoa. Se vahvistaa epäitsenäisyyttä, laskee perustan toisten arvosteluiden pelolle, voi huonota näennäisyydeksi, valheellisuudeksi, teeskentelyksi, joka nöyristelee ja mielistelee kaikkien valtaa pitäjien edessä. Tämän kompleksin tehokas torjuminen merkitsee vuosien menetelmällistä työtä. Silloin on tehtävä itselleen selväksi, että menettelipä kuinka tahansa, tulee vihan teräväkatseisuus löytämään vikoja ja puutteita ja siten aiheita tuomitsemiseen. Monet “tämän maailman viisaat” omaavat ostavat egoistien hyväntahtoisuuden, joka kuitenkin lakkaa, kun varat ehtyvät.

3.70 Ylitajunta

¹Minä on seurannut kolmas- ja toistriadin syntyä heikosti kehittyneellä subjektiivisella itsetietoisuutta vailla olevalla tajunnallaan. Nämä kaksi triadia ovat yleisesti ottaen inaktiivisia siihen saakka, kunnes minä hankkimallaan objektiivisella itsetietoisuudella voi ottaa ne lopullisesti hallintaansa.

²Minän objektiivinen itsetietoisuus ei ulotu korkeammalle kuin sen aktiivisuuskyky kulloisessakin molekyylilajissa. Normaaliyksilöltä puuttuu siten niin fyysinen kuin emotionaalinen atomitajunta ensitriadissaan.

³Sivilisaatioasteella niin emotionaaliset kuin mentaaliset molekyylikerrokset kuuluvat minän ylitajuntaan. Näiden aktivoituminen vaikuttaa samanaikaisesti myös kausaalitajuntaan. Barbaari- ja sivilisaatioasteella kausaalitajunta on tuhansien inkarnaatioiden ajan ollut inaktiivinen lukuun ottamatta hetkittäistä aktivoitumista inkarnaation korjuun vastaanottamisen yhteydessä persoonallisuuden hajoamisen jälkeen.

⁴Kulttuuriasteella alkaa korkeamman emotionaalisuuden, normaaliyksilön “henkisyiden” aktivoituminen. Sivilisaatioasteella hän on kaiketi hurmostilassa tai harvinaisen elämyksen hetkinä voinut tilapäisesti kohottaa tajuntansa näihin korkeuksiin, eivätkä nämä hetket ole koskaan täysin ilman aktivoivaa vaikutusta, mutta ne ovat riittämättömiä vaikuttamaan sanottavasti kausaalisuuteen. Vasta jaloja tunteita viljelemällä ja jaloja ominaisuuksia kehittämällä saadaan ne “iäisyysarvoiset” kokemukset, jotka kausaalitajunta voi käsittää ja hyödyntää.

⁵Kun yksilö humaniteettiasteella hankkii todellisuuskäsityksen ja vapautuu siihen saakka hallinneesta fiktiivisyydestä, kausaalisen tajunnan aktivoituminen tehostuu. Kausaalitajunta alkaa kokemaan todellisuutta objektiivisesti ja muokkaamaan menneisyyden elämyksiä subjektiivisesti kausaali-ideoiksi. Nämä ovat suunnattoman tiivistyneen todellisuussisällön kokonaisuuksia, joihin kokemukset ovat syntetisoituneet tuhansista inkarnaatioista.

⁶Idealiteettiasteella minästä tulee kausaaliolento, jolla on kyky hyödyntää siihen saakka ylitajuista kausaalista todellisuusoivallusta ja elämänymmärtämystä. Siten minä on suorittanut tietämättömyytensä asteet. Minä on hankkinut kyvyn, joka tekee persoonallisuudesta täydellistyneen välikappaleen kausaaliolennolle. Ihmisestä on tullut Ihminen ja hän valmistautuu astumaan yli-ihmisten valtakuntaan.

⁷Itsetoteutus on elämänvaiston, todellisuusvaiston, oivalluksen ja ymmärtämyksen asteittaista valtausta. Se ajoittuu yksin yhä korkeammassa molekyylilajeissa hankittavan värähtelykyvyn ja niitä vastaavien tajuntojen kohottamisen kanssa. Tämän subjektiivinen

edellytys on vapautuminen tietämättömyyden fiktioista ja illuusioista todellisuustiedon avulla. Sitä mukaa kun ylitajunta aktivoituu, persoonallisuus saa vastaanottaa emotionaalista innoitusta ja mentaalisia ideoita siihen saakka inaktiivisilta olleilta alueilta, elämyksiä, joita tietämättömyys on turhaan yrittänyt selittää mielikuvitusrakennelmillaan.

3.71 Tajunnan hallinta

¹Ihmiset luulevat olevansa “vapaita”, kun he antavat tunteiden ja ajatusten tulla ja mennä vähän miten sattuu, kun heihin huomiotta saavat vaikuttaa nämä ulkoapäin tulevat värähtelyt tai tilapäiset tunneimpulssit niistä enemmän tai vähemmän tarkoituksettomista komplekseista, joiden he ovat tiedostamattaan antaneet syntyä ja kasvaa vahvoiksi alitajunnassa. Sivilisaatioasteella vajaat viisi prosenttia tajunnansisällöstä on oma-aloitteista, itsemäärättyä. Niin pian kuin arkipäivän tarpeelliset huolet ja velvollisuudet eivät askarruta tarkkaavaisuutta oma aktiivisuus vähenee. Tajunnasta tulee sen sijaan vastaanottava ja siten enimmäkseen negatiivisten vaikutusten uhri.

²Huomioitu tajunnansisältö vitalisoituu ja vahvistuu. Kun yksilö sallii tarkkaavaisuuden puuttua tähän sisältöön, sen värähtelyjen voima kasvaa. Sillä tavoin sisältö saa vallan sekä tietoisessa että tiedostamattomassa. Sillä tavoin tulee myös osalliseksi siitä vastuusta, joka seuraa siitä, että on lisännyt värähtelyjen vaikutusvoimaa yhä useampiin. Tällä tavalla useimmat vahvistavat tahtomattaan ja tiedostamattaan arvottomia, ei toivottuja tunteita ja ajatuksia itsessään ja toisissa.

³Hallitsemattomasta tarkkaavaisuudesta on seurauksena, että sattumat saavat määrävän vaikutusvallan ajatuksissa, tunteissa ja toiminnoissa. Jos minän tarkkaavaisuus on keskitetty emotionaalisuuteen, heräävät pyyde, tunne ja mielikuvitus eloon. Emotionaalisuuden valta vähenee, kun tarkkaavaisuus keskitetään mentaalisuuteen. Jos minä elää emotionaalisuudessa, mentaalisuus menettää mahdollisuuden vaikuttaa. Ja niin kauan kuin alempi emotionaalisuus määrää, yhteys kausaaliseen tajuntaan on täysin mahdoton.

⁴On kaksi tapaa ehkäistä tätä tajunnan hajaannuksen, tahdottomuuden tilaa. Yksi tapa on antaa tajunnan tarkkaavaisesti puuhata jonkin mielenkiintoisen asian parissa. Toinen on tajunnansisällön jatkuva huomioiminen.

⁵Tämä lakkaamaton valppaus kävisi väsyttäväksi ja sietämättömäksi, jos se merkitsisi jonkinlaista oikeudenvallontaa, jännitystä tai ponnistusta. Välistä voi mielellään harjoittaa yksinkertaisempia rentoutumisharjoituksia. Ikään kuin tahtomattaan voi huomioida, kuinka ajattelu poimii ja päästää yhden ajatuslanganpään toisensa jälkeen loppumattomana virtana. Pakoton tarkkaavaisuus, joka seuraa ajatuksen levotonta pakoa, ei tunnu kahleelta, mikä muuten aiheuttaisi reaktion. Pian on huomaamatta ajaututtu ikään kuin tahattomaan ajatuksen hallintaan. Tarkkailija oppii erottamaan tiedostamattomasta ja ulkoapäin tulevat ajatukset. Koko tapahtuma on nähtävä huvittavana ajatusleikkinä. Tarkkaavaisuus on tietenkin hellitettävä ensimmäisen rasituksen, väsymyksen tai haluttomuuden tunteen ilmetessä. Pian huomaa, että jo itse huomiointi automaattisesti aiheuttaa ei-tervetulleiden ajatusten karsimisen. Huomioimalla tarkkaavaisuutta ehkäistään tätä vahvistamasta kelpaamattomia vaikutteita, ajatuksia, tunteita ym. Tajunnan hallinta tuo mukanaan rauhallisuutta, hälventää levottomuuden, lisää sisällön selkeyttä.

3.72 Aktivoimismenetelmä

¹Kaikki valvetajunnan tajunnanilmaukset ovat aktivoitua tajuntaa ja merkitsevät tajunnansisällön aktivoimista. Normaaliyksilön tajunnanilmaisut ovat suurimmaksi osaksi vastaanottoa ulkoapäin tai impulsseja alitajunnasta. Hänen oma-aloitteiset ajatuksensa (tunteensa) ovat riippuvaisia näistä, päivittäisestä työstä tai erilaisista harrastuksista. Siinä

määrin kuin tästä toiminnasta tulee tapa tai rutiini tarkkaavaisuus, keskittymiskyky, kyky pitää selkeästi mielessään tietty annettu tajunnansisältö hellittää.

²Aktivoimiskyky on ennen kaikkea pitkittyneen tarkkaavaisuuden kykyä. Kaikki muu tajunnan aktivoiminen on heikkoa. Voimakkaimmin aktivoivat emotionaaliset tai mentaaliset aloitteet, oma harkinta, valvetajunnan vastaanottaman aineiston mentaalinen muokkaus. Vastaanotettujen vaikutelmien voima on suorassa suhteessa tarkkaavaisuuteen. Kun tajunta kiinnitetään tarkkailtuun, vaikutelmat elävöityvät ja saavat aikaa uppoutua alitajuntaan. Useimmat tyytyvät pinnallisiin vaikutelmiin ja lavertelevat pois näiden vaikutelmien entuudestaan heikon voiman. Nerolle on usein ominaista hänen kyvyttömyytensä pikaiseen arvioon, hänen mykkä ihailunsa vaikutelmien valtaisan voiman tai kauneuden tai vakuuttavan asiallisuuden edessä. Nero tarvitsee aikaa salliakseen koetun vaikuttaa tiedostamattomaan ja hänen arvostelunsa on kykyä unohtaa, ei painaa mieleen.

³Tajunnanilmaus uppoaa alitajuntaan, sulautuu komplekseihin niitä elävöittäen. Ennemmin tai myöhemmin kompleksit ruokkivat valvetajuntaa vastaanottamallaan. Kompleksit hallitsevat meitä: tiedostamattomasti, vaistomaisesti, automaattisesti. Sivilisaatioasteen yksilö on tapakompleksi. Tämä on tulos ajattelusta juurtuneiden katsantotapojen ja käytänteiden mukaan, tuntemisesta vihantarpeen mukaan, puhumisesta perittyjen lavertelumallien mukaan, toiminnasta itsekkäiden vaikuttimien ja pyyteiden mukaan.

⁴Suurin osa alitajuntaan tuomastamme on elinkelvotonta, jos emme sanoisi elämänvastaista. Kaikenlaiset fiktiot ja illuusiot huuhtelevat päivisin meitä kaikilta tahoilta ja usein niistä tulee vahingollisia suggestioita. Aavistamattamme olemme itse tehneet alitajunnasta ainoan todellisen vihollisemme, suurimittaisen vahingontekijän, "toisen meissä", kaikenlaisten mielettömien emotionaalisten ja mentaalisten impulssien lähteen.

⁵Kaikki tämä kaiketi muuttuu siinä määrin kuin ihmiskunta ponnistelee ylös kulttuuri- ja humaniteettiasteen tasolle. Joka ei mitään asialle tee, seuraa mukana vuosimiljoonien hitaassa saatossa. Mutta se, joka tahtoo kehitystä, voi ryhtyä muutokseen heti. Alitajunnastamme voi tulla hyväntekijämme. Aktivoimismenetelmä opettaa, kuinka tämä käy päinsä.

⁶Voimme parantaa itseämme kahdella tavalla. Molemmat ovat yhtä tärkeitä. Yksi on kelpaamattomien kompleksien tukahduttaminen, toinen on uusien kompleksien muovaaminen.

⁷Aktivoimismenetelmä on omalla tavallaan arveluttava. Taitamattomilla menetelmillä vahvistuvat väärät kompleksit. Tulokset voivat olla tarkoitettujen vastaisia. Erehdyksillä voi olla kohtalokkaat vaikutukset. Todella tehokas menetelmä kuuluu tahdonoppiin, joka jää esoteeriseksi sivilisaatioasteella, lupasivatpa pelastuksennälkäiset uskonnot ja "salaiset veljeskunnat" mitä tahansa.

⁸Ei voi kyllin voimakkaasti korostaa, että pyrittäessä persoonallisuuden uudelleenmuotoilemiseen on aktivoimisen tapahduttava tiedostamattoman kautta. Tarkoituksellinen, harkittu aikomus "tulla toisenlaiseksi", "katkaista siteensä menneeseen", seurata uusia ohjeita, johtaa toivottomaan taisteluun olemassa olevia, juurtuneita, yksilöä hallitsevia automatisoituneita tapa- ja reaktiokomplekseja vastaan ja pelkästään lisää niiden elinvoimaa. Suoraan vastustamalla kompleksit ("viat ja puutteet") vahvistuvat. Yksilöllisissä poikkeustapauksissa tuloksia voidaan tietenkin saavuttaa sitä tietä. Mutta harkittu toiminta on "moraalista" hutilustyötä ja siitä seuraava itsesokeuttava omahyväisyys tekee viimeisen villityksen ensimmäistä pahemmaksi. Harkittu toiminta käy epävarmaksi ja hapuilevaksi, koska se ei spontaanisti pulppua esiin oikeasta elämänasenteesta.

⁹Ainoa tapa heikentää komplekseja on, että ei anna niille uutta ravintoa. Jos niitä ei koskaan huomioida, niistä tulee lopulta niin heikkoja, etteivät ne voi hallita. Perinteellinen menetelmä on tietenkin niin nurinkurinen kuin mahdollista, tietämättömyyden tavallinen psykologinen erehdys. Katuminen, tunnonvaivoilla mässäily, sureminen, virheiden kitkeminen, huonon omaatunnon viljely, taistelu itseä vastaan vahvistaa juuri niitä asioita, joista haluaa vapautua.

Ne vahvistuvat, koska niitä huomioidaan ja koska hellittämätön katumus niitä suuresti elävöittää. Ainoa tapa vähentää kompleksien valtaa on kieltäytyä kiinnittämästä minkäänlaista huomiota komplekseihin kuuluviin tunteisiin ja ajatuksiin.

¹⁰Vanhoja komplekseja ehkäistään muovaamalla uusia komplekseja, osaksi kokonaan vanhojen vastaisia, osaksi sellaisia jotka huomaa toivottavimmiksi. Kun uudet vastakompleksit ovat kasvaneet kyllin vahvoiksi, suorittavat ne tehtävänsä automaattisesti. Vahingollista impulssia seuraa välittömästi sen vastakohta, joka suuremmalla elinvoimallaan pakottaa heikomman valvetajunnasta pois. Vähitellen vahingollisista komplekseista tulee yhä voimattompia, kunnes ne lopulta eivät kykene tunkeutumaan tajunnan kynnyksen yli. Kun yksilö järjestelmällisesti ja menetelmällisesti tarkkailee ajatuksia ja tunteita, joita tahtoo itselleen, hän muovaa uusia komplekseja, jotka voi vahvistaa mihin määrään tahansa. Mitä useammin, selvemmin, terävämmin hän kiinnittää huomion vastaaviin komplekseihin, sitä enemmän ne vahvistuvat. Tehokkaan tuloksen voi kuitenkin saavuttaa vain, jos niitä päivittäin muutaman minuutin ajan keskeytymättä tarkkaillen teroittaa mieleen. Ne on elävöitettävä, kunnes ne tämän tästä ruokkivat valvetajuntaa jaloilla virikkeillä.

¹¹Tärkeintä ajatuksen hallinnan ja toivottavien ajatusten, tunteiden, ominaisuuksien järjestelmällisen tarkkailun jälkeen on myönteinen asennoituminen. Yleensä ihmiset epäilevät, arvostelevat, vähättelevät kaikkea, torjuvat kaiken, mikä ei pidä yhtä heidän virheellisen emotionaalisuutensa ja mentaalisuutensa kanssa. He epäilevät uusia asioita, ikään kuin kaikki ei olisi vielä löydettävissä. Sen sijaan, että käyttäisivät hyväkseen elämän antamaa ihmeellistä arvostelua, unohdusta, he teroittavat uudelleen muistiin arvottoman. Tätä negatiivisuutta ehkäistään harjoittamalla järjestelmällisesti hyvän tarkkaamista ja jättämällä periaatteesta kaikki itselle tai toisille kelpaamaton vaille huomiota, jättämällä puutteet vaille huomiota ja huomioimalla vain ansioita.

¹²On monia yleisiä, vaarattomia menetelmiä (psykologinen tutkimus tulee löytämään useampia) ja jokaisesta oppii aina jotakin: stoalaisten jalosta, haavoittumattomasta piittaamattomuudesta, Couen menetelmästä, jonka mukaan autosuggestion suurin vaikutus on sen tahattomuudessa, mystikkojen lakkaamattomasta ykseyden (ihanteen) huomioinnista, niin pian kuin ajatusten ei tarvitse puuhata elämän väistämättömien askareiden parissa. Vaaditaan vain kestävyyttä ja levollista luottamusta häiritsemättömän kasvun lakiin. Loppu kehittyy itsestään. Jonain kauniina päivänä tulos osoittautuu harkitsemattomassa, suorassa välittömyydessä.

¹³Puuttuvat ominaisuudet ovat olennaisia ja niitä tulisi huomioida epäsuoralla menetelmällä kuten ihailulla, antaumuksella, palvonnalla. Itseään analysoimalla ja naurettavien epätäydellisyyksien parissa puuhailemalla moralistit kasvattavat itsekeskeisyyttään ja tuhlaavat aikansa ja voimansa epäolennaisiin "vikoihin ja puutteisiin", jotka häviävät itsestään täytettyään tehtävänsä ja tultuaan lopullisesti korjatuiksi.

¹⁴Eräs hyvä tapa olla kiinnittämättä huomiota kelvottomiin vaikutteisiin on viljellä erilaisia harrastuksia. Jokainen valitsee makunsa ja taipumuksensa mukaan. Harrastus, joka erityisesti harjoittaa huomio- ja keskittymiskykyä sekä mielikuvitusta on visualisointi. Se on sitä, että tarkkaavaisesti huomioi kaikkia esineen, taulun jne. yksityiskohtia, ja yrittää sen jälkeen palauttaa huomioidun muistiin niin havainnollisesti kuin mahdollista.

¹⁵Me teemme itse itsemme onnellisiksi tai onnettomiksi, eivät muut. Olosuhteet voivat kaiketi suunnattomasti helpottaa tai vaikeuttaa onnen saavuttamista. Mutta lopulta kaikki riippuu itsestämme. Mielikuvituksen tarkoituksenmukaiset illuusiot ovat tärkeitä kehityksellemme.

¹⁶Mahtavin aktivoimistekijä on mielikuvitus. Sen avulla voi vahvistaa tai heikentää haluamiansa tunteita, ajatuksia, ominaisuuksia. Mielikuvitus on paras ystävämme ja parhain vihollisemme. Kultaamalla olemassaolon se tekee elämän taivaaksi, mustaamalla sen se tekee saman elämäntilanteen helvetiksi. Jos mielikuvitus askaroi kaiken kärsimystä aiheuttavan

parissa, menehdymme pian. Jos näemme vaikeudet nopeasti ohimenevinä, ne on huomattavasti helpompi kantaa.

¹⁷Mielikuvitus voi elävästi hahmottaa haluttavat ominaisuudet. Ihannointi vetää nopeammin kohti ihanteita. Jokainen ihanne on evolutiivinen voima. Toisen ihanteen ajattelematon murskaaminen on ehkä jonkin korvaamattoman riistämistä häneltä. On vailla merkitystä, vastaako esikuva ihannetta. Mielikuvituksen oma työ jalostaa (mutta mahdollisesti myös turmelee ja raaistaa). Näyttelijän taipumusta omaava voi kehittää ihannetyypin ja varustaa sen ominaisuuksilla, jotka tahtoo hankkia. Tämän ihannehahmo asetetaan kaikkiin ajateltavissa oleviin tilanteisiin, joissa sankari saa tilaisuuden näyttää kykynsä, jolloin voi täytyä ihailusta, antaumuksesta, palvonnasta. Kirjailijat tulevat lahjoittamaan ihmiskunnalle tuonkaltaisia mestariteoksia, jotka tullaan lukemaan todellisiin hartauskirjoihin. Carlylen ja Emersonin kunnioitettavat, mutta yleisesti ottaen epäonnistuneet yritykset palauttaa sankareidensa maine, osoittavat kuinka epäedullista on käyttää historiallisia persoonallisuuksia, joiden nimen moralistien kirjoittamat elämäkerrat ovat jo tahrineet.

¹⁸Ylitajunta aktivoituu jaloista tunteista ja arkielämän lukemattomista pienistä ystävällisyyksistä ja palveluista. Se aktivoituu myös jatkuvasta huomioinnista.

¹⁹Tottumattoman ei ole suinkaan helppoa oppia erottamaan tiedostamattomasta tulevien elämänilmaisujen kolmea eri päälajia. Vain harjoituksen ja herkän ymmärtämyksen avulla voi tunnistaa alitajunnansta tulevat virikkeet, yleisen mielipiteen ulkoapäin tulevat telepaattiset suggestiot ja ylitajunnasta tulevat virikkeet. Tärkeintä tässä yhteydessä on, ettei tule avuttoman riippuvaiseksi ”inspiraatiosta”. Tämän odottaminen huonontuu helposti kvietismin passiivisuudeksi, yleiseksi saamattomuudeksi sekä kaikkien päänäpintymien epäkriittiseksi hyväksymiseksi ikään kuin ne tulisivat ylhäältä. Oma-aloitteisuuden ja aktiivisuuden on oltava ensisijaisia, oman kokemuksen itsemääräävän arvioinnin ratkaiseva. Erehdykset ovat väistämättömiä, jos ne ovat osa huonoa korjuuta. Usein ne on sitäpaitsi tarkoitettu kehittämään arvostelukykyä. Passiivisuus ei aktivoi tiedostamatonta, vaan tekee yksilöstä toimeettoman tai ulkoapäin tulevien värähtelyjen orjan.

3.73 Ryhmätoiminta

¹Kausaaliverhonsa vuoksi ihminen on toisista olennoista eristetty yksikkö, yksilöolento, jonka tehtävä ei ole vain omalaadun kiteyttäminen, vaan myös yksilöllisyyden kehittäminen universaalisuudeksi täydessä sopusoinnussa itselöydettyjen elämänlakien kanssa. Elämä kausaalimaailmassa ei ole eristettyä elämää. Kausaalioolento kuuluu ryhmään, jonka yksilöillä on yhteisiä tulevia tehtäviä. Ykseyden aikakausina nämä yksilöt inkarnoituvat samaan klaaniin ja sukuun kehittääkseen yhteenkuuluvuutta myös fyysisessä elämässä. Hajaannuksen aikakausina, joihin kuuluvat rotujen sekoittumiset ja säätykierto, tämä olisi tarkoituksetonta. Yhteenkuuluvuuden tunne puuttuu silloin myös suvulta. Yksilöllä ryhmän tarve kuitenkin säilyy ja kulttuuriasteella se ilmenee aatteellisissa yhteisöissä, jotka palvelevat vapautta, ykseyttä ja kehitystä (mukaanlukien tutkimuksen). Yhteisöt, joiden pyyteet ovat itsekkäitä, vahvistavat hajottamistaipumusta.

²Sellaisessa aatteellisessa ryhmässä jokainen riisuu oman merkillisyytensä narrinkaavun ja kaikki liittyvät yhteen täydessä sopusoinnussa ja keskinäisessä luottamuksessa, kunnioittaen toistensa täyttä suvereniteettia kaikessa, mikä on ainoan olennaisen ulkopuolella.

³Näillä edellytyksillä ryhmätoiminnasta tulee se yksimielinen, täyteläinen sopusointu, verrattomasti vahvin voima, jonka yksilö hallitsee. Oivalluksen ja määrätietoisuuden viisaasti johtamana tämä voima kykenee paljoon sellaiseen, mitä tietämättömyys ei aavista. Se hyödyttää myös ryhmän jäseniä itseään, vahvistaa heidän hyviä kompleksejaan ja aktivoi heidän ylitajuntaansa.